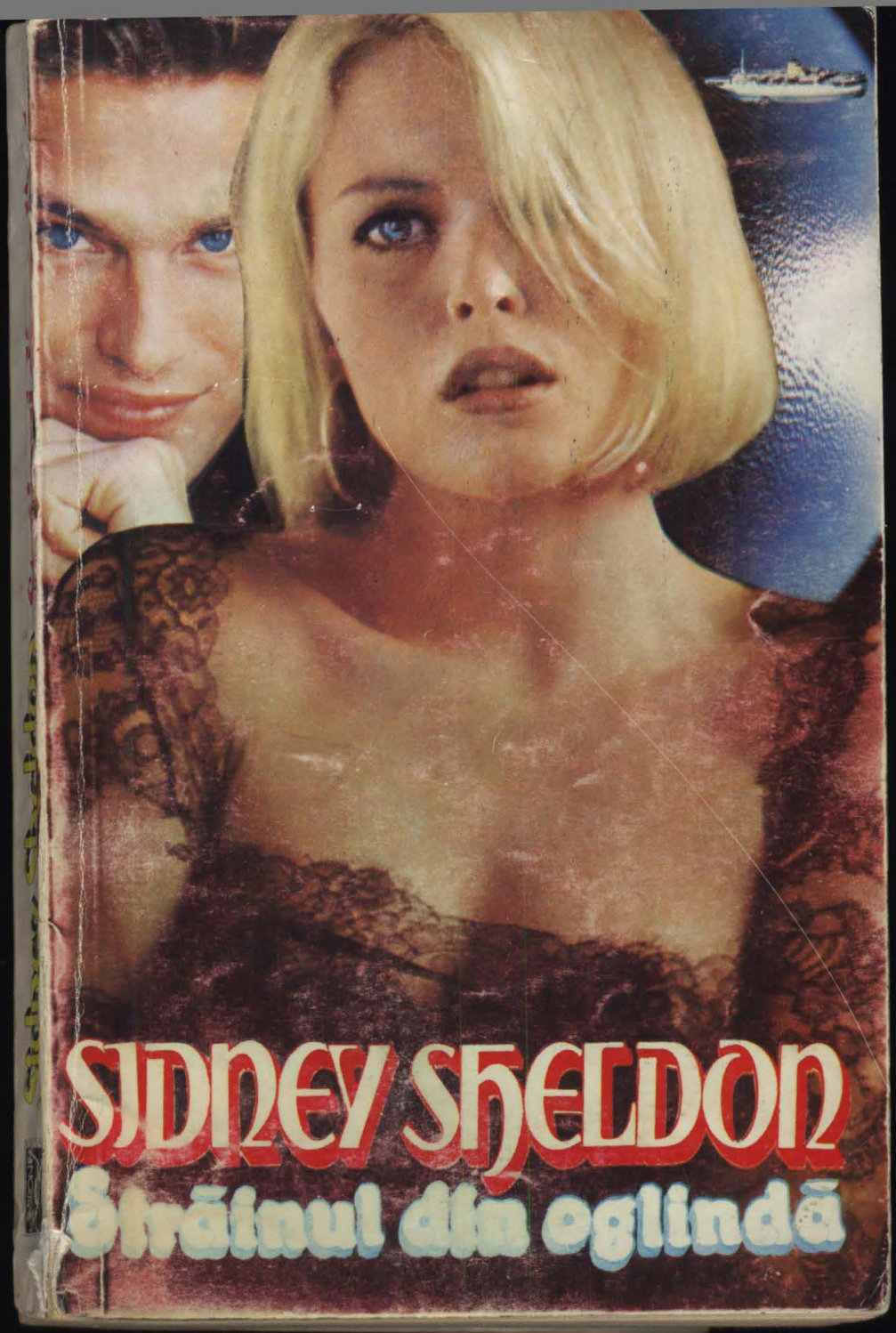
SIDNEY SHELDON
Străinul din oglindă

Coperta de Vasile SOCOLIUC

A Stranger In The Mirror
by Sidney Sheldon

© copyright 1976 by Sheldon Literary Trust

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***MIRON***.

© copyright grafică Editura MIRON.

Sidney Sheldon

Străinul din oglindă

Traducere de Oana Spirescu

Editura MIRON

București - 1994

De vrei să te găseşti pe tine,
Nu căuta în oglindă.
Nu vei găsi decît o umbră,
Un străin...

Silenius, Odă adevărului.

Arta de a face oamenii să rîdă este desigur, un dar minunat al zeilor. Această carte, o dedic cu dragoste comicilor, tuturor femeilor şi bărbaţilor care au acest dar şi-l împart cu noi. Şi unuia în special: naşului fiicei mele, **Groucho.**

Prolog

Într-o dimineaţă de sîmbătă din noiembrie 1969, la bordul vasului de croazieră cu deplasament de 55 de mii de tone *S.S.Bretagne* s-au petrecut o serie de fapte bizare şi inexplicabile, chiar cînd acesta se pregătea să pornească din portul New York către Le Havre.

Claude Dessard, trezorierul şef de pe *Bretagne,* un om capabil şi meticulos, conducea, după cum îi plăcea să spună, „o navă la patru ace". În cei 15 ani de cînd servea la bordul navei, nu întîlnise nici o situaţie pe care să nu o rezolve cu eficienţă şi discreţie. Avînd în vedere că *Bretagne* era o navă fran-

ceză, asta însemna într-adevăr foarte mult. Oricum, în această zi totul era ca şi cum o mie de draci ar fi conspirat împotriva lui. Pentru sensibila lui mîndrie galică nu era nici o consolare că toate investigaţiile făcute mai tîrziu de birourile franceze şi americane ale Interpolului, precum şi de departamentul de securitate al vasului, nu reuşiseră să găsească nici o explicaţie plauzibilă pentru întîmplările extraordinare ale acelei zile.

Din pricina celebrităţii persoanelor implicate, povestea făcuse înconjurul lumii, cu titluri de-o şchioapă, dar misterul rămăsese nerezolvat.

Cît despre Claude Dessard, se pensionase de la *Compania Transatlantică* şi deschisese un bistro la Nisa, unde nu obosea niciodată să retrăiască alături de clienţii săi acea zi de noiembrie, stranie şi de neuitat.

Începuse, îşi amintea Dessard, cu o livrare de flori din partea Preşedintelui Statelor Unite.

Cu o oră înaintea plecării, o limuzină neagră oficială, cu număr de înmatriculare guvernamental, oprise la Cheiul 92 de pe rîul Hudson. Un bărbat în costum gri-cenuşiu coborîse din maşină, ţinînd în braţe un buchet cu 36 de trandafiri *Sterling Silver*. Îşi croise drum către pasarelă şi schimbase cîteva vorbe cu Alain Safford, ofiţerul de serviciu de pe *Bretagne*. Florile fuseseră ceremonios transferate lui Janin, un tînăr subofiţer de punte, care le livrase şi apoi îl

căutase pe Claude Dessard.

– M-am gîndit că poate doriţi să ştiţi, raportase Janin. Trandafiri de la Preşedinte pentru doamna Temple.

Jill Temple. În cursul ultimului an, fotografia ei apăruse pe prima pagină a cotidianelor şi pe coperţile tuturor revistelor, de la New York la Bangkok şi de la Paris la Leningrad. Claude Dessard citise că ea ocupase locul întîi într-un sondaj despre cele mai admirate femei ale lumii, şi că un mare număr de fetiţe nou-născute fuseseră botezate Jill. Statele Unite îşi avuseseră întotdeauna eroinele lor. Acum, Jill Temple devenise una dintre ele. Curajul ei, fantastica bătălie pe care o cîştigase şi apoi, ca o ironie a soartei, o pierduse, acaparaseră imaginaţia lumii întregi. Era o superbă poveste de dragoste, dar era mai mult de-atît: conţinea toate elementele tragediei clasice greceşti.

Lui Claude Dessard nu-i plăceau americanii, dar de data aceasta era încîntat să facă o excepţie. O admira imens pe doamna Temple. Era – şi acesta era cel mai mare compliment pe care îl putea face Dessard – *galant*. Era hotărît să-i facă de neuitat voiajul pe vasul lui.

Trezorierul şef îşi întoarse gîndurile de la Jill Temple şi se concentră asupra verificării finale a listei de pasageri. Era colecţia obişnuită de ceea ce americanii numeau VIP, acronim pe care Dessard îl detesta, mai ales pentru că americanii aveau idei atît de barbare despre ceea ce face ca o persoană să fie importantă. Remarcă faptul că soţia unui industriaş bogat călătorea singură. Dessard zîmbi şi căută pe

listă numele de Matt Ellis, un celebru fotbalist de culoare. Cînd îl găsi clătină satisfăcut din cap. Dessard fu de asemenea interesat de faptul că în cabine alăturate se aflau un senator important şi Carlina Rocca, o dansatoare de strip-tease sud-americană, şi că cele două nume fuseseră de curînd menţionate împreună în diverse bîrfe. Îşi plimbă ochii în josul listei.

David Kenyon. Bani. În cantităţi imense. Mai călătorise pe *Bretagne*. Dessard şi-l amintea pe David Kenyon ca pe un bărbat frumos, bronzat, cu o siluetă suplă, atletică. Un bărbat tăcut, impresionant. Dessard notă m.c., masa căpitanului, lîngă numele lui David Kenyon.

Clifton Lawrence. O rezervare de ultimă oră. Pe fruntea trezorierului apăru o cută de îngrijorare. A, da, asta era o problemă delicată. Ce să faci cu domnul Lawrence? Cîndva întrebarea nici nu s-ar fi pus, ar fi fost aşezat automat la masa căpitanului, unde ar fi regalat pe toată lumea cu anecdote amuzante. Clifton Lawrence era agent teatral şi cîndva reprezentase multe nume mari din lumea scenei. Dar, vai, faima domnului Lawrence era de domeniul trecutului. Dacă, pe vremuri, agentul insista să aibă luxoasa Cabină a Prinţesei, pentru acest voiaj rezervase o singură cameră pe puntea de jos. Clasa întîi, bineînţeles, totuşi... Claude Dessard hotărî să-şi amîne decizia pînă cînd va fi văzut toate numele.

Se aflau la bord şi doi membri mai puţin însemnaţi ai unei case regale, o celebră cîntăreaţă de operă şi un romancier rus care refuzase un *Premiu Nobel*.

Un ciocănit în uşă întrerupse concentrarea lui

Dessard.

– Da, ce-i? întrebă Claude Dessard.

Antoine îl privi cu ochi obosiţi.

– Aţi ordonat cumva să se încuie sala de cinema?

Dessard se încruntă:

– Cum adică?

– Am crezut că aţi fost dumneavoastră. Cine altcineva? Acum cîteva minute am verificat dacă totul este în regulă. Părea că cineva se află în sală şi priveşte un film.

– Nu prezentăm niciodată filme cînd sîntem în port, spuse Dessard ferm. Iar uşile nu se închid niciodată. O să verific.

În mod normal, Claude Dessard ar fi investigat problema pe loc, dar acum era hărţuit de zeci de detalii de ultim moment, care trebuiau rezolvate înaintea plecării de la ora 12. Rezerva de dolari americani nu era suficientă, una din cele mai bune cabine fusese rezervată din greşeală de două ori, iar darul de nuntă trimis de căpitanul Montaigne fusese livrat unui alt vas. Căpitanul avea să fie furios. Dessard se opri să asculte sunetul familiar al celor patru motoare puternice ale vasului. Simţi mişcarea cu care *S.S.Bretagne* se desprinse de chei, pornind cu spatele prin canal. Apoi Dessard se adînci din nou în problemele sale.

O jumătate de oră mai tîrziu intră Leon, stewardul şef de pe puntea-terasă. Dessard îşi ridică privirea, iritat.

– Da, Leon?

– Scuzaţi-mă, domnule, dar cred că ar trebui să ştiţi...

– Da?...

Dessard asculta numai cu jumătate de ureche, ocupat cu delicata sarcină a completării aranjamentelor pentru masa căpitanului. Acesta nu era un om cu talente sociale şi a lua masa cu pasagerii în fiecare seară era pentru el un chin. Sarcina lui Dessard era să se asigure că persoanele erau agreabile.

– Este vorba de doamna Temple...

Dessard lăsă imediat creionul din mînă şi ridică privirea, alertat.

– Da?

– Am trecut pe lîngă cabina ei acum cîteva minute şi am auzit voci ridicate şi un ţipăt. Era dificil să aud clar prin uşă, dar mi s-a părut că spune „M-ai omorît, m-ai omorît". M-am gîndit că mai bine e să nu mă amestec, aşa că am venit să vă spun.

Dessard clătină din cap.

– Bine ai făcut. O să verific, ca să mă asigur că doamna e în regulă.

Dessard îl privi pe steward plecînd. Era de necrezut că cineva i-ar putea face vreun rău unei femei ca doamna Temple. Era o insultă pentru cavalerismul galic al lui Dessard. Îşi puse chipiul de la uniformă, aruncă o privire în oglinda din cabină şi porni către uşă. Sună telefonul. Trezorierul ezită, apoi ridică receptorul.

– Dessard.

– Claude? Era vocea ofiţerului de rangul trei: Pentru numele lui Dumnezeu, trimite pe cineva în sala de proiecţii cu o cîrpă, bine? E plin de sînge aici.

Dessard simţi un nod în stomac.

– Imediat, promise.

Închise telefonul, aranjă să trimită un om de serviciu, apoi formă numărul doctorului de bord.

– André? Sînt Claude. Încerca să aibă un ton normal. Mă întrebam dacă n-ai avut cumva pe cineva în tratament... Nu, nu. Nu mă gîndeam la pastile pentru răul de mare. Persoana sîngerează, destul de tare, probabil... Da, înţeleg. Mulţumesc.

Închise, simţindu-se din ce în ce mai îngrijorat. Ieşi din birou, îndreptîndu-se spre apartamentul doamnei Temple. Era pe la jumătatea drumului, cînd se întîmplă cel de-ai doilea eveniment ciudat. Cînd ajunse pe punte, Dessard simţi că ritmul mişcării vasului se schimbă. Privi către ocean şi văzu că ajunseseră la farul Ambrose, unde trebuiau să se despartă de remorcher şi să se îndrepte spre larg. Dar, în loc de asta, *Bretagne* încetinea.

Dessard se grăbi către balustradă şi privi în larg. Remorcherul se apropiase de *Bretagne* şi doi mateloţi transferau bagaje de pe vas pe remorcher. Dessard nu văzu decît spatele persoanei, dar era convins că nu putea fi cine i se păruse. Pur şi simplu nu putea fi adevărat. De fapt, plecarea unui pasager în acest fel era un eveniment atît de extraordinar, încît Dessard simţi un frison de alarmă. Se întoarse şi se grăbi către cabina doamnei Temple. Ciocăni, dar nu primi nici un răspuns. Bătu din nou, ceva mai tare.

– Doamnă Temple... Sînt Claude Dessard, trezorierul şef. Vroiam să ştiu dacă nu vă pot fi de folos.

Nici un răspuns. Deja sistemul de alarmă interioară al lui Dessard declanşase sirena. Ceva era teribil de nelalocul său, îi spunea instinctul şi pre-

simţirile lui erau legate într-un fel sau altul de această femeie. Îi treceau prin cap tot felul de gînduri îngrozitoare. Fusese ucisă sau răpită sau... Încercă clanţa. Uşa era deschisă. Încet, Dessard o împinse. Jill Temple era în picioare, la celălalt capăt al cabinei, privind prin hublou, cu spatele la el. Dessard deschise gura să vorbească, dar ceva din atitudinea ei îl opri. Rămase acolo, stingherit, întrebîndu-se dacă să se retragă în tăcere, cînd, brusc, cabina răsună de un sunet neomenesc, ca un geamăt de animal rănit. Neajutorat în faţa unei dureri atît de mari, Dessard se retrase, închizînd cu grijă uşa în urma sa.

Rămase în faţa uşii, ascultînd strigătul fără cuvinte care răzbătea dinăuntru. Apoi, profund zguduit, se întoarse şi se îndreptă către sala de proiecţie a vasului, pe puntea principală. Un om de serviciu ştergea cu o cîrpă urma de sînge.

„Mon Dieu", se gîndi Dessard. „Ce urmează?" Încercă uşa sălii. Era descuiată. Intră în sala mare şi modernă, cu o capacitate de 600 de persoane. Era goală. Un impuls îl făcu să se ducă spre cabina de proiecţie. Uşa era încuiată. Doar doi oameni aveau cheia, el şi tehnicianul. Dessard descuie cu cheia şi intră. Totul părea normal. Se îndreptă către cele două proiectoare *Century* de 35 mm şi puse mîna pe ele.

Unul era cald.

În cabinele personalului de pe puntea D, Dessard îl găsi pe tehnician, care-l asigură că nu ştie nimic.

În drum către biroul său, Dessard trecu prin bucătărie. Bucătarul şef îl opri, furios.

– Uită-te la asta! Uită-te şi tu ce a putut să facă un idiot!

Pe o masă se afla un superb tort de nuntă, cu şase etaje, încununat cu două figurine delicate, de zahăr ars, reprezentînd un mire şi o mireasă.

Cineva strivise capul miresei.

– În acel moment, le povestea Dessard clienţilor săi de la bistro, care-l ascultau fascinaţi, în acel moment am ştiut că urma să se întîmple ceva îngrozitor.

CARTEA ÎNTÎI

1

În 1919, Detroit, Michigan, era singurul oraş industrial de succes din lume. Primul război mondial se terminase şi Detroit-ul jucase un rol important în victoria Aliaţilor, furnizîndu-le tancuri, camioane şi avioane. Acum, cînd ameninţarea teutonă încetase, uzinele de automobile îşi concentrau din nou energiile asupra producţiei de maşini. În curînd, patru mii de autoturisme erau produse, asamblate şi exportate de aici zilnic. Muncitorii calificaţi şi necalificaţi veneau din toate ţările lumii pentru a-şi căuta de lucru în industria constructoare de automobile. Italieni, irlandezi, nemţi – toţi veneau potop.

Printre noii-veniţi se găseau şi Paul Templarhaus şi soţia sa Frieda. Paul fusese ucenic de măcelar la München. Cu dota pe care o primise cînd se căsătorise cu Frieda, emigraseră la New York şi deschisese o măcelărie, care în curînd începuse însă să meargă în pierdere. S-a mutat apoi la St. Louis, la Boston şi, în final, la Detroit, eşuînd spectaculos în fiecare din aceste oraşe. Într-o epocă în care afacerile înfloreau şi creşterea demografică însemna o cerere sporită de carne, Paul Templarhaus reuşi să piardă bani peste tot unde deschidea un magazin. Era bun ca măcelar, dar era total incompetent ca om de afaceri. De fapt, era mult mai interesat să scrie poezie decît să facă bani. Petrecea ore în şir gîndindu-se la rime şi imagini poetice. Le punea pe hîrtie şi le trimitea la ziare şi reviste, dar nici unul nu-i cumpăra vreuna din capodopere. Pentru Paul banii nu erau importanţi. Vindea pe credit oricui şi zvonul se răspîndise repede: dacă nu ai bani şi vrei să mănînci carne din cea mai bună, du-te la Paul Templarhaus.

Soţia lui Paul, Frieda, era o fată urîtă care nu mai avusese de-a face cu bărbaţi înainte ca Paul să vină s-o ceară de soţie de la tatăl ei. Frieda se rugase de acesta să accepte cererea lui Paul, dar bătrînul nu avea nevoie să fie convins, pentru că se temuse să nu rămînă cu Frieda pe cap pentru toată viaţa. Mai mult, mărise zestrea, pentru ca Frieda şi soţul ei să poată părăsi Germania pentru a pleca în Lumea Nouă.

Frieda se îndrăgostise cu timiditate de soţul ei, la prima vedere. Nu mai văzuse niciodată un poet. Paul era subţire, avea figură de intelectual, ochi miopi şi un

început de chelie, şi Friedei îi trebuiră luni de zile pentru a se convinge că bărbatul acela arătos îi aparţinea cu adevărat. Nu avea iluzii despre propria ei frumuseţe. Avea o siluetă greoaie, de forma unui cartof mare. Cea mai frumoasă trăsătură a ei erau ochii vii, de culoarea genţianei. Restul feţei ei părea să aparţină altor persoane. Nasul era al bunicului, mare şi borcănat, fruntea a unui unchi, înaltă şi teşită, iar bărbia era de la tatăl său, pătrată şi morocănoasă. Undeva înăuntrul ei se găsea o fată frumoasă, prinsă în capcana unui trup pe care Dumnezeu i-l dăduse ca într-un fel de glumă cosmică. Dar oamenii nu puteau vedea decît exteriorul îngrozitor. Cu excepţia lui Paul. Paul al ei. Spre norocul ei, Frieda nu află niciodată că atracţia fusese zestrea ei, pe care Paul o văzuse ca o scăpare din măcelăria plină de sînge şi creier de porc. Visul lui Paul fusese să intre în afaceri de unul singur şi să facă destui bani pentru a se putea devota mult iubitei sale poezii.

Frieda şi Paul şi-au petrecut luna de miere la un han lîngă Salzburg, într-un superb castel vechi, la marginea unui lac fermecător, înconjurat de lunci şi păduri. În mintea Friedei, scena din noaptea nunţii se derulase de sute de ori. Paul avea să încuie uşa şi să o ia în braţe şi să-i murmure în urechi vorbe frumoase în timp ce începea să o dezbrace. Buzele lui aveau să le întîlnească pe ale ei, şi apoi să se mişte încet de-a lungul trupului ei gol aşa cum se întîmpla în toate cărţile pe care le citise ea în secret. Organul lui avea să fie tare şi ridicat şi mîndru, ca steagul german, şi Paul avea să o ducă în braţe pînă la pat (deşi poate ar fi fost mai cuminte s-o ducă de mînă) şi s-o aşeze

acolo cu tandreţe. *„Mein Gott, Frieda"*, ar fi spus el. *„Îmi place trupul tău. Nu eşti ca fetele alea numai piele şi oase. Tu ai trup de femeie."*

Realitatea fu şocantă. Este adevărat că, odată ajunşi în cameră, Paul încuie uşa. După aceea, realitatea fu foarte diferită de vis. În timp ce Frieda privea, Paul îşi scoase repede cămaşa, arătîndu-şi pieptul scofîlcit şi spîn. Apoi îşi scoase pantalonii. Între picioare îi atîrna un penis mic şi bleg. Nu semăna deloc cu imaginile încîntătoare pe care şi le făurise Frieda. Paul se întinse pe pat, aşteptînd-o. Frieda înţelese că aştepta să se dezbrace singură. Încet, începu să-şi scoată hainele. „Nu contează, mărimea nu-i totul", se gîndea Frieda. *„Paul va fi un amant minunat."* Peste cîteva clipe, mireasa şovăitoare se alătură mirelui în patul de nuntă. În timp ce ea aştepta să audă ceva romantic, Paul se aruncă peste ea, făcu cîteva mişcări înăuntrul ei şi apoi se dădu la o parte. Pentru uluita mireasă, totul se terminase înainte de a începe. Cît despre Paul, puţinele lui experienţe sexuale anterioare fuseseră cu tîrfe din München, şi tocmai întindea mîna după portofel, cînd îşi aminti că de-acum înainte nu mai trebuia să plătească. De acum înainte era pe gratis. Mult după ce Paul adormise, Frieda rămase trează în pat, încercînd să nu se gîndească la dezamăgirea ei. *„Sexul nu e totul"*, îşi spunea ea. *„Paul al meu va fi un soţ minunat."*

Avea să se dovedească că greşea din nou.

Puţin după luna de miere, Frieda începu să-l vadă într-o lumină mai realistă. Frieda fusese crescută în tradiţia germană a unei *Hausfrau,* aşa încît îşi asculta

soţul fără obiecţii, dar era totuşi departe de a fi proastă. Pe Paul nu-l interesa nimic în viaţă în afara poeziilor sale şi Frieda începu să înţeleagă că şi acelea erau foarte proaste. Nu putea să nu bage de seamă că Paul lăsa mult de dorit în aproape orice direcţie. Acolo unde Paul era indecis, Frieda era fermă, iar dacă Paul era nepriceput în afaceri, Frieda era isteaţă. La început, se ţinu deoparte, suferind în tăcere, în timp ce capul familiei irosea frumoasa ei zestre pentru aiurelile lui. Cînd s-au mutat la Detroit, Frieda nu mai putu suporta. Intră în măcelăria soţului ei într-o zi şi preluă casa de marcat. Primul lucru pe care-l făcu fu să pună un afiş mare: *Nu vindem pe credit.* Soţul ei fu îngrozit, dar acesta nu era decît începutul. Frieda ridică preţurile la carne şi începu să facă reclamă, sufocîndu-şi vecinii cu pamflete, şi afacerea se extinse peste noapte. Din acel moment, Frieda fu cea care luă toate deciziile importante şi Paul le duse la îndeplinire. Dezamăgirea o transformase pe Frieda într-un tiran. Observă că avea talentul de a conduce şi deveni neînduplecată. Frieda decidea cum trebuie investiţi banii, unde să locuiască şi, cînd veni momentul, să aibă un copil.

Îi anunţă lui Paul hotărîrea ei într-o seară şi-l puse la treabă pînă cînd bietul om aproape făcu o depresie nervoasă. Se temea că prea mult sex îi putea dăuna sănătăţii, dar Frieda era o femeie foarte hotărîtă.

– Bag-o, comanda ea.

– Nu pot! protesta Paul.

Frieda îi lua penisul chircit şi trăgea de el, şi pentru că nu se întîmpla nimic, îl luă în gură („*Mein Gott!* Frieda! Ce faci?") pînă cînd, fără voia sa, penisul

se întărea, şi atunci ea i-l băga între picioare, pînă cînd simţea sperma lui Paul înăuntrul ei.

Trei luni după ce începuseră, Frieda îşi anunţă bărbatul că se putea odihni. Era însărcinată. Paul dorea o fată şi Frieda dorea un băiat, deci prietenii nu se mirară cînd copilul se născu băiat.

La insistenţele Friedei, copilul se născu acasă, cu ajutorul unei moaşe. Totul merse perfect pînă spre sfîrşit. Abia atunci, cei adunaţi în jurul patului avură un şoc. Nou-născutul era absolut normal, cu excepţia penisului. Organul copilului era monstruos, atîrnînd ca un apendice supradimensionat între picioruşele copilului.

„Tatăl lui nu e făcut aşa", se gîndi Frieda cu mîndrie sălbatică.

Îl numi Tobias, după numele unui consilier municipal care locuia în cartier. Paul îi spuse Friedei că avea să preia el educaţia copilului. În definitiv, întotdeauna tatăl e cel care trebuie să educe un băiat.

Frieda ascultă şi zîmbi, şi numai rareori îl lăsă pe Paul să se apropie de copil. Frieda fu cea care-l educă pe băiat. Îl conduse cu o mînă de fier teutonică, fără să se obosească să-şi pună mănuşi de catifea. La cinci ani, Toby era un copil slab, cu picioare ca de păianjen, cu o faţă melancolică şi cu ochi strălucitori, de culoarea genţianei, ca ai mamei sale. Toby o adora şi se străduia mereu să fie lăudat de ea. Îşi dorea ca ea să-l ia în braţe, ca să-şi poată adînci capul la pieptul ei mare. Dar Frieda nu avea timp de aşa ceva. Era ocupată să facă bani pentru familie. Îl iubea pe micul Toby şi era hotărîtă să nu ajungă un prăpădit ca tatăl său. Frieda cerea

perfecţiunea în tot ce făcea Toby. Cînd a început şcoala, îi supraveghea temele, iar dacă vreuna îi dădea de furcă, mama sa îl admonesta: „Haide, copile, suflecă-ţi mînecile!" Şi stătea lîngă el pînă cînd îi dădea de capăt temei. Cu cît Frieda era mai dură, cu atît o iubea Toby mai tare. Tremura la gîndul că ar putea să o supere. Frieda pedepsea uşor şi lăuda greu, dar simţea că e spre binele lui Toby. Din clipa cînd i-l puseseră în braţe, Frieda ştiuse că fiul ei avea să ajungă un om celebru şi important. Nu ştia cînd şi cum, dar ştia că avea să fie aşa. Era ca şi cum Dumnezeu îi murmurase asta la ureche. Chiar înainte ca fiul ei să fie destul de mare pentru a înţelege, Frieda îi vorbea despre măreţia pe care o va atinge şi continuă mereu să-i vorbească. Şi astfel, Toby crescu încredinţat că are să fie celebru, dar fără să aibă vreo idee cum sau de ce. Tot ce ştia era că mama lui nu se înşela niciodată.

Cele mai fericite momente ale lui Toby se petrecuseră în bucătăria imensă, făcîndu-şi temele, în timp ce mama sa gătea la soba veche şi demodată. Făcea supe de fasole, cu frankfurteri întregi plutind în ele, mirosind minunat şi *bratwurst* suculent şi budinci de cartofi cu marginile ca o dantelă cafenie. Sau stătea la masa mare din mijlocul bucătăriei, frămîntînd aluatul cu mîinile ei groase, puternice, presărînd apoi un praf de făină deasupra, transformîndu-l prin miracol într-un *Pflaumenkuchen* sau *Apfelkuchen* care te făceau să-ţi

lase gura apă. Toby se ducea lîngă ea şi-i cuprindea trupul mare cu braţele, cu feţişoara ajungîndu-i pînă la talie. Mirosul ei de femeie devenise parte integrantă din mirosurile bucătăriei, trezind în el o sexualitate timpurie. În acele clipe, Toby ar fi murit bucuros pentru ea. Pentru tot restul vieţii, mirosul merelor proaspete coapte în unt îi aducea în minte imaginea vie a mamei.

Într-o după-amiază, cînd Toby avea 12 ani, veni în vizită doamna Durkin, bîrfitoarea din vecini. Doamna Durkin era o femeie osoasă, cu ochi atenţi şi cu o limbă care nu obosea niciodată. Cînd plecă, Toby o imită atît de bine, încît mama lui se tăvăli de rîs. Lui Toby i se părea că e prima oară cînd o auzea rîzînd. Din acel moment, Toby începu să caute căi s-o distreze. Îi imita formidabil pe clienţii care intrau în măcelărie şi pe proprii săi colegi, iar mama sa se prăpădea de rîs.

Toby descoperise în sfîrşit o cale pentru a cîştiga aprobarea mamei sale.

Dădu o probă pentru o piesă şcolară şi primi rolul principal. La premieră, mama lui stătu în rîndul întîi şi aplaudă succesul fiului ei. În clipa aceea, Frieda ştiu că promisiunea Domnului avea să se adeverească.

Era începutul anilor '30, începutul Marii Depresiuni, şi cinematografele din toată ţara încercau orice stratagemă pentru a-şi umple sălile goale. Dădeau ca premii veselă şi radiouri sau ţineau seri de *bingo* şi *keno*, în care pianişti angajaţi special acompaniau sunetul bilei care se învîrtea, în timp ce publicul cînta în cor.

Şi organizau concursuri de amatori. Frieda verifica cu grijă pagina teatrală din ziare, ca să vadă unde se

ţineau concursurile.

Apoi îl ducea pe Toby acolo şi stătea în primul rînd în timp ce el îi imita pe Al Jolson, James Cagney şi pe Eddie Cantor, strigînd: „*Mein Himmel!* Ce băiat talentat!" Aproape întotdeauna Toby cîştiga premiul întîi.

Crescuse înalt, dar era încă subţirel, un copil sincer cu ochi albaştri, inocenţi, şi o faţă de heruvim. Cînd te uitai la el, primul gînd era „inocenţă". Cînd îl vedeau, oamenii aveau impulsul de a-l lua în braţe şi de a-l proteja de *Viaţă.* Îl iubeau şi-l aplaudau pe scenă. Pentru prima dară Toby înţelese ce îi era sortit să devină; avea să ajungă un star, mai întîi pentru mama lui, şi apoi pentru Dumnezeu.

Libidoul lui Toby începu să se manifeste cînd avea 15 ani. Se masturba în baie, singurul loc unde avea asigurată intimitatea, dar nu era suficient. Îi trebuia o fată.

Într-o seară Clara Connors, sora măritată a unei colege, îl aduse acasă cu maşina. Clara era o blondă drăguţă, cu un piept mare şi, stînd lîngă ea, Toby începu să simtă că are o erecţie. Nervos, întinse mîna în poala ei şi începu s-o pipăie pe sub fustă, gata să se retragă imediat dacă ar fi ţipat. Clara era mai mult amuzată decît furioasă, dar cînd Toby îşi scoase penisul şi îi văzu dimensiunile, îl invită la ea şi în după-amiaza următoare îl iniţie în plăcerile amorului fizic. Se dovedi o experienţă fantastică. În locul unei

mîini săpunite, Toby găsise un receptacul cald, vibrant, care-i înghiţea penisul. Gemetele şi ţipetele Clarei îi provocau erecţie după erecţie, aşa că avu un orgasm după altul, fără să părăsească vreo clipă cuibul cald şi umed. Dimensiunile organului său fuseseră întotdeauna o sursă de nemărturisită ruşine. Acum devenise brusc mîndria sa. Clara nu putu să ţină pentru ea un asemenea fenomen, şi curînd Toby se trezi făcînd servicii similare la o jumătate de duzină de femei măritate.

În următorii doi ani, Toby reuşi să le defloreze pe jumătate din colegele lui de clasă. Unii din băieţii din clasa lui erau eroii terenului de fotbal, alţii erau mai arătoşi ca el sau erau mai bogaţi, dar unde ei dădeau greş, Toby reuşea. Era cel mai drăguţ şi mai fermecător băiat pe care-l văzuseră fetele vreodată şi era imposibil să spui nu figurii aceleia inocente şi ochilor lui plini de candoare.

Cînd era în ultimul an de liceu, la 18 ani, Toby fu chemat în biroul directorului. Acolo o găsi pe mama lui, încruntată, pe o fată de 16 ani pe nume Eileen Henegan şi pe tatăl acesteia, sergent de poliţie. Din clipa cînd intră în cameră, Toby ştiu că intrase într-o mare încurcătură.

– Nu te iau pe ocolite, Toby, spuse directorul. Eileen e însărcinată. Spune că tu eşti tatăl copilului. Ai avut relaţii fizice cu ea?

Lui Toby i se uscase gura. Nu se putea gîndi decît la plăcerea pe care o simţise Eileen, cum gemuse şi ceruse mai mult, mai mult. Şi acum asta.

– Răspunde, nemernicule! urlă tatăl lui Eileen. Te-ai atins de fata mea?

Toby îi aruncă o privire mamei sale. Faptul că ea era acolo, martoră a ruşinii lui, îl întrista mai mult decît orice altceva. O dezamăgise, o făcuse de ruşine. Toby îşi jură că, dacă prin vreun miracol, Dumnezeu l-ar ajuta să scape din asta, nu avea să se mai atingă de vreo fată cîte zile mai avea. O să se ducă la doctor să-l castreze, ca să nu se mai gîndească la sex niciodată, şi...

– Toby! Vorbea mama sa, cu voce aspră şi rece. Te-ai culcat cu fata asta?

Toby înghiţi în sec, trase aer adînc în piept şi mormăi:

– Da, mamă.

– Atunci te însori cu ea.

Mama lui Toby privi către fata cu ochii umflaţi, înecată în suspine.

– Nu asta vrei?

– D-da, oftă Eileen. Îl iubesc pe Toby. Se întoarse către Toby. M-au obligat să spun. N-am vrut să le spun numele tău.

Tatăl ei, sergentul de poliţie, anunţă:

– Fiica mea are 16 ani. Ăsta e viol. Ar putea să înfunde puşcăria pentru tot restul vieţii lui nenorocite. Dar dacă se însoară cu ea...

Toţi se întoarseră să-l privească pe Toby. Acesta înghiţi din nou în sec şi spuse:

– Da, domnule. Îmi pare rău de ce s-a întîmplat.

Tot drumul spre casă, făcut în tăcere, Toby stătu lîngă mama sa, nenorocit, ştiind cît de mult o rănise. Acum trebuia să găsească o slujbă ca să-i întreţină, pe Eileen şi pe copil. Probabil avea să muncească la măcelărie şi să dea uitării visele şi planurile de viitor.

Cînd ajunseră acasă, mama lui îi spuse:

– Vino sus cu mine.

Toby o urmă în camera lui, aşteptîndu-se la o predică. O privi cum scoate o valiză şi începe să-i împacheteze lucrurile. Toby se uita la ea, uluit.

– Ce faci, mamă?

– Eu? Eu nu fac nimic. Tu ai să faci. Pleci de aici.

Se opri şi-l privi.

– Credeai că am să te las să-ţi ratezi viaţa cu prăpădita aia? Te-ai culcat cu ea şi o să aibă un copil. Asta dovedeşte două lucruri: că tu eşti om, şi că ea e o proastă. A, nu – nimeni nu-l leagă pe fiul meu cu o verighetă. Dumnezeu vrea să te facă cineva, Toby. Te duci la New York şi, cînd o să ajungi un star, o să mă chemi.

Luptă să-şi stăpînească lacrimile şi i se aruncă în braţe, iar ea îl strînse la pieptul ei imens. Brusc, Toby se simţi pierdut şi îngrozit la gîndul de a o părăsi. Şi totuşi, simţea în el o agitaţie, încîntarea de a începe o viaţă nouă. Avea să fie un star, avea să fie celebru.

Aşa spusese mama sa.

2

În 1939, New York City era o Mecca a teatrului. Depresiunea se terminase. Preşedintele Franklin Roosevelt promisese poporului că nu mai are de ce să se teamă şi că America avea să fie cea mai prosperă naţiune de pe pământ, şi aşa şi era. Toată lumea avea bani de cheltuit. Pe Broadway se jucau 30 de spectacole şi toate păreau să fie succese.

Toby sosi la New York cu o sută de dolari în buzunar, daţi de mama lui. Ştia că o să fie bogat şi celebru. O să o cheme pe mama lui la el şi aveau să trăiască într-o casă frumoasă, iar ea avea să vină la teatru în fiecare seară, să vadă publicul cum îl

aplaudă. Între timp, însă, el trebuia să-şi găsească o slujbă. Se prezentă la toate teatrele de pe Broadway şi le povesti despre toate concursurile de amatori pe care le cîştigase şi despre cît de talentat era. Îl aruncară afară. În toate săptămînile cît dură căutarea, se strecură în teatre şi cluburi de noapte şi îi privi la lucru pe toţi marii actori, în special pe comici. Îi văzu pe Ben Blue, pe Joe E. Lewis şi pe Frank Fay. Şi în tot acest timp ştia că într-o zi o să fie mai bun ca toţi.

Terminîndu-i-se banii, îşi luă o slujbă ca spălător de vase. Îi telefona mamei sale în fiecare duminică dimineaţă, cînd tarifele erau mai mici. Ea îi povesti lui Toby despre furia produsă de fuga lui.

– Ar fi trebuit să-i vezi, spuse ea. Poliţistul vine cu maşina de patrulă în fiecare seară. După cum se poartă, ai zice că sîntem toţi gangsteri. Tot întreabă unde eşti!

– Şi ce le spui? întrebă Toby îngrijorat.

– Adevărul. Că te-ai furişat noaptea, ca un hoţ, şi că dacă dau de tine îţi sucesc gîtul cu mîna mea.

Toby se cutremură de rîs.

În timpul verii Toby reuşi să obţină o slujbă ca asistent al unui magician, un munte de om, cu ochi porcini şi complet lipsit de talent, care dădea spectacole sub numele de Marele Merlin. Dădură reprezentaţii la hoteluri de mîna a doua în Catskills, şi sarcina principală a lui Toby era să descarce şi să încarce decorurile grele din şi în rulota lui Merlin şi să

aibă grijă de accesorii, care constau în şase iepuri albi, trei canari şi doi hamsteri. Din cauza grijii lui Merlin că accesoriile ar putea fi mîncate, Toby trebuia să trăiască cu animalele în cămăruţe de mărimea unor debarale, astfel încît impresia lui despre întreaga vară se reducea la o duhoare atotcuprinzătoare. Era într-o stare de totală epuizare fizică din cauza căratului de dulapuri grele, cu pereţi şi funduri false şi a alergăturii după animalele care fugeau tot timpul. Era singur şi dezamăgit. Stătea privind la tavanul cămăruţelor prăpădite, întrebîndu-se ce caută el acolo şi cum avea asta să-l ajute să intre în lumea spectacolului. Îşi exersa imitaţiile în faţa oglinzii, iar publicul lui consta în animalele urît mirositoare ale lui Merlin.

Într-o duminică, pe cînd vara se apropia de sfîrşit, Toby dădu telefonul săptămînal acasă. De data aceasta îi răspunse tatăl lui.

– E Toby, tată. Ce mai faci?

Urmă o tăcere.

– Alo! Eşti acolo?

– Sînt aici, Toby. Ceva din vocea tatălui său îl îngheţă pe Toby.

– Unde-i mama?

– Au dus-o la spital noaptea trecută.

Toby strînse receptorul atît de tare încît aproape îl sfărîmă.

– Ce i s-a întîmplat?

– Doctorii spun că a fost un atac de cord.

Nu! Nu mama lui!

– E în regulă? întrebă Toby. Nu-i aşa? Urla în receptor. Spune-mi că o să fie bine, fir-ar să fie!

De la un milion de kilometri îl auzi pe tatăl său

plîngînd.

– A... a murit acum cîteva ore.

Cuvintele căzură asupra lui Toby ca o lavă fierbinte, arzîndu-l, topindu-i carnea, pînă cînd tot trupul îi luă foc. Tatăl lui minţea. Nu putea fi moartă. Ei doi aveau un pact. Toby trebuia să fie celebru şi mama lui avea să fie alături de el. O aştepta un apartament frumos, o limuzină şi un şofer şi blănuri şi diamante... Suspina atît de tare încît abia mai putea respira. De undeva, de departe, auzi o voce:

– Toby! Toby!

– Vin acasă. Cînd e înmormîntarea?

– Mîine, spuse tatăl său. Dar nu trebuie să vii aici. Te aşteaptă, Toby. Eileen o să nască în curînd. Tatăl ei vrea să te omoare. Or să te caute la înmormîntare.

Deci nu putea nici măcar să-şi ia rămas bun de la singura persoană pe care o iubise pe lume. Toby zăcu în pat toată ziua, amintindu-şi. Imaginea mamei sale era atît de vie. Era în bucătărie, gătind, spunîndu-i ce om important avea să fie, şi la teatru, în primul rînd, strigînd: *„Mein Himmel!* Ce băiat talentat!"

Şi rîzînd la imitaţiile şi glumele lui. Şi pregătindu-i valiza. „Cînd o să fii un actor celebru o să mă chemi". Zăcea în pat, împietrit de durere, gîndindu-se: „N-am să uit niciodată ziua asta. Cît am să trăiesc. August, 14, 1939. Asta e cea mai importantă zi din viaţa mea."

Avea dreptate. Nu pentru că îi murise mama, ci din cauza unui eveniment care se petrecea la Odessa, Texas, la 1500 de mile depărtare.

Spitalul era o clădire oarecare, cu patru etaje. Pe dinăuntru era o vizuină plină de cămăruţe gîndite ca locuri unde se diagnosticau, se tratau şi erau vindecate, iar uneori chiar îngropate bolile. Era un supermarket medical şi în el se găsea cîte ceva pentru fiecare.

Era ora patru dimineaţa, ora morţii tăcute sau a somnului pe apucate. Moment de răgaz înainte de luptele de a doua zi.

Echipa de obstetrică din sala de operaţie numărul 4 avea necazuri. Ceea ce începuse ca o naştere de rutină devenise o urgenţă. Pînă la naşterea propriu-zisă a copilului doamnei Karl Czinski, totul decursese normal. Doamna Czinski era o femeie sănătoasă, în floarea vîrstei, cu şolduri late, ţărăneşti – visul oricărui obstetrician. Începuseră contracţiile accelerate şi lucrurile decurgeau conform programului.

– Naştere pelviană, anunţă doctorul Wilson, obstetricianul.

Cuvintele nu provocară nici o alarmă. Deşi numai trei procente din naşteri erau pelviene – copilul ieşea cu picioarele înainte – de obicei nu erau probleme. Există trei tipuri de naşteri pelviene: spontane, cînd nu e nevoie de nici un ajutor; asistate, cînd obstetricianul trebuie să dea o mînă de ajutor naturii şi cazurile disperate, cînd copilul e complet răsucit în pîntecele mamei.

Doctorul Wilson observă cu satisfacţie că aceasta avea să fie o naştere spontană, de tipul cel mai simplu. Urmări picioarele copilului ieşind. Mama făcu încă o contracţie şi ieşiră şi şoldurile.

– Aproape am terminat, spuse doctorul Wilson

încurajator. Încă o dată.

Doamna Czinski încercă. Nici un rezultat.

Doctorul se încruntă.

– Încercaţi din nou. Mai tare.

Nimic. —

Doctorul Wilson apucă picioarele copilului şi trase încet. Nici o mişcare. Strecură o mînă pe lîngă copil, în canalul strîmt al uterului, şi începu să exploreze. Pe frunte îi apărură broboane de transpiraţie. Sora se apropie şi îi şterse fruntea.

– Avem o problemă, spuse doctorul Wilson, cu voce joasă.

Doamna Czinski auzi.

– Ce se întîmplă?

– Totul e în regulă.

Doctorul Wilson îşi strecură mîna mai adînc, încercînd să împingă uşurel copilul în jos. Nu se mişca. Simţea cordonul ombilical care presa între trupul copilului şi pelvisul mamei, blocînd accesul aerului la copil.

– Fetoscop!

Sora apucă instrumentul şi îl aplică pe burta mamei, ascultînd cum bate inima copilului.

– A scăzut la 30, anunţă ea. Şi cu aritmie pronunţată.

Degetele doctorului erau în pîntecele mamei, ca nişte sensibile prelungiri ale creierului, pipăind, căutînd.

– Pierd bătaia de inimă... Vocea surorii era alarmată. E negativă!

Copilul murea în uter. Mai exista o şansă, slabă, de a-l aduce la viaţă dacă îl scoteau la timp. Aveau

cel mult patru minute pentru a-l scoate, a-i curăţa plămînii şi a-i pune din nou în mişcare inima. După patru minute leziunile creierului erau masive şi ireversibile.

– Cronometraţi, ordonă doctorul.

Toată lumea din cameră privi instantaneu la ceasul electric de pe perete; ora era 12, iar secundarul îşi începea prima rotaţie.

Echipa operatorie porni la lucru. O unitate respiratorie fu împinsă lîngă masă în timp ce doctorul încerca să dizloce copilul de pe podeaua pelviană. Începu manevra *Bracht,* răsucind umerii copilului aşa încît să elibereze deschiderea vaginală. Inutil.

În faţa uşii de la sala de naşteri se afla Karl Czinski, răsucindu-şi nervos pălăria în mîinile sale mari şi bătucite. Era cea mai fericită zi din viaţa lui. Era tîmplar, un om simplu, care credea în căsătorii de tinereţe şi în familii mari. Acest copil era primul şi de-abia îşi putea controla agitaţia. Îşi iubea foarte mult soţia şi ştia că fără ea ar fi fost pierdut. La soţia sa se gîndea cînd asistenta ieşi în fugă din sala de naşteri. O întrebă:

– Cum este?

Sora, înspăimîntată şi neatentă, cu mintea la copil, strigă:

– E moartă, e moartă! şi se grăbi către toaletă, să vomite.

Faţa domnului Czinski se albi. Îşi duse mîna la piept şi-şi pierdu răsuflarea. Cînd îl duseră la urgenţă, deja nu mai putea fi ajutat.

În sala de naşteri doctorul Wilson lucra disperat, încercînd să învingă cronometrul. Putea să bage mîna

în uter şi să atingă cordonul ombilical şi locul unde se răsucea, dar nu-l putea elibera. Înăuntrul lui ceva striga să scoată cu forţa copilul pe jumătate născut, dar ştia din experienţă ce se întîmpla cu copiii născuţi astfel. Doamna Czinski gemea acum, aproape de limita delirului.

– Împinge, doamnă Czinski. Mai tare! Haide!

Era inutil. Doctorul Wilson privi la ceas. Trecuseră două minute preţioase, în care creierul copilului nu fusese deloc irigat. Doctorul Wilson avea acum o altă problemă: ce să facă dacă copilul era salvat *după* cele patru minute? Să îl lase să trăiască şi să devină o legumă? Ori să-l lase să moară de-o moarte rapidă şi nedureroasă? Îşi alungă gîndul din minte şi începu să se mişte mai repede. Închise ochii şi lucră pe pipăite, concentrîndu-se intens asupra a ceea ce se petrecea în trupul femeii. Încerca manevra *Mauriceau-Smelhe-Veit,* o serie de mişcări complicate menite să elibereze corpul copilului. Brusc simţi o schimbare. Începuse să mişte.

– Forceps!

Sora îi întinse repede forcepsul special şi doctorul Wilson îl aşeză pe capul copilului. O clipă mai tîrziu, acesta ieşi la iveală.

Copilul se născuse.

La fiecare naştere exista acel moment de glorie, miracolul unei vieţi nou create, copilul cu faţa roşie, urlînd, plîngîndu-se de nedreptatea de a fi forţat să iasă din pîntecul acela calm şi întunecos şi aruncat în lumea rece şi luminoasă.

Dar nu şi acest copil. Acest copil era alb-albăstrui şi nemişcat. Era fată.

Ceasul. Mai era un minut şi jumătate. Acum fiecare mişcare era mecanică, rapidă, rezultat al unor ani lungi de experienţă. Degete înmănuşate curăţau faringele copilului aşa încît aerul să pătrundă în laringe. Doctorul Wilson aşează copilul pe spate. Sora îi întinse un laringoscop minuscul pe care îl conectă la un aparat electric de aspiraţie. El îl aşează cum trebuia şi sora îl declanşă. Se auzi sunetul ritmic al maşinii de aspiraţie.

Doctorul Wilson privi la ceas.

Încă douăzeci de secunde. Bătaia inimii-negativ.

Cincisprezece... Paisprezece... Bătaia inimii – negativ.

Era momentul deciziei. Putea fi deja prea tîrziu pentru a preîntîmpina leziunile creierului. Nu puteai fi niciodată sigur de asemenea lucruri. Văzuse saloane de spital pline de astfel de creaturi patetice, cu trupuri de adult şi minţi de copii, sau chiar mai rău.

Zece secunde. Şi nici un fel de puls, nimic care să-i dea vreo speranţă.

Cinci secunde. Luă decizia, sperînd că Dumnezeu îl va înţelege şi-l va ierta. Avea să deconecteze aparatul şi să spună că copilul nu putuse fi salvat. Nimeni nu avea să se îndoiască. Mai pipăi o dată pielea copilului. Era rece şi lipicioasă.

Trei secunde.

Privi bebeluşul şi îi veni să plîngă. Ce păcat. Era un copil frumos. Ar fi putut deveni o femeie frumoasă. Se întrebă cum ar fi fost viaţa ei. S-ar fi măritat? Ar fi avut copii? Sau poate ar fi devenit artistă, sau profesoară, sau om de afaceri? Ar fi fost bogată sau săracă? Fericită sau nefericită?

O secundă. Bătaia inimii-negativ.

Zero.

Întinse mîna către întrerupător, şi în clipa aceea inima copilului începu să bată. Era un spasm neregulat, nesigur, apoi altul, şi apoi deveni o bătaie puternică, regulată. În cameră izbucniră urale şi se auziră felicitări. Însă doctorul Wilson nu asculta.

Privea fix la ceasul de pe perete.

Mama ei o numi Josephine, după bunica ei de la Cracovia. Un al doilea nume ar fi fost prea pretenţios pentru fiica unei croitorese poloneze din Odessa, Texas.

Din motive pe care doamna Czinski nu le înţelegea, doctorul Wilson insistă ca Josephine să fie adusă la spital pentru control din şase în şase săptămîni. De fiecare dată concluziile erau aceleaşi: părea normală.

Dar numai timpul avea să decidă.

3

De Ziua Muncii sezonul la Catskills luă sfîrşit şi Merlin rămase fără slujbă. Odată cu el şi Toby. Toby era liber să plece. Dar unde? Nu avea nici casă, nici slujbă, nici bani. Decizia fu luată cînd un client îi oferi 25 de dolari ca să-l ducă cu maşina, pe el, soţia şi copiii, de la Catskills la Chicago.

Toby plecă fără să-şi ia rămas bun de la Merlin sau de la urît mirositoarele animale.

Chicago în 1939 era un oraş prosper şi deschis. În el totul avea un preţ, iar cei descurcăreţi puteau cumpăra orice, de la femei pînă la droguri şi politicieni. Erau sute de cluburi de noapte, pe toate

gusturile. Toby făcu turul tuturor, de la marele şi elegantul *Chez Paree* pînă la băruleţele de pe Rush Street. Răspunsul era întotdeauna acelaşi. Nimeni nu dorea să angajeze un tînăr necunoscut pe post de comedian. Pentru Toby timpul trecea. Era momentul să împlinească visul mamei sale.

Avea aproape 18 ani.

Unul din cluburile prin care se învîrtea Toby era *Knee High*, unde distracţia consta într-o trupă obosită de acrobaţi, un comic de vîrstă mijlocie, uzat şi alcoolic, şi două dansatoare de strip-tease, Meri şi Jeri, care erau prezentate drept Surorile Perry şi care, foarte probabil, nici nu erau surori. Erau trecute de 20 de ani şi erau atrăgătoare într-un fel ieftin şi şleampăt. Într-o seară, Jeri veni şi se aşeză la bar, lîngă Toby. Acesta zîmbi şi spuse politicos:

– Îmi place numărul tău.

Jeri se întoarse să-l privească şi văzu un puşti naiv, cu mutră de copil, prea tînăr şi prea prost îmbrăcat ca să fie interesant. Încuviinţă din cap şi dădu să se întoarcă cu spatele. Atunci Toby se ridică şi Jeri privi la umflătura din pantalonii lui, apoi din nou la figura lui tînără şi inocentă.

– Dumnezeule, spuse ea. Tot ce-i acolo e al tău?

El zîmbi.

– Nu-i decît o cale să afli.

În dimineaţa aceea, la ora trei, Toby era în pat cu amîndouă Surorile Perry.

Totul fusese meticulos plănuit. Cu o oră înainte de spectacol, Jeri îl dusese pe comicul localului, cartofor înrăit, într-un apartament pe Diversey Avenue, unde se desfăşura un joc de barbut. Cînd văzuse ce se petrece, îşi linsese buzele şi spusese: „Nu putem sta decît un minut."

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd Jeri o ştergea pe furiş, dădea cu zarul şi urla ca un nebun „Un opt ca la Decatur, nenorociţilor!", pierdut într-o lume a fanteziei în care succesul şi celebritatea şi bogăţia atîrnau de fiecare rostogolire a zarului.

La *Knee High*, Toby stătea la bar, curat şi îngrijit, aşteptînd.

Cînd sosi ora spectacolului şi comicul nu apăruse, proprietarul începu să spumege şi să înjure:

– De data asta a terminat-o, nenorocitul. Să nu-l mai văd în barul meu!

– Nu te condamn, spuse Jeri. Dar ai noroc. Chiar la bar stă un comic tînăr. Tocmai a venit de la New York.

– Cine? Unde? Proprietarul se uită la Toby. Dumnezeule, unde-i dădaca? E un bebeluş!

– E grozav! spuse Jeri. Şi vorbea serios.

– Încearcă-l, adăugă Meri. Ce-ai de pierdut?

– Împuţiţii mei de clienţi, asta! Dar ridică din umeri şi se îndreptă către Toby: Zici că eşti comic, da?

– Mda, răspunse Toby nepăsător. Am terminat un contract în Catskills.

Proprietarul îl studie o clipă.

– Cîţi ani ai?

– Douăzeci şi doi, minţi Toby.

– Rahat. Bine. Treci pe scenă. Şi dacă scoţi vreun porumbel pe gură, să ştii că nu ajungi la douăjdoi.

Şi asta a fost. Visul lui Toby Temple se împlinea în sfîrşit. Stătea în lumina reflectoarelor, orchestra cînta pentru el, şi publicul, publicul lui, stătea acolo aşteptînd să-l descopere, să-l adore. Simţi că-l cuprinde un val de afecţiune atît de puternic încît i se puse un nod în gît. Era ca şi cînd ar fi fost una cu publicul, legaţi într-un fel minunat, magic. Se gîndi la mama sa, cu speranţa că, oriunde s-ar fi aflat, îl vedea. Muzica încetă. Toby îşi începu numărul.

– Bună seara, norocoşilor. Numele meu e Toby Temple. Bănuiesc că pe-ale voastre le ştiţi.

Tăcere. Continuă:

– Aţi auzit de noul şef al Mafiei din Chicago? E homo. De acum Sărutul Morţii include cină şi dans.

Nu rîse nimeni. Se holbau la el, reci şi ostili, şi Toby începu să simtă ghearele ascuţite ale fricii sfîşiindu-i stomacul. Brusc, se simţi scăldat în transpiraţie. Minunata legătură cu publicul se topise.

Continuă:

– Tocmai am terminat un angajament la un teatru din Maine. Teatrul era aşa de adînc băgat în pădure, încît directorul era un urs.

Tăcere. Îl urau.

– Nu mi-a spus nimeni că asta e o adunare de surdo-muţi. Mă simt ca directorul de relaţii cu publicul de pe *Titanic*. E ca şi cum ai urca pe pasarelă şi vasul ia-l de unde nu-i.

Începură să huiduiască. Două minute după ce Toby începuse, proprietarul făcu semne disperate orchestrei, care începu să cînte tare, acoperind vocea lui Toby. Acesta rămase acolo, cu un zîmbet larg pe faţă şi cu lacrimile arzîndu-i ochii.

Ar fi vrut să urle la ei.

Ţipetele o treziră pe doamna Czinski. Erau acute şi sălbatice, stranii în liniştea nopţii, şi nu-şi dădu decît cu greu seama că plîngea copilul. Se grăbi să ajungă alături, unde era amenajată o cameră de copil. Josephine se rostogolea de pe o parte pe alta, verde la faţă din cauza convulsiilor. La spital, un intern îi făcu un sedativ intravenos şi adormi liniştită. Doctorul Wilson, care asistase la naştere, o examină cu atenţie. Nu găsi nimic în neregulă. Dar era neliniştit. Nu putea uita ceasul de pe perete.

4

Vodevilul înflorise în America din 1881 pînă în 1932, cînd *Palace Theatre* îşi închisese porţile. Fusese terenul de antrenament pentru toţi tinerii comici care aspirau la glorie, cîmpul de luptă pe care-şi ascuţeau spiritul împotriva unui public ostil şi batjocoritor. Dar cei care reuşiseră acolo găsiseră totodată şi calea către faimă şi avere. Eddie Cantor şi W.C.Fields, Jolson şi Benny, Abbot şi Costello, Jesse şi Burns, fraţii Marx şi mulţi alţii. Vodevilul era un port sigur, o sursă constantă de bani, dar odată mort, comicii trebuiau să se îndrepte în alte direcţii. Cei cu nume aveau show-uri la radio şi recitaluri personale, dar mai

jucau şi în cluburile de noapte importante din toată ţara. Cu comicii tineri şi în căutarea afirmării, ca Toby, era o altă poveste. Jucau şi ei în cluburi de noapte, dar într-o altă lume. Se numea Turneul Closetului şi numele era de-a dreptul eufemistic. Era vorba de cîrciumi murdare din întreaga ţară, unde publicul larg – dar nespălat – se aduna să bea bere, să sughită la strip-tease-uri şi să-şi bată joc de comici ca să se distreze. Cabinele erau toalete împuţite, mirosind a urină, a parfum ieftin şi acoperindu-le pe toate, a sudoare, mirosul acru al fricii. Toaletele erau atît de murdare, încît actriţele urinau în chiuvetele din cabine.

Plata varia de la o masă (uneori comestibilă), la cinci, zece şi chiar cincisprezece dolari pe seară, în funcţie de reacţia publicului.

Toby Temple jucă în toate aceste locuri şi ele deveniră şcoala lui. Numele oraşelor erau diferite, dar locurile erau aceleaşi, mirosurile erau aceleaşi, publicul ostil era acelaşi peste tot. Dacă nu le era pe plac un actor, oamenii aruncau în el cu sticlele de bere, îl şîcîiau în timpul numărului şi-l scoteau de pe scenă cu fluierături. Era o şcoală dură, dar bună, pentru că îl învăţă pe Toby toate trucurile necesare supravieţuirii. Învăţă să se poarte cu turiştii beţi şi cu gangsterii treji, şi să nu-i confunde niciodată pe unii cu alţii. Învăţă să identifice un potenţial zurbagiu şi să-l calmeze cerîndu-i o gură de băutură sau şervetul ca să-şi şteargă fruntea.

Toby îşi găsi slujbe cu nume ca Lake Kiamesha, Shawange Lodge şi Avon.

Şi continuă să înveţe.

Numărul său se compunea din parodii la cîntece

de popularitate, imitaţii ale lui Grant, Gable, Bogart şi Cagney şi texte furate de la comicii celebrii care-şi puteau permite autori scumpi. Toţi comicii care-şi căutau norocul furau texte şi se lăudau cu asta. „Joc Jerry Lester" – ceea ce însemna că-i folosea textul – şi „sînt de două ori mai bun ca el." „Joc Milton Berle." „Ar trebui să vezi Red Skeleton-ul meu."

Pentru că textul era esenţial, furau numai de la cei mai buni.

Toby încerca orice. Se uita fix la publicul indiferent, cu feţe împietrite şi spunea: „Aţi văzut vreodată cum face pipi un eschimos?" Îşi făcea mîinile căuş în faţa şliţului de la pantaloni şi dinăuntru curgeau cuburi de gheaţă.

Îşi punea turban şi se înfăşura într-un cearceaf. „Abdul, îmblînzitorul de şerpi", intona. Cînta la fluier, şi dintr-un coş de nuiele apărea o cobră care se mişca în ritmul muzicii, trasă de sfori de el. Corpul şarpelui era un furtun de duş, iar capul era capsula. Întotdeauna se găsea cineva în public căruia să i se pară amuzant.

Avea zeci de poante. Trebuia să treacă repede de la una la alta, înainte ca sticlele de bere să înceapă să zboare.

Şi, indiferent unde juca, inevitabil, în timpul numărului său se auzea zgomotul apei trase la toaletă.

Toby călătorea de-a lungul şi de-a latul ţării cu

autobuzul. Cînd ajungea într-un oraş îşi lua cameră la cea mai ieftină pensiune şi evalua cluburile de noapte şi barurile. Îşi pingelea pantofii cu carton şi uneori îşi albea gulerele cămăşilor cu cretă ca să economisească banii de spălătorie. Oraşele erau toate mohorîte şi mîncarea era peste tot proastă, dar ceea ce-l chinuia cel mai tare era singurătatea. Nu avea pe nimeni. Nu era pe lume nici măcar o singură persoană căreia să-i pese dacă el trăia sau nu. Îi scria tatălui său din cînd în cînd, dar mai mult dintr-un simţ al datoriei decît din dragoste. Toby avea o nevoie disperată de cineva cu care să vorbească, care să-i împărtăşească visele, care să-l înţeleagă.

Îi privea pe actorii de succes plecînd de la marile cluburi împreună cu prietenii lor şi cu iubitele lor frumoase şi elegante, în maşini strălucitoare, şi-i invidia. Cîndva...

Cele mai rele clipe erau cînd dădea greş, cînd era scos de pe scenă în fluierături, aruncat afară înainte de a i se da o şansă. În acele momente, Toby îşi ura publicul: i-ar fi ucis pe toţi. Nu era doar pentru că dăduse greş, ci pentru că nici măcar nu apucase să înceapă. Nu putea să decadă mai mult de atît. Se ascundea în camera lui de hotel şi plîngea şi se ruga Domnului să-l lase în pace, să-i ia dorinţa aceea de a fi pe scenă şi de a distra publicul. „Doamne", se ruga el, „fă-mă să-mi doresc să fiu comis voiajor sau măcelar. Orice în afară de asta." Mama lui se înşelase. Dumnezeu nu-l alesese pe el. Nu avea să fie niciodată celebru. A doua zi avea să-şi găsească o altă meserie. Să-şi caute o slujbă normală, de la nouă la cinci, şi să trăiască la fel ca toţi ceilalţi oameni.

A doua zi însă, Toby era din nou pe scenă, făcîndu-şi imitaţiile, spunînd bancuri, încercînd să-şi cîştige ascultătorii înainte ca ei să se întoarcă împotriva lui şi să-l alunge.

Le zîmbea inocent şi le spunea: Era odată un tip care avea o raţă la care ţinea foarte mult şi a dus-o la un film. Casierul i-a zis: „Nu poţi să iei raţa înăuntru". Tipul s-a dus după colţ şi a băgat- o în pantaloni, apoi a luat un bilet şi a intrat. Raţa a început să se agite şi omul şi-a desfăcut fermoarul de la pantaloni ca să poată raţa să-şi scoată capul. Lîngă el stătea o cucoană cu bărbatu-său. Cucoana se întoarce către soţul ei şi-i zice: „Ralph, bărbatul de lîngă mine şi-a scos penisul afară." Ralph zice: „Te deranjează?" „Nu", zice ea. „OK. Atunci nu-l băga în seamă şi uită-te la film." Cîteva minute mai tîrziu, ea-i face semn lui bărbatu-său din nou: „Ralph... penisul lui..." Şi bărbatu-său: „Ţi-am spus să nu-l bagi în seamă." La care ea zice: „Nu pot... îmi mănîncă floricelele de porumb!"

Jucă cîte o noapte la *Three Six Five* la San Francisco, la *Rudy's Rail* la New York şi la *Kin Wa Low's* la Toledo. Jucă la convenţii ale instalatorilor şi la petreceri bar mitzvah şi la banchete de bowling.

Şi continuă să înveţe.

Făcea cîte patru sau cinci spectacole pe zi la teatre mici cu nume ca *Giuvaer* sau *Odeon* sau *Empire* sau *Star.*

Şi continuă să înveţe.

Şi, în sfîrşit, unul dintre lucrurile pe care le învăţă Toby Temple fu că-şi putea petrece restul zilelor în Turneul Closetului, necunoscut şi nedescoperit. Dar

apăru un eveniment care făcu ca problema să devină teoretică.

Într-o sîmbătă rece din decembrie 1941, Toby juca cinci spectacole pe zi la *Dewey Theatre* pe Strada 14 din New York. În program erau opt numere şi treaba de căpătîi a lui Toby era să le prezinte. Prima reprezentaţie mersese bine. La al doilea spectacol, cînd Toby îi prezentă pe Zburătorii Kanazawa, o familie de acrobaţi japonezi, spectatorii începură să fluiere. Toby se retrase în culise.

– Ce dracu' se întîmplă aici? întrebă el.

– Isuse, n-ai auzit? Japonezii au atacat Pearl Harbour acum cîteva ore, îi răspunse directorul de scenă.

– Şi ce-i cu asta? întrebă Toby. Uită-te la tipii ăştia – sînt grozavi.

La următorul spectacol, cînd veni rîndul trupei japoneze, Toby ieşi pe scenă şi spuse:

– Doamnelor şi domnilor, avem plăcerea de a-i prezenta, proaspăt întorşi dintr-un turneu la Manilla, pe Filipinezii Zburători!

În clipa cînd publicul văzu trupa, începu să fluiere. La celelalte spectacole, Toby îi transformă în Hawaienii Fericiţi, Mongolii Nebuni şi, în cele din urmă, în Zburătorii Eschimoşi. Dar tot nu reuşi să-i salveze. Nici pe el însuşi, de altfel. Cînd îi telefonă tatălui său în acea seară, Toby află că acasă îl aştepta o scrisoare. Începea cu „Salutări" şi era semnată de preşedinte. În ziua cînd a depus jurămîntul, capul îl durea atît de tare încît de-abia a putut să-l rostească.

Durerile de cap se îndeseau şi Josephine simţea că două mîini gigantice îi strîngeau tîmplele. Încerca să nu plîngă, pentru că o supăra pe mama ei. Doamna Czinski descoperise religia. Întotdeauna avusese sentimentul secret că ea şi copilul ei erau răspunzătoare pentru moartea soţului său. Nimerise la o întrunire religioasă într-o după-amiază şi pastorul tunase: „Sînteţi scăldaţi în păcat şi răutate. Dumnezeul care vă ţine deasupra puţului iadului ca pe nişte insecte oribile vă detestă. Atîrnaţi de un fir subţire, fiecare dintre voi, păcătoşii, şi flăcările mîniei lui vă vor mistui dacă nu vă pocăiţi!" Doamna Czinski se simţise deodată mai bine, căci ştia că aude cuvîntul lui Dumnezeu.

„E pedeapsa Domnului pentru că l-am omorît pe tatăl tău" îi spunea ea Josephinei, şi cu toate că era prea mică pentru a înţelege sensul cuvintelor, ştia că a făcut rău, şi-şi dorea să priceapă ce anume, ca să-i poată spune mamei ei că-i pare rău.

5

La început războiul lui Toby Temple a fost un coşmar.

În armată era un nimeni, un număr matricol într-o uniformă la fel ca alte cîteva milioane, fără faţă, fără nume, anonim.

Fusese trimis la o bază de instruire din Georgia şi apoi trimis în Anglia, la o tabără din Sussex. Toby îl anunţă pe sergent că dorea să-l vadă pe comandant. Nu reuşi să ajungă mai departe de un căpitan. Numele acestuia era Sam Winters. Era un bărbat de vreo 30 de ani, cu ten închis la culoare şi cu privire inteligentă.

– Care-i problema, soldat?

– Păi, e cam aşa, domnule căpitan, începu Toby. Sînt actor. Asta fac în viaţa civilă.

Căpitanul Winters zîmbi văzîndu-i sinceritatea.

– Ce faci, mai exact? îl întrebă.

– Cîte puţin din toate, replică Toby. Imitaţii şi parodii şi... Văzu privirea căpitanului şi încheie nesigur: Chestii din astea.

– Unde ai lucrat?

Toby dădu să vorbească, dar se opri. Era inutil. Căpitanul nu putea fi impresionat decît de locuri ca New York sau Hollywood.

– Nu cred că ai auzit de locurile alea, replică Toby. Ştia că-şi pierde timpul.

Căpitanul Winters spuse:

– Nu depinde de mine, dar am să văd ce pot face.

– Sigur, zise Toby. Mulţumesc mult, domnule căpitan. Salută şi ieşi.

Căpitanul Sam Winters rămase aşezat la biroul său, gîndindu-se la Toby multă vreme după ce acesta plecase. Sam Winters se înrolase pentru că simţea că războiul acela trebuia dus şi cîştigat. În acelaşi timp însă, îl ura pentru ceea ce le făcea unor băieţi ca Toby Temple. Dar dacă Temple avea cu adevărat talent, va reuşi mai devreme sau mai tîrziu, pentru că talentul era ca o floare fragilă care creşte sub o stîncă. Pînă la urmă nimic nu o poate opri să iasă la lumină şi să înflorească. Sam Winters renunţase la o slujbă bună ca producător la Hollywood pentru a se înrola. Fusese producătorul mai multor filme de succes pentru Studiourile *Pan-Pacific* şi văzuse duzini de tineri promiţători, ca Toby Temple, venind şi

plecînd. Meritau măcar o şansă. Mai tîrziu în cursul după-amiezei îi vorbi colonelului Beech despre Toby.

– Cred că ar trebui să-l trimitem la Serviciile Speciale să dea o probă, spuse căpitanul Winters. Am sentimentul că ar putea fi bun. Numai Dumnezeu ştie că băieţii or să aibă nevoie de toată distracţia posibilă.

Colonelul Beech îl privi pe căpitanul Winters şi spuse cu răceală:

– Bine, căpitane. Trimite-mi un memoriu despre asta.

Îl privi pe căpitan ieşind. Colonelul Beech era un ofiţer de carieră, absolvent de *West Point*. Îi dispreţuia pe toţi civilii, iar pentru el căpitanul Winters era civil. Un om nu devenea soldat doar punîndu-şi o uniformă şi grad de căpitan. Cînd colonelul primi memoriul căpitanului Winters cu privire la Toby Temple, îl privi şi mîzgăli sălbatic pe el „Respins", şi-l semnă cu iniţialele sale.

Se simţi apoi mult mai bine.

Ceea ce-i lipsea cel mai mult lui Toby era publicul. Avea nevoie să-şi exerseze talentele. Spunea bancuri şi făcea imitaţii cu orice ocazie. Nu avea importanţă dacă publicul lui se compunea din doi soldaţi care făceau de gardă cu el într-un cîmp izolat, din soldaţi care se întorceau cu autobuzul de la aplicaţii sau din soldaţi de serviciu la spălatul vaselor în bucătărie. Toby trebuia să-i facă să rîdă, să le cîştige aplauzele.

Căpitanul Sam Winters îl urmări într-o zi pe Toby, în timp ce acesta-şi făcea numărul în sala comună. După aceea se apropie de el şi-i spuse:

– Îmi pare rău că transferul tău nu a reuşit, Temple. Cred că ai talent. Cînd se termină războiul, dacă ajungi la Hollywood, caută-mă. Continuă, cu un zîmbet amar: Admiţînd că încă mai am o slujbă acolo.

În ziua următoare batalionul lui Toby fu trimis în luptă.

În anii care urmară, cînd Toby se gîndea la război, ceea ce-şi amintea nu erau bătăliile. La Saint-Lo făcuse furori cu o sincronizare după un disc al lui Bing Crosby. La Aachen se strecurase în spital şi le spusese răniţilor bancuri timp de două ore, pînă îl găsiseră surorile şi-l dăduseră afară. Îşi amintea cu satisfacţie că un soldat rîsese atît de tare încît i se desfăcuseră firele de la operaţie. La Metz dăduse chix, dar Toby era sigur că doar din cauza faptului că publicul era stresat de avioanele naziste care zburau pe deasupra lor.

Toby nu luptase decît accidental. Fusese citat pentru bravură în capturarea unui post de comandă german. Toby nu avea nici măcar idee de ceea ce se petrecuse de fapt. Îl imita pe John Wayne şi era atît de transportat încît totul se terminase înainte ca el să aibă timp să se teamă.

Pentru Toby, important era să distreze lumea. La Cherbourg vizitase un bordel împreună cu cîţiva

prieteni, şi în timp ce aceştia erau sus cu fetele, Toby rămăsese în salon să joace un număr pentru Madame şi două din angajatele ei. Cînd termină, Madame îl trimise sus, pe cheltuiala casei.

Aşa fusese războiul lui Toby. Una peste alta, nu fusese un război prea rău, şi timpul trecuse repede. Cînd se termină războiul era 1945 şi Toby avea aproape 25 de ani. Fizic nu părea să fi îmbătrînit nici măcar cu o zi. Avea aceeaşi faţă inocentă şi aceiaşi ochi melancolici.

Toată lumea vorbea despre întoarcerea acasă. Toţi aveau cîte o logodnică la Kansas City, părinţi la Bayonne, o afacere la Saint Louis. Pe Toby nu-l aştepta nimeni. Numai Celebritatea.

Hotărî să se ducă la Hollywood. Era timpul ca Dumnezeu să-şi ţină promisiunea.

„Îl cunoaşteţi pe Dumnezeu? Aţi văzut faţa lui Isus? Eu L-am văzut, şi l-am auzit vocea, dar nu le vorbeşte decît celor care îngenunchează în faţa Lui şi-şi mărturisesc păcatele. Dumnezeu îi urăşte pe cei ce nu se pocăiesc. Arcul mîniei lui Dumnezeu este încordat şi săgeata înflăcărată a dreptei Lui mînii este îndreptată asupra inimilor voastre păcătoase, şi în orice clipă El va slobozi săgeata pedepsei Lui şi vă va zdrobi inimile! Priviţi-l acum, pînă nu e prea tîrziu!"

Josephine ridică privirea către acoperişul cortului, aşteptîndu-se să vadă o săgeată aprinsă îndreptată spre ea. O strînse de mînă pe mama ei, dar aceasta nu simţi. Faţa ei era aprinsă şi ochii îi sclipeau de fervoare mistică. „Lăudat fie Isus!" urlă adunarea.

Întrunirile se ţineau într-un cort uriaş, la periferia Odessei, iar doamna Czinski o lua pe Josephine la toate. Amvonul predicatorului era o platformă de lemn ridicată la şase picioare deasupra pămîntului. Chiar în faţa platformei era ţarcul mîntuirii, unde păcătoşii erau duşi să se căiască şi să se convertească. Dincolo de ţarc erau şiruri de bănci din lemn tare, înţesate de fanatici căutători ai mîntuirii, îngroziţi de ameninţarea iadului şi a blestemului veşnic. Era înspăimîntător pentru un copil de şase ani. Evangheliştii erau fundamentalişti şi penticostali şi metodişti şi adventişti, şi toţi scoteau pe nări flăcările iadului şi ale blestemului.

„În genunchi, voi, păcătoşilor, şi tremuraţi în faţa mîniei lui Jehova! Căci păcatele voastre au frînt inima lui Isus, şi pentru asta voi veţi îndura pedeapsa mîniei Tatălui Său! Priviţi la feţele copiilor de aici, concepuţi în desfrîu şi scăldaţi în păcat!"

Iar mica Josephine ardea de ruşine, simţind toţi ochii care o priveau. Cînd apăreau durerile de cap, Josephine ştia că sînt pedeapsa lui Dumnezeu. În fiecare noapte se ruga ca ele să dispară, ca să ştie că Dumnezeu a iertat-o. Îşi dorea să ştie ce a făcut atît de rău.

„Şi eu voi cînta aleluia, şi tu vei cînta aleluia, şi noi toţi vom cînta aleluia cînd ajungem acasă."

„Băutura este sîngele diavolului, şi tutunul este răsuflarea lui, şi poftele cărnii sînt plăcerea lui. Sînteţi vinovaţi de negoţ cu diavolul? Atunci veţi arde în iad, blestemaţi pe vecie, pentru că Lucifer vine să vă ia!"

Iar Josephine tremura şi privea îngrozită în jur, ţinîndu-se cu putere de lemnul băncii ca diavolul să nu o poată lua.

După lungile replici tunătoare urmau Miracolele. Josephine privea cu fascinaţie cum o procesiune de femei şi bărbaţi se tîrau şi şchiopătau către ţarcul miracolelor, unde predicatorul punea mîinile pe ei şi chema puterile Cerului să-i vindece. Îşi aruncau cîrjele şi bastoanele, iar unii dintre ei bolboroseau isteric în limbi ciudate în timp ce Josephine tremura de groază.

Întrunirile se terminau întotdeauna cu tava trecută prin mulţime. „Isus vă priveşte – şi nu-i plac zgîrciţii." Apoi totul se sfîrşea. Dar în sufletul Josephinei teama rămînea pentru multă vreme.

În 1946 oraşul Odessa, Texas, avea un gust cenuşiu închis. Cu multă vreme în urmă, cînd acolo trăiseră indienii, fusese gustul nisipului din deşert. Acum era gustul petrolului.

Erau două feluri de oameni în Odessa: Petroliştii şi Ceilalţi. Petroliştii nu-i priveau de sus pe Ceilalţi – pur şi simplu le era milă de ei, pentru că evident Dumnezeu îi făcuse pe oameni pentru a avea avioane particulare şi Cadillac-uri şi piscine şi pentru a da petreceri cu şampanie pentru sute de invitaţi. De

aceea pusese El petrol în Texas.

Josephine Czinski nu ştia că era una dintre Ceilalţi. La şase ani, Josephine Czinski era un copil frumos, cu păr negru strălucitor, ochi negri mari şi o minunată faţă ovală.

Mama Josephinei era o croitoreasă pricepută care lucra pentru oamenii bogaţi din oraş, şi o lua pe Josephine cu ea cînd le proba pe soţiile petroliştilor şi transforma metri de material, ca-n poveşti, în uluitoare rochii de seară. Petroliştii o plăceau pe Josephine pentru că era un copil politicos şi prietenos, şi se plăceau pe ei înşişi pentru că o plăceau. Simţeau că e democratic din partea lor să permită unui copil sărac din cealaltă parte a oraşului să se amestece cu copiii lor. Josephine era poloneză, dar nu avea aspect de poloneză, şi pentru că nu putea fi niciodată un membru al clubului, erau fericiţi să-i acorde privilegii de vizitator. Josephinei i se permitea să se joace cu copiii petroliştilor, cu bicicletele, poneii şi păpuşile lor de sute de dolari, aşa încît ajunse să trăiască o viaţă dublă. Una era viaţa ei de acasă, din căsuţa mică cu mobilă uzată şi uşi care se lăsau din balamale; alta era viaţa ei din minunatele case coloniale de pe domeniile de la ţară. Dacă Josephine rămînea peste noapte la Cissy Topping sau la Lindy Ferguson, i se dădea un dormitor numai pentru ea, şi valeţi şi cameriste îi serveau micul dejun. Josephinei îi plăcea să se trezească în mijlocul nopţii, cînd toată lumea dormea, şi să coboare ca să se uite la lucrurile frumoase din casă, la tablourile minunate, la argintăria grea şi la antichităţile patinate de timp şi de istorie. Le studia şi le mîngîia şi îşi spunea că într-o zi

avea să trăiască şi ea într-o casă mare şi să fie înconjurată de frumuseţe.

Dar, în ambele ei lumi, Josephine se simţea singură. Se temea să vorbească cu mama ei despre durerile de cap şi despre teama ei de Dumnezeu pentru că mama ei devenise o fanatică, obsedată de pedeapsa Domnului şi aşteptînd-o cu plăcere. Josephine nu voia să-şi discute temerile cu copiii petroliştilor pentru că ei se aşteptau ca ea să fie veselă şi strălucitoare, aşa cum erau ei. Şi astfel, Josephine era obligată să-şi păstreze spaimele pentru sine.

Cînd se apropia cea de-a şaptea aniversare a Josephinei, *Magazinul Universal Brubaker* anunţă un concurs de fotografii pentru cel mai frumos copil din Odessa. Fotografia de înscriere trebuia făcută în raionul de fotografii al magazinului. Premiul era o cupă de aur gravată cu numele cîştigătorului. Cupa era aşezată în vitrina magazinului şi Josephine trecea prin faţa ei în fiecare zi pentru a o privi. O dorea mai mult decît îşi dorise ceva vreodată. Mama Josephinei nu o lăsă să se înscrie la concurs – „Trufia e oglinda diavolului" îi spusese ea – dar una din soţiile petroliştilor care o plăcea pe Josephine plăti pentru fotografia ei. Din acel moment, Josephine ştiu că a ei avea să fie cupa. Putea deja s-o vadă pe noptiera ei. Îşi închipuia cum avea s-o lustruiască în fiecare zi. Cînd află că intrase în finală, fu prea emoţionată ca să

se ducă la şcoală. Rămase toată ziua în pat, cu stomacul deranjat, prea fericită ca să poată suporta. Ar fi fost pentru prima oară cînd avea ceva atît de frumos.

A doua zi Josephine află că concursul fusese cîştigat de Tina Hudson, unul din copiii petroliştilor. Tina nu era nici pe departe atît de frumoasă ca Josephine, dar tatăl ei era în consiliul de conducere al companiei care deţinea *Magazinul Brubaker.*

Cînd Josephine auzi vestea, o apucă o durere de cap care o făcu să ţipe de suferinţă. Se temea ca Dumnezeu să afle ce mult însemna cupa pentru ea, dar probabil că ştia, pentru că durerile continuară. Noaptea plîngea în pernă, pentru ca mama ei să nu o audă.

La cîteva zile de la terminarea concursului, Josephine fu invitată la Tina pentru weekend. Cupa de aur stătea pe un bufet în camera Tinei. Josephine o privi multă vreme.

Cînd Josephine se întoarse acasă, cupa era ascunsă în valiza ei. Era încă acolo cînd mama Tinei veni s-o recupereze.

Mama Josephinei o bătu rău cu o nuia de lemn verde. Dar Josephine nu era supărată pe mama sa.

Cele cîteva minute cît ţinuse în mînă frumoasa cupă de aur meritaseră toată suferinţa.

6

În 1946, Hollywood, California, era capitala mondială a filmului, un magnet pentru cei talentaţi, cei lacomi, cei cu speranţe şi cei frumoşi. Era tărîmul palmierilor, al Ritei Hayworth, al Templului Universal al Sfîntului Spirit şi al Santei Anita. Însemna agentul care avea să te facă peste noapte star; era un joc de noroc, un bordel, o livadă de portocali şi un altar. Era un telescop magic şi fiecare persoană care privea prin el vedea ceea ce-şi dorea.

Pentru Toby Temple, Hollywood-ul era locul unde

trebuia să vină. Ajunse în oraş cu un sac militar şi trei sute de dolari, bani gheaţă, şi se instală pe Cahuenga Boulevard. Trebuia să acţioneze repede înainte de a rămîne fără bani. Toby ştia totul despre Hollywood. Era un oraş în care înfăţişarea conta. Toby intră într-un magazin de pe strada Vine, îşi comandă o garderobă nouă, şi cu cei 20 de dolari care-i rămăseseră în buzunar intră la *Hollywood Brown Derby,* unde cinau toate starurile. Pereţii erau acoperiţi cu caricaturi ale celor mai celebri actori de la Hollywood. Toby simţea pulsul show-business-ului în încăpere. O văzu pe chelneriţă îndreptîndu-se spre el. Era o roşcată drăguţă de vreo 20 de ani, cu o siluetă senzaţională.

Îi zîmbi lui Toby şi spuse:

– Pot să vă ajut cu ceva?

Toby nu rezistă. Întinse amîndouă mîinile şi îi apucă sînii ca doi pepeni copţi. Pe faţa ei apăru o expresie şocată. Cînd deschise gura să strige, Toby îşi compuse o expresie fixă şi spuse cu ton de scuză:

– Scuzaţi-mă, domnişoară, sînt nevăzător.

– Oh, iertaţi-mă! Îi era jenă pentru ce crezuse şi milă. Îl conduse pe Toby la o masă, ţinîndu-l de braţ şi ajutîndu-l să stea jos, şi aranjă să i se ia comanda. Cînd se întoarse la masa lui, cîteva minute mai tîrziu, şi-l găsi pe Toby studiind desenele de pe perete, acesta îi zîmbi şi spuse:

– E un miracol! Mi-am recăpătat vederea!

Era atît de inocent şi de nostim încît nu se putu abţine să nu rîdă. Rîse tot timpul mesei cu Toby şi continuă să rîdă la glumele lui în pat, toată noaptea.

Toby îşi găsi slujbe ici-colo prin Hollywood pentru că îl aduceau la marginea show-business-ului. Parcă maşini la *Ciro's*, şi, cînd soseau celebrităţile, el le deschidea portiera cu un zîmbet larg şi cu o vorbă de spirit. Ei nu-i dădeau însă nici o atenţie. Nu era decît băiatul de la parcare, şi nu băgau de seamă nici măcar dacă e viu. Toby le privea pe fetele frumoase care coboau din maşini în rochiile lor scumpe, strîmte, şi-şi spunea în sinea lui: „Dacă aţi şti ce mare star am să fiu într-o zi, aţi renunţa la toate aerele astea."

Toby făcu turul agenţilor, dar înţelese repede că îşi pierdea timpul. Nu tu trebuia să-i cauţi pe ei. Ei trebuiau să te caute pe tine. Numele pe care Toby îl auzea cel mai des era Clifton Lawrence. Nu se ocupa decît de cele mai mari talente şi aranja cele mai incredibile contracte. „Într-o zi, Clifton Lawrence o să fie agentul meu", îşi spuse Toby.

Toby se abonă la cele două „biblii" ale lumii spectacolului: *Daily Variety* şi *Hollywood Reporter.* Îl făceau să se simtă un iniţiat. Scenariul la *Forever Amber* fusese cumpărat de *Twentieth Century Fox* şi Otto Preminger avea să asigure regia. Ava Gardner fusese angajată pentru rolul principal din *Whistle Stop* cu George Raft şi Jorja Curtright, iar *Life with Father*

fusese cumpărat de Warner Brothers. Apoi Toby văzu o ştire care făcu să îi crească pulsul. *„Producătorul Sam Winters a fost numit vicepreşedinte însărcinat cu producţia la Studiourile Pan-Pacific."*

7

Cînd Sam Winters se întorsese din război, slujba lui de la *Studiourile Pan-Pacific* îl aştepta. Şase luni mai tîrziu se produsese un cutremur. Directorul studioului fusese concediat şi Sam fusese solicitat să preia postul pînă cînd se putea găsi un nou şef de producţie. Sam făcuse o treabă atît de bună încît căutările fuseseră abandonate, iar el fusese oficial numit vicepreşedinte însărcinat cu producţia. Era o slujbă care-ţi distrugea nervii şi-ţi crea ulcer, dar Sam o iubea mai mult ca orice pe lume.

Hollywood-ul era un circ plin de creaturi demente şi sălbatice, un teren minat pe care dansa o şleahtă

de idioţi. Majoritatea actorilor, regizorilor şi producătorilor erau megalomani egoişti, nerecunoscători, vicioşi şi distructivi. Dar, din punctul de vedere al lui Sam, dacă aveau talent, totul li se ierta. Talentul era cuvîntul magic.

Uşa biroului lui Sam se deschise şi intră Lucille Elkins, secretara lui, cu un maldăr de corespondenţă. Lucille era o permanenţă, unul din profesioniştii competenţi care rămînea acolo pe veci şi-şi urmărea şefii venind şi plecînd.

– Clifton Lawrence e aici şi vrea să te vadă, spuse ea.

– Spune-i să intre.

Lui Sam îi plăcea Lawrence. Avea stil. Fred Allen spusese: „Toată sinceritatea de la Hollywood se poate ascunde într-o coajă de nucă şi tot mai rămîne loc pentru patru seminţe de dovleac şi o inimă de agent."

Clifton Lawrence era mai sincer ca majoritatea agenţilor. Era o legendă a Hollywood-ului, iar lista clienţilor lui era o enciclopedie *who's who* în lumea artistică. Era propriul său birou şi era constant în mişcare, servindu-şi clienţii din Londra, Elveţia, Roma şi New York. Era în termeni intimi cu toate persoanele importante de la Hollywood şi juca săptămînal cărţi cu trei şefi de producţie de la trei studiouri. De două ori pe an, Lawrence închiria un yacht, aduna jumătate de duzină de „modele" şi invita executivii mai multor studiouri la „pescuit". Clifton Lawrence întreţinea o casă perfect utilată pe plajă la Malibu şi aceasta era la dispoziţia prietenilor ori de cîte ori doreau s-o folosească. Relaţia lui Clifton cu Hollywood-ul era de

tip simbiotic şi era profitabilă pentru ambele părţi.

Sam privi uşa deschizîndu-se şi pe Lawrence intrînd, elegant, într-un costum perfect croit. Se îndreptă către Sam, îi întinse o mînă îngrijită şi-i spuse:

– Voiam doar să-ţi spun un *hello* scurt. Cum merg lucrurile, băiete dragă?

– Hai să zicem aşa: dacă zilele ar fi vapoare, azi ar fi *Titanicul.*

Clifton Lawrence scoase un sunet de compătimire.

– Ce crezi de vizionarea de aseară? întrebă Sam.

– Taie primele 20 de minute, schimbă finalul şi obţii un succes.

– Rahat. Sam zîmbi. Chiar asta şi facem. Ai ceva clienţi să-mi oferi azi?

Lawrence rînji.

– Regret. Toţi lucrează.

Şi chiar aşa era. Selecta echipa de staruri a lui Clifton Lawrence, cu cei cîţiva regizori şi producători pe care-i conţinea, era permanent căutată.

– Te văd vineri la cină, Sam, spuse Clifton. *Ciao.*

Se întoarse şi ieşi pe uşă. În interfon se auzi vocea Lucillei:

– Dallas Burke e aici.

– Poftește-l înăuntru.

– Şi Mel Foss doreşte să te vadă. A spus că e urgent.

Mell Foss era şeful departamentului de televiziune al *Studiourilor Pan-Pacific*. Sam îşi privi agenda.

– Spune-i că ne vedem la micul dejun mîine. Ora opt. La *Polo Lounge.*

În biroul secretarei sună telefonul şi Lucille

răspunse:

– Biroul domnului Winters.

O voce necunoscută spuse:

– Bună. Marele om e acolo?

– Cine întreabă, vă rog?

– Spuneţi-i că sînt un vechi prieten de-al lui – Toby Temple. Am fost împreună în armată. Mi-a spus să-l caut dacă ajung vreodată la Hollywood şi iată-mă.

– E într-o şedinţă, domnule Temple. Să-l rog să vă sune?

– Sigur.

Îşi lăsă numărul de telefon şi Lucille îl aruncă în coşul de gunoi. Nu era prima oară cînd cineva încerca s-o ducă cu trucul „vechiul prieten din armată".

Dallas Burke era unul din pionierii industriei filmului. Filmele lui Burke erau prezentate la orice colegiu care avea un curs de regie de film. Jumătate de duzină din filmele lui de început erau considerate modele ale genului şi nici unul dintre ele nu era mai puţin strălucit şi inovator. Burke se apropia acum de 70 de ani, iar silueta lui, cîndva masivă, se împuţinase într-atît încît hainele păreau să plutească în jurul său.

– Îmi pare bine să te văd, Dallas, spuse Sam cînd bătrînul intră în birou.

– Şi mie, puştiule. Îl arătă pe cel care-l însoţea. Îl ştii pe agentul meu.

– Sigur. Ce mai faci, Peter?

Se aşezară cu toţii.

– Aud că ai un scenariu de vînzare, i se adresă Sam lui Dallas Burke.

– Ăsta-i o frumuseţe. Vocea bătrînului tremura de emoţie.

– De-abia aştept să-l aud, Dallas. Dă-i drumul.

Dallas Burke se aplecă înainte şi începu să vorbească.

– Ce interesează pe toată lumea, puştiule? Dragostea, nu? Şi ăsta-i despre cel mai sfînt fel de dragoste care există – dragostea unei mame pentru copilul ei. Vocea îi devenea mai sigură pe măsură ce se adîncea în povestire. Începe în Long Island cu o fată de 19 ani care lucrează ca secretară pentru o familie bogată. Avere veche. Ne dă ocazia să facem şi o imagine de fundal – înţelegi ce vreau să spun? Chestii din înalta societate. Tipul pentru care lucrează e căsătorit cu o scîrbă cu sînge albastru. El o place pe secretară, ea îl place pe el, chiar dacă e mai bătrîn.

Ascultînd doar cu jumătate de ureche, Sam se întreba dacă scenariul avea să fie *Back Street* sau *Imitation of Life*. Nu că ar fi avut vreo importanţă, pentru că oricare ar fi fost, Sam tot avea să-l cumpere. De aproape 20 de ani, nimeni nu-i mai dăduse lui Dallas Burke să regizeze un film. Sam nu putea învinovăţi pe nimeni pentru asta. Ultimele trei filme ale lui Burke fuseseră costisitoare, demodate şi dezastre de box-office. Dallas Burke era terminat pe veci ca regizor. Dar era o fiinţă umană şi era încă în viaţă şi într-un fel sau altul trebuia să aibă cineva grijă de el, pentru că nu pusese deoparte nici măcar un cent. I se oferise o cameră în căminul de bătrîni al cinematografiei, dar o refuzase indignat: „Nu am

nevoie de mila voastră împuţită!" urlase el. „Vorbiţi cu omul care a regizat filme cu Doug Fairbanks, cu Jack Barrymore, cu Milton Sills şi cu Bill Farnum. Sînt un gigant, pigmei nenorociţi ce sînteţi!"

Şi chiar era. Era o legendă; dar chiar şi legendele trebuiau să mănînce.

Cînd Sam devenise producător, telefonase unui agent pe care-l cunoştea şi-i spusese să-l aducă pe Dallas Burke cu un scenariu. De atunci încoace, Sam cumpărase anual de la Dallas Burke idei inutilizabile, cu bani destui pentru ca bătrînul să poată supravieţui, şi cît fusese în armată se asigurase ca aranjamentul să continue.

– ...şi deci, spunea Dallas Burke, fetiţa creşte fără să-şi cunoască mama. Dar mama nu-i pierde urma. La sfîrşit, cînd fata se mărită cu un doctor, avem o nuntă mare. Şi ştii care-i poanta, Sam? Ascultă – e grozav. Nu o lasă pe mamă să intre! Trebuie să se strecoare în biserică pentru a vedea nunta propriului copil. Toată lumea o să plîngă... Ei, asta-i. Ce zici?

Sam nu ghicise. Era *Stella Dallas*. Privi la agent, care-şi feri privirea şi-şi studie jenat vîrfurle pantofilor săi scumpi.

– E grozavă, spuse Sam. E exact ce căutau studiourile. Sam se întoarse către agent. Sună departamentul de afaceri şi aranjează un contract cu ei. O să le spun să-ţi aştepte telefonul.

Agentul înclină din cap.

– Spune-le că trebuie să plătească un preţ gras pentru asta sau mă duc la *Warner Brothers*, spuse Dallas Burke. Ţi-am dat ţie prima şansă pentru că sîntem prieteni.

– Apreciez, replică Sam.

Îi privi pe cei doi ieşind din birou. În termeni stricţi, Sam nu avea dreptul să cheltuiască banii companiei pe un gest sentimental ca acesta. Dar industria cinematografică datora ceva unor oameni ca Dallas Burke, pentru că fără el şi cei ca el n-ar fi existat nici o industrie cinematografică.

La ora opt în dimineaţa următoare, Sam Winters frînă în faţa hotelului *Beverly Hills*. Cîteva minute mai tîrziu traversa *Polo Lounge*, salutînd prieteni, cunoştinţe şi competitori. Se încheiau în această încăpere, în timpul micului dejun, al prînzului sau al cocktailului mai multe tîrguri decît în toate birourile studiourilor la un loc. Mel Foss ridică privirea cînd se apropie Sam.

– 'neaţa, Sam.

Cei doi îşi strînseră mîinile şi Sam se aşeză în faţa lui Foss. Cu opt luni în urmă Sam îl angajase pe Foss să conducă departamentul de televiziune al *Studiourilor Pan-Pacific*. Televiziunea era copilul minune al *show-business*-ului, şi creştea cu incredibilă rapiditate. Toate studiourile care priviseră cîndva cu dispreţ televiziunea erau acum implicate în ea.

Chelneriţa veni să le ia comanda şi cînd plecă, Sam întrebă:

– Care-s veştile bune, Mel?

Mel Foss clătină din cap.

– Nu-i nici o veste bună. Am încurcat-o.

Sam aşteptă, fără să spună nimic.

– Nu continuăm *The Raiders*.

Sam îl privi surprins.

– Sondajele sînt excelente. De ce vrea reţeaua să-l întrerupă? E destul de bun ca să devină numărul unu.

– Nu spectacolul e de vină, spuse Foss. E vorba de Nolan.

Jack Nolan era actorul principal în *The Raiders* şi fusese un succes instantaneu, atît la critici cît şi la public.

– Care-i problema cu el? întrebă Sam. Ura stilul lui Mel Foss, căruia trebuia să-i scoţi informaţiile cu cleştele din gură.

– N-ai citit numărul de săptămîna asta al revistei *Peek*?

– Nu citesc niciodată. Revista e un coş de gunoi. Înţelese brusc ce voia Foss să spună. L-au prins pe Nolan cu ceva!

– Negru pe alb, replică Foss. Dobitocul şi-a pus cea mai frumoasă rochie de dantelă şi s-a dus la o petrecere. Cineva l-a fotografiat.

– Cît e de grav?

– Nici că se poate mai rău. Am primit duzine de telefoane de la reţea ieri. Sponsorii şi reţeaua vor să renunţe. Nimeni nu vrea ca numele să-i fie asociat cu al unui pervers.

– Travestit, murmură Sam.

Se bazase pe *The Raiders* pentru a prezenta un raport de televiziune puternic la consiliul de conducere de la New York, luna următoare. Veştile de la Foss făceau acest lucru imposibil. Pierderea serialului avea să fie o lovitură.

Cînd Sam se întoarse la birou, Lucille flutură către el un vraf de mesaje.

– Urgenţele sînt deasupra, spuse ea. Au nevoie de tine la...

– Mai tîrziu. Dă-mi-l pe William Hunt de la IBC.

Două minute mai tîrziu, Sam vorbea cu şeful de la *International Broadcasting Company.* Sam îl cunoştea pe Hunt de un număr de ani, şi tipul îi plăcea. Hunt începuse ca strălucit avocat al corporaţiei şi urcase, prin muncă, pînă în vîrful piramidei reţelei. Făcuseră rareori afaceri împreună pentru că Sam nu era direct implicat în televiziune. Acum îşi dorea să fi cultivat mai atent relaţiile cu Hunt. Cînd acesta preluă legătura, Sam se forţă să pară relaxat:

– Bună dimineaţa, Bill.

– Ce surpriză plăcută, Sam. Nu te-am auzit de multă vreme.

– De prea multă. Asta-i problema cu afacerile, Bill. Nu ai niciodată timp pentru oamenii care-ţi plac.

– Adevărat.

Sam încercă să adopte o voce degajată:

– Apropo, ai citit cumva articolul ăla stupid din *Peek*?

– Ştii bine că da, răspunse Hunt calm. De asta anulăm spectacolul, Sam. Vorbele sunau foarte decis.

– Bill, ce ai spune dacă ţi-aş zice că lui Nolan i s-a înscenat totul?

La celălalt capăt al liniei se auzi un rîs.

– Aş spune că ar trebui să-ţi schimbi meseria. Să te faci scriitor.

– Vorbesc serios, spuse Sam cu sinceritate. Îl ştiu pe Jack Nolan. E la fel de normal ca tine şi ca mine. Fotografia aia a fost făcută la o petrecere. Era aniversarea prietenei lui şi s-a îmbrăcat cu rochia ca să facă o glumă. Sam îşi simţea palmele transpirate.

– Nu pot să...

– Să-ţi spun cîtă încredere am în Jack, continuă Sam. Tocmai l-am distribuit în rolul principal din *Laredo*, western-ul nostru de anul viitor.

Urmă o pauză.

– Vorbeşti serios, Sam?

– Sigur că da. E un film de trei milioane de dolari. Dacă Jack Nolan s-ar dovedi homosexual, ar ajunge de rîsul lumii. Cinematografele nu s-ar atinge de film. Aş risca eu aşa ceva dacă n-aş şti despre ce vorbesc?

– Păi... În vocea lui Bill Hunt se simţea o ezitare.

– Hai, Bill, doar n-o să laşi o gazetă împuţită ca *Peek* să distrugă cariera unui om. Îţi place spectacolul, nu-i aşa?

– Foarte tare. E al naibii de bun. Dar sponsorii...

– E reţeaua ta. Ai mai mulţi sponsori decît spaţiu de emisie. Ţi-am dat un spectacol de primă mînă. Hai să nu ne jucăm cu un succes.

– Păi...

– Ţi-a povestit Mel Foss despre planurile studioului în legătură cu *The Raiders* pentru sezonul următor?

– Nu...

– Bănuiesc că voia să-ţi facă o surpriză, spuse

Sam. Aşteaptă să auzi ce are de gînd! Staruri, scenarişti de western celebri, filmări în locaţie – tot tacîmul! Dacă *The Raiders* nu ajunge pe locul întîi, înseamnă că mi-am greşit meseria.

Urmă o scurtă ezitare. Apoi Bill Hunt spuse:

– Spune-i lui Mel să mă sune. Poate că am intrat cam tare în panică aici.

– O să te sune, promise Sam.

– Şi... Sam, îmi înţelegi poziţia. Nu voiam să fac rău nimănui.

– Sigur că nu, spuse Sam, generos. Te cunosc prea bine ca să-mi închipui aşa ceva, Bill. De asta m-am şi simţit dator să-ţi spun adevărul.

– Îţi mulţumesc.

– Ce-ai zice de un prînz împreună, săptămîna viitoare?

– Superb. Te sun luni.

Îşi luară rămas bun şi închiseră. Sam rămase în fotoliu stors de puteri. Jack Nolan era cît se poate de pervers. Era de mirare că nu-l prinsese nimeni pînă atunci. Şi întreg viitorul lui Sam depindea de maniaci ca ăsta. Să conduci un studio era ca şi cum ai fi mers pe sîrmă deasupra Niagarei pe timp de viscol. „Trebuie să fii nebun să faci slujba asta", se gîndi Sam. Ridică receptorul telefonului său privat şi formă un număr. Cîteva minute mai tîrziu vorbea cu Mel Foss.

– *The Raiders* rămîne pe post, spuse Sam.

– Ce? În vocea lui Foss era o neîncredere uluită.

– Ce-ai auzit. Vreau să stai de vorbă cu Jack Nolan. Spune-i că dacă mai face un pas greşit, îl arunc cu mîna mea din oraşul ăsta la dracu-n praznic!

Vorbesc serios. Dacă simte nevoia să sugă ceva, să încerce o banană!

Sam trînti receptorul. Se lăsă pe spate în fotoliu gîndindu-se. Uitase să-i spună lui Foss despre schimbările pe care le improvizase pentru Bill Hunt. Trebuia să găsească un scenarist care să facă un western numit *Laredo.*

Uşa se trînti de perete şi apăru Lucille, albă la faţă.

– Poţi să te duci la platoul 10? Cineva i-a dat foc.

8

Toby Temple încercă să dea de Sam Winters de nenumărate ori, dar nu reuşi să treacă de afurisita lui de secretară, aşa că în final renunţă. Făcea turul studiourilor şi barurilor fără succes. Anul următor îşi luă diferite slujbe ca să aibă din ce trăi. Făcu pe agentul imobiliar, vîndu confecţii şi poliţe de asigurare şi între timp jucă în baruri şi cluburi obscure. Dar nu reuşi niciodată să treacă de porţile studiourilor.

– O iei dintr-o direcţie greşită, îi spuse un prieten. Fă-i pe ei să vină la tine.

– Şi cam cum crezi că aş putea să fac asta? întrebă Toby cinic.

– Înscrie-te la *Actors West.*

– O şcoală de actorie?

– E mai mult de-atît. Montează piese şi toate studiourile din oraş îi urmăresc.

Actors West mirosea a profesionalism. Toby simţi mirosul de cum intră pe uşă. Pe pereţi erau pozele absolvenţilor. Toby recunoscu printre ei multe celebrităţi. Secretara blondă îl întrebă:

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Da. Sînt Toby Temple. Aş dori să mă înscriu.

– Aveţi experienţă profesională? întrebă ea.

– Păi, nu, spuse Toby. Dar...

Ea clătină din cap.

– Îmi pare rău, doamna Tanner nu primeşte pe nimeni fără experienţă profesională.

Toby o privi fix.

– Glumeşti?

– Nu. Asta-i regula noastră. Ea nu...

– Nu despre asta vorbesc, spuse Toby. Vreau să spun, chiar nu ştii cine sînt?

Blonda îl privi şi răspunse:

– Nu.

– Isuse, spuse Toby. Leland Hayward avea dreptate. Dacă lucrezi în Anglia, Hollywood-ul nici nu are habar de tine. Zîmbi şi spuse pe ton de scuză. Glumeam. Credeam că mă cunoşti.

Secretara era acum încurcată şi nu mai ştia ce să creadă.

– Deci ați mai lucrat.

– Aş zice că da, rîse Toby.

Blonda luă un formular.

– Ce roluri aţi jucat şi unde?

– Nimic aici, se grăbi Toby. De doi ani joc în teatre englezeşti.

– Înţeleg, spuse blonda. Bine, să vorbesc cu doamna Tanner.

Dispăru în birou şi se întoarse peste cîteva minute.

– Doamna Tanner vă primeşte. Succes.

Toby îi făcu cu ochiul, trase aer adînc în piept şi intră în biroul doamnei Tanner.

Alice Tanner era o femeie brunetă, cu o faţă atrăgătoare, aristocratică. Părea să aibă vreo 35 de ani, cam cu zece mai mult decît Toby. Stătea în spatele biroului, dar Toby văzu că avea o siluetă senzaţională. „Totul o să meargă perfect", îşi spuse Toby. Îi zîmbi cuceritor şi spuse:

– Mă numesc Toby Temple.

Alice Tanner se ridică de la birou şi se îndreptă spre el. Piciorul ei stîng era prins într-o proteză grea de metal şi ea şchiopăta cu mişcarea experimentată a cuiva care trăia cu handicapul acela de mulţi ani.

– Deci doriţi să vă înscrieţi la noi.

– Foarte mult, spuse Toby.

– Pot să vă întreb de ce?

Îşi luă un ton sincer.

– Pentru că oriunde mă duc, doamnă Tanner, lumea vorbeşte despre şcoala dumneavoastră şi despre piesele pe care le montaţi aici. Nu cred că aveţi idee ce reputaţie are locul ăsta.

Ea îl studie un moment.

– Ba am idee. De asta trebuie să fiu atentă şi să mă feresc de persoane dubioase.

Toby simţi că începe să roşească, dar zîmbi copilăreşte şi spuse:

– Sînt convins. Probabil că mulţi încearcă să intre aici.

– Destul de mulţi, aprobă Alice Tanner. Privi cartea de vizită pe care o ţinea în mînă: Toby Temple.

– Probabil că nu aţi auzit de numele meu, explică el, pentru că în ultimii doi ani am...

– ...jucat în teatre din Anglia.

– Corect, încuviinţă el.

Alice Tanner îl privi şi spuse calm:

– Domnule Temple, americanii nu au voie să joace în teatre engleze. Sindicatul actorilor englezi nu e de acord.

Toby simţi că i se înnoadă ceva în stomac.

– Aţi fi putut verifica mai întîi şi aţi fi evitat un moment jenant pentru amîndoi. Îmi pare rău, dar nu înscriem decît talente profesioniste aici.

Se îndreptă din nou către birou. Interviul se încheiase.

– Staţi aşa! Vocea lui Toby era ca un bici.

Ea se întoarse uluită. În clipa aceea Toby nu avea idee ce avea să spună sau să facă. Nu ştia decît că viitorul său e în cumpănă. Femeia care stătea în faţa lui era piatra de încercare pentru tot ceea ce-şi dorea el, pentru tot ce muncise şi asudase, şi nu avea de gînd s-o lase să-l oprească.

– Talentul nu se judecă după reguli, cucoană! O.K., n-am jucat nicăieri. Şi de ce? Pentru că oameni ca dumneata nu mi-au dat nici o şansă. Înţelegi ce

vreau să spun? Era vocea lui W.C.Fields.

Alice Tanner deschise gura să-l întrerupă, dar Toby nu-i dădu ocazia. Era Jimmy Cagney care-i spunea să lase bietul băiat în pace, şi James Stewart care era de acord cu el, şi Clark Gable care spunea că de-abia aşteaptă să lucreze cu el, şi Cary Grant care spunea că puştiul e formidabil. Camera era plină de staruri de la Hollywood şi toţi spuneau lucruri nostime, lucruri la care Toby nu se gîndise niciodată. Cuvintele curgeau din gura lui într-o frenezie a disperării. Era ca un om care se îneacă în întunericul uitării, agăţîndu-se de o plută de cuvinte, şi doar cuvintele îl ţineau la suprafaţă. Era scăldat în sudoare, alergînd prin cameră şi imitînd mişcarea fiecărui personaj care vorbea. Era transportat, uitase unde se afla şi de ce se afla acolo, pînă cînd o auzi pe Alice Tanner spunînd:

– Încetează! Încetează!

Lacrimi de rîs îi curgeau pe faţă.

– Încetează! repetă ea, încercînd să-şi recapete răsuflarea.

Încet-încet, Toby reveni pe pămînt. Doamna Tanner scosese o batistă şi-şi ştergea ochii.

– Nu eşti zdravăn, spuse ea. Ştiai?

Toby o privi, simţind cum îl cuprinde un sentiment de exaltare.

– V-a plăcut, nu?

Alice Tanner clătină din cap şi trase aer adînc în piept ca să-şi controleze rîsul şi spuse:

– Nu foarte tare.

Toby se uită la ea, plin de furie. Rîsese de el, nu de glumele lui. Se făcuse de rîs.

– Atunci de ce ai rîs?

Ea zîmbi şi spuse calm:

– De tine. A fost cel mai frenetic spectacol pe care l-am văzut. Undeva, ascuns în spatele tuturor acelor staruri, se află un tînăr cu mult talent. Nu trebuie să-i imiţi pe alţii. Ai hazul tău natural.

Toby simţi cum i se topeşte furia.

– Cred că într-o zi poţi fi foarte bun dacă eşti dispus să munceşti serios. Eşti?

Toby îi aruncă un surîs fericit şi spuse:

– Hai să ne suflecăm mînecile şi să ne apucăm de treabă.

Josephine munci din greu sîmbătă dimineaţă ca să termine curăţenia casei. La prînz, Cissy şi alţi prieteni o luară la un picnic.

Doamna Czinski o privi cum se îndepărtează în limuzina plină de copiii petroliştilor. Se gîndi că într-o zi Josephinei o să i se întîmple ceva rău. „N-ar trebui s-o las cu oamenii ăştia. Sînt copiii diavolului." Şi se întrebă dacă şi Josephine era un diavol. Trebuia să vorbească cu reverendul Damian. El ştia ce e de făcut.

9

Actors West era împărţit în două secţiuni: grupul de scenă, care consta în actori cu ceva experienţă şi grupul de atelier. Actorii grupului de scenă erau cei care montau piese la care veneau căutătorii de talente ai studiourilor. Toby fusese trimis la grupul atelier. Alice Tanner îi spusese că aveau să treacă şase luni sau chiar un an pînă cînd avea să fie pregătit pentru ieşirea pe scenă.

Toby găsea lecţiile interesante, dar lipsea componenta magică: publicul, cei care să aplaude, care să rîdă, care să-l iubească.

În săptămînile de cînd începuse cursurile, Toby nu

prea o văzuse pe directoarea şcolii. Alice Tanner trecea ocazional pe la orele grupului de atelier, ca să vadă improvizaţiile şi să arunce cîte o vorbă de încurajare. Toby o întîlnea uneori în drum spre cursuri. Dar el sperase ceva mai intim. Se trezi gîndindu-se destul de mult la Alice Tanner. Ea era pentru Toby ceea numea el o doamnă cu stil şi asta îl atrăgea; simţea că asta merită el. Ideea infirmităţii ei îl deranjase la început, dar încetul cu încetul căpătase un fel de fascinaţie senzuală.

Toby o abordase din nou în legătură cu mutarea lui la grupul de scenă, ca să poată fi văzut de critici şi de vînătorii de la studiouri.

– Încă nu eşti pregătit, îi spusese Alice Tanner.

Îi stătea în cale, îl împiedica să aibă succes. „Trebuie să fac ceva", hotărî Toby.

Se monta o piesă a grupului de scenă, şi în seara premierei Toby era aşezat în mijlocul sălii, lîngă o studentă pe nume Karen, o actriţă mică de înălţime şi grăsuţă. Jucaseră împreună şi Toby ştia două lucruri despre ea: nu purta niciodată lenjerie şi avea o respiraţie urît mirositoare. Făcuse totul pentru a-i arăta lui Toby că vrea să se culce cu el, dar el se prefăcuse că nu înţelege. „Dumnezeule", se gîndea el, „să te culci cu asta trebuie să fie ca şi cînd te-ai scufunda într-un butoi cu slănină fierbinte."

Pe cînd aşteptau să se ridice cortina, Karen i-i arătă agitată pe criticii de la *Los Angeles Times* şi de la *Herald Express* şi pe vînătorii de talente de la *Twentieh Century Fox, MGM* şi *Warner Brothers*. Asta îl înfurie pe Toby. Veniseră aici să-i vadă pe actorii de pe scenă, în timp ce el stătea în sală ca un prost. Avu

impulsul aproape incontrolabil de a se ridica şi de a juca unul din numerele lui, ca să-i uluiască şi să le arate ce înseamnă talentul adevărat.

Spectatorilor le plăcu piesa, dar Toby era obsedat de oamenii de la studiouri, care stăteau atît de aproape că-i putea atinge cu mîna, oamenii care ţineau în mîini viitorul lui. Foarte bine, dacă *Actors West* era momeala, avea s-o folosească; dar n-avea intenţia să aştepte şase luni. Nici măcar şase săptămîni.

În dimineaţa următoare, Toby se duse în biroul lui Alice Tanner.

– Ţi-a plăcut piesa? îl întrebă ea.

– A fost minunată, spuse Toby. Actorii ăia sînt cu adevărat grozavi. Zîmbi strîmb: Înţeleg ce vreţi să spuneţi cînd ziceţi să nu sînt încă pregătit.

– Ei au mai multă experienţă decît tine, asta-i tot, dar tu ai o personalitate unică. O să reuşeşti. Numai să ai răbdare.

– Nu ştiu, oftă el. Poate aş face mai bine să uit totul şi să-mi iau o slujbă obişnuită undeva.

Ea îl privi surprinsă.

– Nu, în nici un caz, îi spuse.

Toby clătină din cap.

– După ce i-am văzut pe profesioniştii ăia aseară... nu cred că am talent.

– Ba sigur că ai, Toby. Nu vreau să te aud vorbind aşa.

Auzi în vocea ei tonul pe care-l aşteptase. Nu mai era profesorul vorbind elevului, ci o femeie vorbind unui bărbat, încurajîndu-l, păsîndu-i de el. Toby simţi un fior de satisfacţie. Ridică din umeri.

– Nu mai ştiu. Sînt singur în oraş. Nu mai am pe nimeni cu care stau de vorbă.

– Poţi oricînd să vorbeşti cu mine, Toby. Aş vrea să-ţi fiu prietenă.

Îi auzi tonul de răguşeală sexuală din voce. Ochii lui Toby conţineau toată mirarea lumii cînd o priveau. Ea îl privi îndreptîndu- se către uşă şi încuind-o. Se întoarse la ea, căzu în genunchi, îşi lăsă capul în poala ei şi, în timp ce degetele ei îi mîngîiau părul, îi ridică fusta, dezgolindu-i piciorul prins în proteza grea de metal. Încet, desfăcu portjartierul, tot timpul vorbindu-i lui Alice despre dragostea şi nevoia lui de ea şi sărutînd-o. O duse în braţe pînă la sofaua de piele şi făcură dragoste.

În seara aceea, Toby se mută la Alice Tanner.

În pat, în noaptea aceea, Toby află că Alice Tanner era o femeie tristă şi singură, care avea nevoie disperată de cineva cu care să vorbească, care s-o iubească. Se născuse la Boston. Tatăl ei fusese un fabricant bogat, care îi dăduse o grămadă de bani şi nici un pic de atenţie. Alice iubise teatrul şi studiase ca să devină actriţă, dar în timpul colegiului contractase poliomielită şi asta pusese capăt viselor ei. Îi povesti lui Toby cît de mult îi afectase asta viaţa.

Băiatul cu care fusese logodită o părăsise cînd auzise vestea. Alice plecase de acasă şi se măritase cu un psihiatru, care se sinucisese şase luni mai tîrziu. Era ca şi cum şi-ar fi sigilat toate emoţiile înăuntrul ei. Acum erupeau într-un şuvoi violent care o lăsa stoarsă şi împăcată şi minunat de fericită.

Toby făcu dragoste cu Alice pînă cînd ea aproape leşină de extaz, umplînd-o cu penisul lui uriaş şi rotindu-şi şoldurile pînă cînd i se părea că i-a atins fiecare părticică a trupului. Ea gemea: „O, iubitule, te iubesc atît de mult. O, Doamne, ce bine e!"

Dar cînd venea vorba de şcoală, Toby constată că nu avea nici o influenţă asupra lui Alice. Îi vorbi despre distribuirea lui în următoarea piesă montată de grupul de scenă, o rugă să-l prezinte directorilor de distribuţie, să vorbească cu persoane importante de la studiouri despre el, dar ea era fermă:

– O să-ţi faci singur rău dacă te grăbeşti, iubitule. Regula numărul unu: prima impresie pe care o faci e cea mai importantă. Dacă nu le placi de prima dată, a doua oară nu mai vin să te vadă. Trebuie să fii pregătit.

În clipa cînd îi spuse asta, ea deveni Duşmanul. Era împotriva lui. Toby îşi înghiţi furia şi se forţă să zîmbească.

– Sigur. Numai că sînt nerăbdător. Vreau s-o fac pentru tine, la fel de mult ca şi pentru mine.

– Da, iubitule? O, Toby, te iubesc atît de mult!

– Şi eu te iubesc, Alice. Şi îi zîmbea cu ochi plini de adoraţie. Ştia că trebuie să găsească o cale s-o înlăture pe căţeaua aia care-i stătea în cale. O ura şi o pedepsea.

În pat o punea să facă lucruri pe care nu i le ceruse nici unei tîrfe, să-şi folosească gura şi degetele şi limba. O împingea din ce în ce mai departe, forţînd-o la o serie de umilinţe. Şi de fiecare dată cînd o punea să facă ceva şi mai degradant, o lăuda, aşa cum lauzi un cîine care a învăţat un truc nou, iar ea era fericită că îl mulţumea. Şi cu cît o înjosea pe ea mai tare, cu atît se simţea el mai înjosit. Se pedepsea singur şi habar nu avea de ce.

Toby avea un plan în minte şi şansa de a-l pune în practică apăru mai repede decît îşi închipuise. Alice Tanner anunţă că grupul atelier monta un spectacol pentru anii mai mari şi invitaţii lor vinerea următoare. Fiecare student îşi putea alege numărul. Toby alese un monolog şi-l repetă de zeci de ori.

În dimineaţa spectacolului, Toby aşteptă pînă cînd se termină cursul, apoi se duse la Karen, grăsana care stătuse lîngă el la piesă.

– Vrei să-mi faci un serviciu? întrebă el lejer.

– Sigur, Toby. Era surprinsă şi binevoitoare.

Toby făcu un pas înapoi ca să scape de răsuflarea ei.

– Îi fac un banc unui prieten de-al meu. Vreau ca tu să-i telefonezi secretarei lui Clifton Lawrence, să-i spui că eşti secretara lui Sam Goldwyn, şi că domnul Goldwyn îl roagă pe domnul Lawrence să vină la spectacol diseară ca să vadă un comic tînăr şi strălucit. O să-l aştepte un bilet la uşă.

Karen îl privi fix.

– Dumnezeule, bătrîna Tanner o să-mi ia gîtul. Ştii că nu primeşte străini la spectacolele de atelier.

– Crede-mă, o să fie O.K. O luă de braţ: Eşti

ocupată în după- amiaza asta?

– N-nu, dacă ai vrea să facem ceva.

– Aş vrea să facem ceva.

Trei ore mai tîrziu, o Karen în extaz dădea telefonul cerut.

Teatrul era plin cu actori din diverşi ani şi invitaţii lor, dar singura persoană pentru care avea Toby ochi era un bărbat aşezat în rîndul trei, lateral. Toby intrase în panică, speriat că şmecheria nu mersese. Evident, un om atît de inteligent ca Clifton Lawrence avea să-şi dea seama. Dar nu, pentru că, iată-l, era acolo.

Pe scenă erau acum un băiat şi o fată, jucînd o scenă din *Pescăruşul*. Toby spera că nu-l vor exaspera pe Clifton Lawrence într-atît încît să-l facă să iasă din sală. În cele din urmă, scena se încheie, actorii se înclinară şi ieşiră.

Era rîndul lui Toby. Alice apăru brusc în culise şi-i şopti: „Succes, iubitule", neştiind că norocul lui era în sală.

Toby făcu o plecăciune, îşi îndreptă umerii, se repezi pe scenă şi zîmbi copilăreşte publicului.

– *Hello*, eu sînt Toby Temple. V-aţi gîndit vreodată la nume, şi cum le aleg părinţii? E o nebunie. Am întrebat-o pe mama odată de ce m-a botezat Toby. Mi-a spus că s-a uitat la moaca mea şi asta a fost.

Rîsul îl stîrni figura lui. Toby părea atît de inocent şi melancolic, aşa cum stătea pe scenă, încît îl adorau. Bancurile lui erau groaznice, dar cumva asta nu avea importanţă. Era atît de vulnerabil că le venea

să-l ocrotească, şi o făceau cu aplauzele şi rîsul lor. Era ca un dar al dragostei lor care înflorea pentru Toby, umplîndu-l cu o fericire de nespus. El era Edward G.Robinson şi Jimmy Cagney, şi Cagney spunea: „Şobolan împuţit! Cui crezi că dai ordine?!" Şi Robinson: „Ţie, gunoiule. Eu sînt micul Cezar. Eu sînt şeful. Tu nu eşti nimic. Ştii ce înseamnă asta?" „Da, şobolan împuţit. Eşti şeful nimicului."

Hohote de rîs. Publicul îl iubea pe Toby.

Bogart era acolo, rînjind: „Te-aş scuipa în ochi, dacă nu mi s-ar fi lipit buzele de dinţi."

Publicul era încîntat.

Toby trecu la Stan şi Bran, cînd o mişcare în public îi atrase atenţia. Clifton Lawrence ieşea din sală.

Restul serii se scufundă în ceaţă. Cînd spectacolul se termină, Alice Tanner veni la el:

– Ai fost minunat, iubitule! Eu...

Nu suporta să se uite la ea, nu suporta să-l privească cineva. Voia să fie singur cu nefericirea lui, să încerce să-şi stăpînească durerea care-l sfîşia. Lumea lui se prăbuşise în jur. Avusese o şansă şi o ratase. Clifton Lawrence plecase în mijlocul numărului lui, nu aşteptase nici măcar să se termine. Clifton Lawrence era un om ager, care recunoştea un talent, un profesionist care nu se ocupa decît de cei mai buni. Dacă Lawrence credea că nu face doi bani... Simţea că îi e rău.

– Mă duc să mă plimb, îi spuse lui Alice.

Se plimba pe strada Vine şi pe Gower, pe lîngă *Columbia Pictures* şi *RKO* şi *Paramount.* Toate porţile erau încuiate. Se plimba pe Hollywood Boulevard şi privi la cuvîntul batjocoritor de pe deal: *HOLLYWOODLAND.* Nu exista nici o ţară Hollywood. Era o stare de spirit, un vis nebunesc ce făcea ca mii de oameni, altfel normali, să trăiască demenţa de a dori să devină star. Cuvîntul Hollywood devenise o curte a miracolelor, o capcană care îi seducea pe oameni cu promisiuni minunate, cu cîntecul de sirenă al viselor împlinite, şi apoi îi distrugea.

Toby se plimbă pe străzi toată noaptea, întrebîndu-se ce să facă cu viaţa lui. Încrederea în sine însuşi îi fusese demolată şi acum se simţea dezrădăcinat şi în derivă. Niciodată nu-şi imaginase că ar putea fi altceva decît actor, iar dacă nu putea fi asta, tot ce-i rămînea erau zilele lungi şi monotone, încarcerat într-o slujbă anostă pentru tot restul vieţii. Domnul Anonim. Nimeni nu avea să ştie cine era. Se gîndi la anii lungi, trişti, la singurătatea amară a oraşelor fără nume, la oamenii care-l aplaudaseră şi rîseseră cu el şi-l iubiseră. Şi Toby plînse. Plînse pentru trecut şi pentru viitor.

Era ziuă cînd se întoarse la bungalow-ul de stuc alb pe care-l împărţea cu Alice. Intră în dormitor şi se uita la ea cum dormea. Crezuse că avea să fie cuvîntul magic care să-i deschidă regatul fermecat. Nu pentru el. El pleca. Nu avea idee încotro. Avea

aproape 27 de ani şi nici un viitor.

Se întinse pe canapea, epuizat. Închise ochii şi ascultă sunetele oraşului care se trezea. Sunetele de dimineaţă ale oraşelor sînt peste tot la fel. Se gîndi la Detroit. La mama sa. O văzu stînd în bucătărie, făcînd tarte cu mere pentru el. Îi simţea mirosul de femeie amestecat cu parfumul merelor coapte în unt. Ea îi spunea: „Dumnezeu vrea ca tu să fii faimos."

Stătea singur pe o scenă enormă, orbit de reflectoare, încercînd să-şi amintească textul. Încerca să vorbească dar îşi pierduse vocea. Intră în panică. Din sală se auzea zgomot, şi prin lumina reflectoarelor, Toby vedea spectatorii părăsindu-şi locurile şi alergînd către scenă ca să-l atace, să-l ucidă. Dragostea lor se transformase în ură. Îl înconjurau, trăgeau de el, strigau: „Toby! Toby! Toby!"

Toby se trezi brusc, cu gura uscată de teamă. Alice Tanner era aplecată deasupra lui, zgîlţîindu-l:

– Toby! La telefon. E Clifton Lawrence.

Biroul lui Clifton Lawrence era într-o clădire mică şi elegantă de pe Beverly Drive, la sud de Wilshire. Pe pereţi atîrnau cîteva picturi ale impresioniştilor francezi, iar în faţa şemineului de marmură verde erau grupate o sofa şi cîteva scaune în jurul unei măsuţe de ceai. Toby nu mai văzuse nimic asemănător. O secretară roşcată cu siluetă superbă îi turna ceaiul.

– Cum vă place ceaiul, domnule Temple?

„Domnule Temple"!

– O bucăţică de zahăr, vă rog.

– Poftiţi. Zîmbi şi plecă.

Toby nu ştia că acest ceai era un amestec special de la *Fortnum & Mason*, dar ştia că avea un gust minunat. De fapt, totul în acest birou era minunat, mai ales omuleţul elegant care stătea într-un fotoliu studiindu-l. Clifton Lawrence era mai scund decît se aşteptase Toby, dar radia autoritate şi putere.

– Nu vă pot spune cît de mult apreciez faptul că m-aţi primit, spuse Toby. Îmi pare rău că a trebuit să vă păcălesc...

Clifton Lawrence îşi aruncă capul pe spate şi rîse.

– Să mă păcăleşti? Am luat prînzul cu Goldwyn ieri. Am venit să te văd aseară pentru că am vrut să văd dacă talentul îţi e pe măsura tupeului. Este.

– Dar aţi plecat...

– Băiete dragă, nu e nevoie să mănînci tot borcanul de caviar ca să-ţi dai seama că e bun. Am ştiut cît talent ai într-un minut.

Toby simţi că îl cuprinde euforia. După disperarea oarbă din noaptea trecută, se simţea din nou înălţat pe culmi, îşi revenea la viaţă...

– Am o presimţire în legătură cu tine, Temple, spuse Clifton Lawrence. Cred că ar fi palpitant să iau pe cineva tînăr şi să-i construiesc cariera. Am hotărît să te iau de client.

Fericirea exploda înăuntrul lui Toby. Ar fi vrut să se ridice şi să strige. Clifton Lawrence avea să fie agentul lui!

– ...să mă ocup de tine cu o condiţie, continuă Clifton Lawrence. Să faci exact ce-ţi spun eu. Nu suport izbucnirile de temperament. Un pas greşit şi

am terminat-o. Înţelegi?

Toby dădu repede din cap.

– Da, domnule, înţeleg.

– Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să priveşti adevărul în faţă. Îi zîmbi şi-i spuse: Numărul tău e groaznic. De cea mai proastă calitate.

Pe Toby parcă-l lovise cineva în cap. Clifton Lawrence îl chemase acolo ca să se răzbune pentru telefonul ăla stupid, nu avea să se ocupe de el. El...

Dar agentul continuă:

– Aseară a fost o reprezentaţie de amatori şi asta şi eşti – un amator. Clifton Lawrence se ridică de pe fotoliu şi începu să se plimbe prin cameră. O să-ţi spun ce ai, şi am să-ţi spun ce-ţi mai trebuie ca să devii star.

Toby asculta.

– Să începem cu textul. Poţi să-i pui unt şi sare şi să-l vinzi în foaierele teatrelor.

– Da, domnule. E adevărat, e cam demodat, dar...

– Apoi. Nu ai stil.

Toby strînse pumnii.

– Publicul părea să...

– Apoi. Nu ştii să te mişti. Eşti ca un buştean.

Toby tăcu. Agentul trecu pe lîngă el, îl privi şi-i spuse blînd, de parcă i-ar fi citit gîndurile:

– Dacă eşti atît de prost, ce cauţi aici? Eşti aici pentru că ai ceva ce nu se poate cumpăra cu bani. Cînd ieşi pe scenă publicului îi vine să te pupe. Te iubesc. Ai idee cît valorează asta?

Toby trase aer adînc în piept şi spuse:

– Cît?

– Mai mult decît îţi poţi închipui. Cu texte potrivite

şi cu îndrumare potrivită, poţi fi un star.

Toby stătea acolo, scăldîndu-se în căldura vorbelor lui Clifton Lawrence, de parcă tot ce făcuse în viaţă ducea la acel moment, de parcă era deja un star. Exact cum îi promisese mama lui.

– Cheia succesului unui actor este personalitatea, spunea Clifton Lawrence. Nu poţi s-o cumperi şi nu poţi să te prefaci c-o ai. Trebuie să te naşti cu ea. Tu eşti dintre cei norocoşi. Privi la ceas. Ţi-am fixat o întîlnire cu O'Hanlon şi Rainger la ora două. Sînt cei mai buni textieri din branşă. Nu scriu decît pentru cei mai buni comici.

Toby spuse nervos:

– Mă tem că nu prea am bani...

Clifton Lawrence expedie subiectul cu un gest al mîinii.

– Nu-i o problemă, băiete dragă. O să-mi dai banii mai tîrziu.

Multă vreme după ce Toby plecase, Clifton Lawrence rămase să se gîndească la el, zîmbind la amintirea ochilor acelora inocenţi, încrezători şi albaştri. Erau mulţi ani de cînd Clifton Lawrence nu mai reprezentase un necunoscut. Toţi clienţii lui erau staruri importante şi toate studiourile se luptau pentru serviciile lui. De mult nu mai era nimic palpitant. Zilele de început fuseseră mult mai amuzante, mai stimulatoare. Avea să fie o provocare să-l ia pe tînărul acesta necizelat şi să-l modeleze, să-l facă o valoare. Clifton avea sentimentul că avea să-i facă plăcere experienţa. Îi plăcea puştiul. Chiar foarte mult.

Întîlnirea avea loc la *Studiourile Twentieth Century Fox* pe Pico Boulevard în West Los Angeles, unde O'Hanlon şi Rainger îşi aveau birourile. Toby se aşteptase la ceva elegant, ca la Clifton Lawrence, dar apartamentul textierilor era vechi şi mizer, aşezat într-un bungalow de lemn de pe terenurile studiourilor.

O secretară de vîrstă mijlocie îl pofti pe Toby în birou. Pereţii erau de o culoare verde murdară, şi singurul ornament era un poster pe care scria *Planifică din timp*, cu ultimele trei litere înghesuite la un loc. Un transperant veneţian stricat filtra parţial razele soarelui care cădeau pe un covor uzat pînă la urzeală. Erau doar două birouri prăpădite, aşezate spate în spate, ambele pline de hîrtii şi creioane şi pahare cu cafea pe jumătate goale.

– Bună, Toby. Scuză debandada. E ziua liberă a menajerei, îl salută O'Hanlon. Eu sînt O'Hanlon. Arătă către partenerul său. El e...

– Rainger.

– A, da, Rainger.

O'Hanlon era înalt şi rotund şi purta ochelari cu rame groase. Rainger era scund şi subţire. Amîndoi aveau puţin peste 30 de ani şi alcătuiau o echipă de succes de peste 10 ani. În toţi anii cît avea să lucreze cu ei, Toby nu avea să-i numească altfel decît „băieţii".

Toby spuse:

– Înţeleg că o să scrieţi nişte bancuri pentru mine.

O'Hanlon şi Rainger schimbară o privire. Rainger spuse:

– Cliff Lawrence crede că tu ai putea fi noul

sex-simbol al Americii. Hai să vedem ce ştii să faci. Ai un număr?

– Sigur, replică Toby. Îşi aminti ce spusese Clifton despre el. Brusc, îşi pierdu încrederea.

Cei doi scriitori se aşezară pe canapea şi-şi încrucişară braţele.

– Distrează-ne, spuse O'Hanlon.

Toby îi privi.

– Aşa, pur şi simplu?

– Ce ai vrea? întrebă Rainger. O prezentare făcută de orchestră? Se întoarse către O'Hanlon: Sună departamentul muzical.

„Rahaţilor", se gîndi Toby. „Sînteţi pe lista mea neagră, amîndoi." Ştia ce încercau să facă. Încercau să-l facă să iasă prost, ca să se poată duce la Clifton Lawrence şi să-i spună: „Nu-l putem ajuta. E fără speranţă." Ei bine, nu avea s-o lase pe-a lor. Mimă un zîmbet pe care nu-l simţea, şi dădu drumul unui număr *Abbott şi Costello.*

„Hei, Lou, nu ţi-e ruşine de tine? Eşti un vagabond. De ce nu-ţi cauţi o slujbă?" „Am o slujbă." „Ce fel de slujbă?" „Îmi caut slujbă." „Şi tu numeşti asta slujbă?" „Sigur. Mă ţine ocupat toată ziua, am ore fixe, şi sînt acasă în fiecare seară pentru cină."

Cei doi îl studiau, îl cîntăreau, îl analizau şi în mijlocul numărului începură să vorbească, de parcă Toby n-ar fi fost acolo.

– Nu ştie cum să stea.

– Îşi foloseşte mîinile de parcă ar tăia lemne. Poate ar trebui să-i scriem un sketch cu tăiatul lemnelor.

– Exagerează.

– Isuse, cu asemenea text, tu n-ai face-o?

Toby era din ce în ce mai enervat. Nu avea nevoie să stea acolo şi să se lase insultat de maniacii ăştia doi. Textele lor erau probabil proaste oricum.

În cele din urmă nu mai putu suporta. Se opri, cu vocea tremurînd de furie.

– N-am nevoie de voi, nenorociţilor. Mulţumesc pentru ospitalitate. Porni către uşă.

Rainger se ridică, sincer uimit.

– Hei! Ce-i cu tine?

Toby se întoarse către el, furios.

– Ce dracu' crezi că e cu mine? Eşti... Eşti... Era atît de frustrat, încît era pe punctul de a plînge.

Rainger se întoarse spre O'Hanlon stupefiat.

– Probabil că i-am rănit sentimentele.

– Doamne.

Toby respiră adînc.

– Ascultaţi, voi doi. Puţin îmi pasă dacă nu vă plac, dar...

– Dar ne placi! Te iubim! exclamă O'Hanlon.

– Eşti un amor! interveni şi Rainger.

Toby privea de la unul la altul complet zăpăcit.

– Cum? Dar v-aţi purtat de parcă...

– Ştii care-i problema ta, Toby? Eşti nesigur. Relaxează-te. Sigur, mai ai multe de învăţat, dar, pe de altă parte, dacă ai fi fost Bob Hope, n-ai fi fost aici.

O'Hanlon adăugă:

– Şi ştii de ce? Pentru că Bob Hope e la *Carmel* azi.

– Joacă golf. Tu joci golf? întrebă Rainger.

– Nu.

Cei doi scriitori se priviră dezamăgiţi.

– S-au dus toate bancurile despre golf. Rahat!

O'Hanlon ridică receptorul.

– Adu-ne nişte cafea, te rog, Zsa Zsa. Închise telefonul şi se întoarse către Toby. Ştii cîţi aşa-zişi comici sînt în drăguţa asta de meserie în care sîntem şi noi?

Toby clătină din cap.

– Pot să-ţi spun exact. Trei miliarde douăzeci şi opt de milioane număraţi ieri la ora şase. Fără să-l includem şi pe fratele lui Milton Berle. Cînd e lună plină, toţi ies afară să urle la ea. Comici cu adevărat mari sînt o jumătate de duzină. Ceilalţi n-or să ajungă niciodată mari. Comedia este cel mai serios lucru din lume. E al dracu' de greu să fii nostim.

Rainger întrebă:

– Te-ai gîndit vreodată cum face un comic un succes şi altul un dezastru?

– Textul, zise Toby, dorind să-i flateze.

– Rahat. Ultima glumă nouă a fost inventată de Aristofan. Bancurile sînt de fapt cam aceleaşi. George Burns poate să spună şase bancuri pe care cel dinaintea lui tocmai le-a spus, şi George Burns o să aibă mai mult succes. Ştii de ce? Personalitatea.

Tocmai ce-i spusese Clifton Lawrence.

– Fără asta, nu eşti nimic, băiete. Începi prin a avea personalitate şi pînă la urmă devii un personaj. Uită-te la Hope. Dacă vine şi face un monolog de-al lui Jack Benny, dă chix. De ce? Pentru că şi-a construit un personaj. Asta aşteaptă publicul de la el. Cînd Hope iese pe scenă, vor să audă glumele ca focul de mitralieră. Jack Benny e exact pe dos. N-ar şti ce să facă cu un monolog de-al lui Hope, dar

poate să facă o pauză de două minute şi să facă publicul să se tăvălească de rîs. Fiecare din fraţii Marx are propriul său personaj. Fred Allen e unic. Asta ne aduce din nou la tine. Ştii care- i problema ta, Toby? Tu eşti cîte puţin din fiecare. Îi imiţi pe toţi cei mari. Asta-i grozav dacă vrei să rămîi de mîna a doua toată viaţa. Dar dacă vrei să urci, trebuie să-ţi creezi propriul tău personaj. Cînd eşti pe scenă, înainte de a deschide gura, publicul trebuie să ştie că acolo e Toby Temple. Mă înţelegi?

– Da.

O'Hanlon continuă:

– Ştii ce ai, Toby? O faţă plăcută. Dacă n-aş fi deja logodit cu Clark Gable, aş înnebuni după tine. Ai o naivitate dulce. Dacă o împachetezi cum trebuie, poate fi o avere. Poţi să faci lucruri pe care alţii nu le pot face. Ai fi ca o domnişoară de pension care spune vorbe deocheate – asta e nostim, pentru că nimeni nu-şi închipuie că înţelegi ce spui. Cînd ai venit, ai întrebat dacă o să-ţi scriem nişte bancuri. Ăsta nu-i un magazin de bancuri. Ce o să facem noi este să-ţi arătăm ce şi şi cum să te foloseşti de ce ai. O să croim un personaj pentru tine. Ei, ce spui?

Toby privi de la unul la altul, zîmbi fericit şi spuse:

– Hai să ne suflecăm mînecile şi să ne apucăm de treabă.

În fiecare din zilele următoare, Toby luă prînzul cu O'Hanlon şi Rainger la studio. Sala de mese de la

Twentieth Century Fox era o încăpere enormă plină de la un capăt la altul cu celebrităţi. În orice zi, Toby îi putea vedea pe Tyrone Power şi Loretta Young, Betty Grable şi Don Ameche, Alice Faye, Richard Widmark şi Victor Mature, pe fraţii Marx, şi pe mulţi alţii. Unii erau aşezaţi la mese în sala mare, alţii mîncau în saloane mai mici, rezervate executivului. Cîndva, în scurtă vreme, avea să fie unul dintre ei, şi oamenii îi vor cere autograful. Era pe calea cea bună, şi avea să fie mai mare decît ei toţi.

Alice Tanner era încîntată de ce i se întîmpla lui Toby.

– Ştiam că o să reşeşti, iubitule. Sînt aşa de mîndră de tine.

Toby îi zîmbea fără să spună nimic.

Toby, O'Hanlon şi Rainger aveau lungi discuţii despre personajul lui Toby.

– El îşi închipuie că e un om de lume, sofisticat, sugeră O'Hanlon. Dar de fiecare dată cînd are ocazia, dă cu bîta-n baltă.

– Care-i problema lui? întrebă Rainger. Amestecă metaforele?

– Personajul ăsta locuieşte cu mama lui. E îndrăgostit de o fată, dar se teme să plece de acasă

ca să se însoare cu ea. Sînt logodiţi de cinci ani.

– Zece e un număr mai nostim.

– Bine! Să fie zece. Are o mamă cum nu i-ai dori nici duşmanului tău. De fiecare dată cînd Toby vrea să se însoare, ea se îmbolnăveşte de ceva nou. Revista *Time* o consultă săptămînal ca să afle ce mai e nou în medicină.

Toby îi asculta, fascinat de cursul rapid al dialogului. Nu mai lucrase niciodată cu profesonişti adevăraţi şi-i făcea plăcere. Mai ales pentru că era în centrul atenţiei. O'Hanlon şi Rainger avură nevoie de trei săptămîni ca să-i scrie un sketch lui Toby. Cînd i-l arătară în cele din urmă, fu încîntat. Era bun. Făcu cîteva sugestii, mai adăugară un rînd, mai scoaseră o replică şi Toby Temple era gata. Clifton Lawrence îl chemă la el.

– Faci deschiderea sîmbătă seara la *Bowling Ball.*

Toby îl privi fix. Spera să joace la *Ciro's* sau la *Trocadero.*

– Ce-i *Bowling Ball?*

– Un club mic pe Western Avenue.

Lui Toby îi căzu faţa.

– N-am auzit niciodată de el.

– Şi nici el de tine. Tocmai asta e, băiete dragă. Dacă o dai în bară, nimeni n-o să ştie.

În afară de Clifton Lawrence.

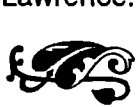

Bowling Ball era o bombă. Nu exista alt cuvînt care să-l descrie. Era o copie a celorlalte mii de

bărulețe amărîte împrăştiate prin toată ţara, o gaură pentru rataţi. Obişnuiţii erau mai ales masculi de vîrstă mijlocie, muncitori care îşi îndeplineau ritualul de sîmbătă seara, aruncînd ocheade chelneriţelor cu fuste scurte şi bluze decoltate, schimbînd glume deocheate pe deasupra unui pahar cu whisky ieftin sau cu bere. Spectacolul avea loc într-o zonă mică, golită de mese, unde cîntau trei muzicanţi plictisiţi. Spectacolul era deschis de un cîntăreţ homosexual, urmat de un acrobat şi de un număr de strip-tease cu o cobra somnolentă.

Toby se aşeză la o masă cu Clifton Lawrence, O'Hanlon şi Rainger, urmărind spectacolul, ascultînd publicul, încercînd să-şi dea seama de dispoziţia lui.

– Băutori de bere, spuse Toby, dispreţuitor.

Clifton dădu să replice, apoi privi faţa lui Toby şi se opri. Toby era speriat. Clifton ştia că Toby mai jucase în asemenea locuri, dar de data asta era altceva. Acum era un test.

Aşa că îi spuse blînd:

– Dacă poţi să-i bagi în buzunar pe băutorii de bere, gloata băutoare de şampanie o să fie floare la ureche. Oamenii ăştia muncesc din greu toată ziua, Toby. Cînd ies seara, vor să ştie pe ce dau banii. Dacă poţi să-i faci pe ăştia să rîdă, poţi să faci pe oricine să rîdă.

În momentul acela, Toby îl auzi pe prezentatorul plictisit anunţîndu-i numele.

– Fă-i praf, tigrule! îi spuse O'Hanlon.

Toby pornise.

Stătea pe scenă atent şi tensionat, evaluînd publicul ca un animal speriat care miroase primejdia în pădure.

Publicul era un monstru cu o mie de capete, fiecare altfel; iar el trebuia să facă monstrul să rîdă. Trase aer adînc în piept. „Iubiţi- mă", se rugă el.

Îşi începu numărul.

Şi nimeni nu-l asculta. Nimeni nu rîdea. Toby începu să simtă sudoarea brăzdîndu-i fruntea. Nu mergea. Îşi păstră zîmbetul lipit de buze şi continuă să vorbească pe deasupra zgomotului şi conversaţiei. Nu le putea atrage atenţia. Voiau să vină înapoi tîrfele dezbrăcate. Prea multe sîmbete fuseseră siliţi să asculte atîţia comici netalentaţi şi fără haz. Toby continuă să vobească, în faţa indiferenţei lor. Continua pentru că nu avea nimic altceva de făcut. Privi către Clifton Lawrence şi băieţi, şi le văzu expresia îngrijorată.

Toby continuă. Nu exista public în sală, ci doar oameni care vorbeau unul cu altul, discutîndu-şi vieţile şi problemele. Dinspre partea lor, Toby Temple putea să fie la un milion de kilometri distanţă. Sau să nu fie deloc. Gîtul i se uscase de teamă şi începea să-i fie greu să articuleze cuvintele. Cu colţul ochiului, Toby îl văzu pe director îndreptîndu-se către orchestră. Avea de gînd să-l întrerupă, să dea drumul la muzică. Se terminase. Toby avea palmele transpirate şi stomacul înnodat. Era atît de nervos că începea să amestece cuvintele. Nu îndrăznea să se uite la Clifton Lawrence şi la scriitori. Îi era prea ruşine. Directorul era lîngă orchestră, vorbind cu muzicanţii. Unul dintre ei privi la Toby şi dădu din

cap.

Toby continuă să vorbească cu disperare, dorindu-şi să se termine, să poată fugi undeva să se ascundă.

O femeie de vîrstă mijlocie de la o masă chiar din faţa scenei chicoti la una din glumele lui. Tovarăşii ei se opriră să asculte. Toby vorbea înainte, frenetic. Ceilalţi de la masă ascultau şi ei acum şi rîdeau. Apoi cei de la masa alăturată.

Şi de la cealaltă. Şi de la următoarea. Şi, cu încetul, conversaţiile începură să se stingă. Îl ascultau. Începură să rîdă, lung şi regulat, apoi din ce în ce mai tare, şi mai mult, şi mai mult. Turma devenise un public. Şi el îi avusese. Al dracului ce-i mai avusese! Nu mai conta că e o cîrciumă ieftină plină cu băutori de bere. Ce conta era dragostea lor, rîsul lor. Venea către Toby în valuri. Întîi îi făcuse să rîdă, apoi să se tăvălească. Nu mai auziseră niciodată pe cineva ca el, nici în bomba aceea, nici în altă parte. Îl aplaudau şi-l aclamau, şi aproape că dărîmară localul. Erau martori la naşterea unui fenomen. Desigur, ei nu aveau de unde să ştie asta. Dar Clifton Lawrence, O'Hanlon şi Rainger ştiau. Şi Toby ştia.

Dumnezeu se ţinuse în fine de cuvînt.

Reverendul Damian vîrî torţa aprinsă în ochii Josephinei şi urlă: „O, Doamne Atotputernic, arde răul din acest copil păcătos!", şi congregaţia urlă „Amin". Josephine simţea flacăra lingîndu-i faţa şi-l auzi pe

reverendul Damian urlînd din nou: „Ajută acestui păcătos să iasă diavolul din el, Doamne. Ne vom ruga, îl vom arde, îl vom îneca." Şi mîini multe o înşfăcară pe Josephine, îi cufundară brusc faţa într-un butoi cu apă rece şi o ţinură acolo în timp ce vocile citau în aerul nopţii, cerîndu-i Atotputernicului ajutorul, iar Josephine se lupta să se elibereze, să respire, şi cînd o scoaseră de acolo, aproape leşinată, reverendul Damian declară: „Îţi mulţumim, Isuse, pentru mila ta. E salvată! E salvată!" Şi toţi se bucurară, şi toţi se simţiră înălţaţi. Mai puţin Josephine, ale cărei dureri de cap deveniră şi mai puternice.

10

– Ţi-am aranjat un contract la Las Vegas, îi spuse Clifton Lawrence lui Toby. Am aranjat ca Dick Nandry să lucreze cu tine la numărul tău. E cel mai bun regizor de cabaret.

– Fantastic! La ce hotel? *Flamingo? Thunderbird?*

– La *Oasis.*

– *Oasis*? Toby se uită la Cliff ca să se asigure că vorbeşte serios. N-am...

– Ştiu, zîmbi Cliff. N-ai auzit niciodată de el. Destul de corect. Nici ei de tine. De fapt nu-ţi dau ţie contractul, ci mie. Mă cred pe cuvînt că eşti bun.

– Nu-ţi face griji, promise Toby. Am să fiu.

Toby o anunţă pe Alice Tanner despre contractul la Las Vegas chiar înaintea plecării.

– Ştiu că ai să fii un mare star, îi spuse ea. A venit vremea ta. Or să te adore, iubitule. Îl strînse în braţe şi-l întrebă: Cînd plecăm şi cu ce să mă îmbrac în seara premierei noului geniu comic?

Toby scutură trist din cap.

– Mi-aş dori să poţi veni cu mine, Alice. Problema e că o să muncesc zi şi noapte ca să facem o grămadă de materiale noi.

Ea încerca să-şi ascundă dezamăgirea.

– Înţeleg. Îl strînse şi mai tare în braţe. Cît o să lipseşti?

– Încă nu ştiu. Vezi tu, e un fel de contract deschis.

Ea simţi o mică înţepătură de teamă, dar îşi spuse că era o prostie.

– Sună-mă imedat ce poţi.

Toby o sărută şi ieşi pe uşă dansînd.

Era ca şi cînd Las Vegas, Nevada, fusese creat doar pentru plăcerea lui Toby Temple. Asta simţi în clipa cînd văzu oraşul. Avea o minunată energie cinetică pe care o simţea şi Toby în el însuşi, o putere care se potrivea cu cea care pulsa înăuntrul lui. Toby

zbură la Las Vegas cu O'Hanlon şi Rainger, şi cînd ajunseră la aeroport îi aştepta o limuzină de la *Oasis.* Era primul contract al lui Toby cu lumea minunată care avea să fie şi a lui, în curînd. Îi făcu plăcere să se lase pe pernele uriaşei maşini negre şi să-l audă pe şofer întrebîndu-l:

– Aţi avut o călătorie plăcută, domnule Temple?

„Întotdeauna oamenii mărunţi simt succesul încă înainte de a exista", se gîndi Toby.

– Plictiseala obişnuită, răspunse el blazat. Îi văzu pe O'Hanlon şi Rainger schimbînd un zîmbet şi rînji şi el la ei. Se simţea foarte apropiat de ei. Erau o echipă, cea mai bună din tot show-business-ul.

Hotelul *Oasis* nu era pe faimosul Strip, şi era destul de departe de celelalte hoteluri. Pe cînd limuzina se apropia de hotel, Toby băgă de seamă că nu era nici pe departe la fel de mare sau de elegant ca *Flamingo* sau *Thunderbird,* dar avea ceva mult, mult mai important. Avea un panou uriaş, chiar în faţă, pe care scria:

4 SEPTEMBRIE PREMIERĂ
LILLY WALLACE
TOBY TEMPLE

Numele lui Toby era în litere strălucitoare care păreau înalte de o sută de metri. Nu exista privelişte mai frumoasă în toată lumea.

– Uitaţi-vă la asta! exclamă el cu veneraţie.

O'Hanlon se uită la afiş şi spuse:

– Mda, ce chestie! Lilly Wallace! Şi rîse. Nu-ţi face probleme, Toby, după premieră o să fii deasupra ei.

Directorul de la *Oasis*, pe nume Parker, un bărbat

de vîrstă mijlocie, cu o față gălbejită, îl salută pe Toby și-l conduse personal în apartamentul lui.

– Nici nu am cuvinte să vă spun ce fericit sînt să vă am aici, domnule Temple. Dacă doriți ceva, absolut orice, nu trebuie decît să mă sunați.

Primirea, realiză Toby, era pentru Clifton Lawrence. Era pentru prima oară cînd faimosul agent catadicsea să-și trimită unul dintre clienți la acest hotel. Directorul de la *Oasis* spera că de-acum hotelul avea să primească și unele din starurile de primă mărime ale lui Lawrence.

Apartamentul era imens. Avea trei dormitoare, un living-room mare, o bucătărie, un bar și o terasă. Pe o masă în living-room era o colecție de băuturi, flori și un coș imens cu fructe și brînzeturi, din partea direcției.

– Sper că vă place, domnule Temple, spuse Parker.

Toby privi în jur și se gîndi la toate păduchelnițele invadate de gîndaci din hotelurile în care locuise.

– Mda, e în regulă.

– Domnul Landry a venit acum o oră. Am aranjat să eliberăm salonul *Mirage* pentru repetiția de la ora trei.

– Mulțumesc.

– Deci, dacă aveți nevoie de ceva... Și directorul ieși, înclinîndu-se.

Toby rămase în picioare, savurînd decorul. Avea să trăiască în locuri ca acesta tot restul vieții. Avea să aibă totul – femei, bani, aplauze. Mai ales aplauze. Oameni care să-l aclame și să-l aplaude și să rîdă de el. Asta însemna totul pentru el. Nu avea nevoie de

nimic altceva.

Dick Landry avea aproape 30 de ani, era suplu şi înalt şi avea un început de chelie. Începuse ca dansator pe Broadway, şi avansase de la membru al corpului de balet la solist, coregraf şi apoi regizor. Landry avea gust şi intuiţie a ceea ce voia publicul. Nu putea să facă un număr bun dintr-unul slab, dar îl putea face să pară bun, iar dacă îi dădeai unul bun, îl făcea senzaţional. Cu zece zile în urmă, Landry nu auzise de Toby Temple, şi singurul motiv pentru care făcuse o breşă în programul său aglomerat şi venise la Las Vegas să-i regizeze numărul lui Toby era faptul că-l rugase Clifton Lawrence. Şi pe el tot Clifton Lawrence îl lansase.

La un sfert de oră după ce-l cunoscuse pe Toby, Dick Landry ştia că lucrează cu un talent. Ascultînd monologul lui Toby, Landry se trezi rîzînd în hohote – lucru care i se întîmpla rar. Nu îl amuzaseră atît glumele cît felul lui Toby de a le spune. Era atît de patetic de sincer că ţi se rupea inima. Îţi venea să te duci la el, să-l iei în braţe şi să-l asiguri că totul avea să fie bine.

Cînd Toby termină, Landry se abţinu cu greu să-l aplaude. Se duse la el, pe scenă.

– Eşti bun, îi spuse el entuziasmat. Foarte bun.

Toby îi răspunse mulţumit:

– Mulţumesc. Cliff spune că poţi să îmi arăţi cum să fiu cel mai bun.

– Pot să încerc. Primul lucru este să înveţi să-ţi diversifici aptitudinile. Atîta timp cît tot ce ştii e să stai acolo şi să spui bancuri, n-o să fii altceva decît un comic oarecare. Să te aud cîntînd.

Toby se strîmbă:

– Închiriază un canar. Nu ştiu să cînt.

– Încearcă.

Toby încercă. Landry era mulţumit.

– Vocea ta nu-i mare lucru, îi spuse lui Toby, dar ai ureche bună. Cu cîntece potrivite, poţi s-o faci să pară la fel de bună ca a lui Sinatra. O să aranjăm cu nişte compozitori să scrie special pentru tine. Nu vreau să cînţi aceleaşi cîntece pe care le cîntă toată lumea. Hai să te vedem mişcîndu-te.

Toby se mişcă.

Landry îl studie cu atenţie.

– Binişor. N-o să fii niciodată un dansator, dar o să te fac să pari.

– De ce? întrebă Toby. Dansatori şi cîntăreţi sînt cu zecile.

– La fel şi comici, replică Landry. O să te fac actor.

Toby zîmbi şi spuse:

– Hai să ne suflecăm mînecile şi să ne apucăm de treabă.

Şi se apucară. O'Hanlon şi Rainger erau prezenţi la fiecare repetiţie, adăugînd replici, creînd noi numere, urmărindu-l pe Landry cum îl îndrumă pe Toby. Era un program ucigător. Toby repeta pînă cînd fiecare muşchi îl durea, dar slăbi trei kilograme şi deveni suplu şi puternic. Avea cîte o lecţie de muzică în fiecare zi şi făcea vocalize pînă cînd ajunsese să cînte în somn. Lucra la numere noi cu băieţii, apoi se oprea să înveţe cîntece noi care fuseseră scrise pentru el, şi făcea tot timpul o nouă repetiţie.

Aproape în fiecare zi Toby găsea un mesaj că telefonase Alice Tanner. Îşi amintea cum încercase ea să-l reţină. „Încă nu eşti pregătit". Ei bine, acum era pregătit, şi asta în ciuda ei. S-o ia dracu'. Arunca mesajele. În cele din urmă, ele încetară. Dar repetiţiile continuară.

Şi veni seara premierei.

Există o mistică în legătură cu naşterea unui nou star. E ca şi cum un mesaj telepatic se transmite în patru vînturi în lumea spectacolului. Printr-o alchimie magică, veştile se întind pînă la Londra şi Paris, la New York şi la Sydney; vestea se răspîndeşte oriunde există teatru.

La cinci minute după ce Toby urcase pe scena de la *Oasis*, se ştia că la orizont e o nouă stea.

Clifton Lawrence veni pentru premiera lui Toby şi stătu la supeu după spectacol. Toby era flatat. Clifton îşi neglija alţi clienţi pentru el. Cînd Toby termină

spectacolul, amîndoi se duseră la cafeneaua hotelului.

– Le-ai văzut pe toate celebrităţile alea acolo? întrebă Toby. Cînd au venit în cabina mea am fost pe punctul să leşin.

Clifton se amuza de entuziasmul lui Toby. Era o schimbare plăcută faţă de ceilalţi clienţi blazaţi. Toby era un pisoi. Un pisoi dulce, cu ochi albaştri.

– Recunosc un talent cînd îl văd, răspunse el. La fel şi *Oasis.* Vor să facă un contract nou cu tine. Ridică preţul de la 66 la 1000 pe săptămînă.

Toby scăpă lingura din mînă.

– O mie pe săptămînă? Asta-i fantastic, Cliff!

– Şi am avut şi nişte observatori de la hotelurile *Thunderbird* şi *El Rancho.*

– Deja? întrebă Toby, extaziat.

– Nu-ţi uda pantalonii. E tot vechea poveste. Pentru mine eşti pe locul întîi, pentru tine eşti pe locul întîi – dar pentru cineva de pe locul întîi, unde eşti? Se ridică. Trebuie să prind avionul de New York. Plec la Londra mîine.

– La Londra? Cînd te întorci?

– Peste cîteva săptămîni. Clifton se aplecă către el şi spuse: Ascultă, băiete dragă. Mai ai două săptămîni aici. Consideră-le o şcoală. În fiecare seară cînd ieşi pe scenă, vreau să te gîndeşti cum să fii cel mai bun. I-am convins pe O'Hanlon şi pe Rainger să mai stea. Sînt dispuşi să lucreze cu tine zi şi noapte. Foloseşte-i. Landry o să vină în weekend-uri să vadă cum stau lucrurile.

– Bun, spuse Toby. Mulţumesc, Cliff.

– O, am uitat, spuse Clifton Lawrence degajat.

Scoase din buzunar un pacheţel şi i-l întinse lui Toby.

Înăuntru era o pereche de butoni superbi din aur. Erau în formă de stea.

De cîte ori Toby avea puţin timp liber se relaxa la piscina hotelului. La spectacol participau 25 de fete, şi cel puţin o duzină dintre ele erau acolo, în costume de baie, bronzîndu-se. În aerul fierbinte al amiezei păreau ca nişte flori proaspăt deschise, una mai frumoasă ca alta. Toby nu avusese niciodată probleme să-şi găsească o fată, dar ce i se întîmpla era o experienţă cu totul nouă. Fetele nu auziseră niciodată de Toby Temple, dar numele lui se afla pe afiş. Asta era de-ajuns. Era un star şi se băteau pentru privilegiul de a se culca cu el.

Următoarele două săptămîni fură minunate pentru Toby. Se trezea pe la prînz, îşi lua micul dejun în restaurantul unde toată lumea îi cerea autografe, apoi repeta o oră sau două. După aceea, alegea una sau două din frumuseţile cu picioare lungi din jurul piscinei şi urcau în camera lui pentru o după-amiază de zbenguială în pat.

Şi Toby află ceva nou. Din cauza costumelor sumare pe care le purtau, fetele trebuiau să scape de părul pubian. Dar îl depilau în aşa fel, încît tot ce

rămînea era o fişie subţire de păr în centru, care le făcea să pară şi mai disponibile.

– E ca un afrodisiac, îi mărturisise una din fete lui Toby. Cîteva ore în pantaloni strîmţi şi orice fată devine o nimfomană turbată.

Toby nu se obosea să le afle numele. Toate erau *„baby"*, sau *„honey"*, şi se topeau într-o ceaţă senzuală, minunată, alcătuită din coapse, buze şi trupuri aţîţate.

În cursul ultimei săptămîni a contractului lui Toby la *Oasis*, primi un vizitator. Toby îşi terminase primul spectacol şi era în cabină, demachindu-se, cînd şeful de sală al restaurantului deschise uşa şi-i spuse în şoaptă:

– Domnul Al Caruso vă invită la masa lui.

Al Caruso era unul din numele importante la Las Vegas. Era proprietarul întregului hotel şi se zvonea că deţine acţiuni la încă două sau trei. Se mai şoptea că ar avea legături cu Mafia, dar asta nu era treaba lui Toby. Ce era mai important era că, dacă Al Caruso îl plăcea, avea să aibă angajamente la Las Vegas pentru tot restul vieţii. Termină în grabă cu îmbrăcatul şi se grăbi către restaurant să-l întîlnească pe Caruso.

Al Caruso era un bărbat de vreo 50 de ani, scund, cărunt, cu ochi căprui strălucitori şi cu o burtică apreciabilă. Lui Toby îi amintea de un Moş Crăciun în miniatură. Cînd Toby se apropie de masă, Al Caruso se ridică, întinse mîna, îi zîmbi cu căldură şi spuse:

– Al Caruso. Voiam doar să-ţi spun ce cred despre tine, Toby. Trage-ţi un scaun.

La masa lui Caruso mai erau încă doi bărbaţi, îmbrăcaţi în costume închise. Erau amîndoi mătă-

hăloşi, sorbeau Coca-Cola şi nu scoaseră o vorbă în timpul întrevederii. Toby nu le află niciodată numele. De obicei, Toby lua masa după primul spectacol. Era lihnit de foame acum, dar Caruso terminase evident de mîncat şi Toby nu dorea să pară mai interesat de mîncare decît de întîlnirea cu importantul personaj.

– Sînt impresionat de tine, puştiule, spuse Caruso. Foarte impresionat. Şi-i zîmbi lui Toby cu ochii lui şireţi.

– Vă mulţumesc, domnule Caruso, spuse Toby fericit. Asta înseamnă mult pentru mine.

– Spune-mi Al.

– Da, domnule... Al.

– Ai un mare viitor, Toby. I-am văzut pe mulţi venind şi plecînd. Dar cei cu talent rămîn. Tu ai talent.

Toby simţi o căldură plăcută cuprinzîndu-i trupul. Se întreba dacă să-i spună lui Al Caruso să discute afacerile cu Clifton Lawrence; dar hotărî că e mai bine să negocieze singur. „Dacă e atît de încîntat de mine", se gîndi Toby „pot să fac o afacere mai bună decît Cliff." Toby se decise să-l lase pe Caruso să facă prima ofertă şi apoi avea să înceapă o negociere serioasă.

– Aproape că am făcut pe mine de rîs, îi spuse Caruso. Numărul tău cu maimuţa e cel mai amuzant lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Venind din partea dumneavoastră, e un mare compliment, răspunse Toby, sincer.

Ochii micuţului Moş Crăciun erau plini de lacrimi de rîs. Scoase o batistă albă de mătase şi-şi şterse ochii. Se întoarse către însoţitorii săi:

– N-am zis eu că-i un tip nostim?

Cei doi aprobară din cap. Al Caruso se întoarse din nou spre Toby.

– Să-ţi spun de ce am vrut să te văd, Toby.

Acum era momentul magic, intrarea lui în lumea bună. Clifton Lawrence era în Europa, încheind contracte pentru alţii, cînd ar fi trebuit să fie aici, să-l încheie pe ăsta. Ei bine, Lawrence avea să aibă o mare surpriză la întoarcere. Toby se aplecă spre Caruso şi spuse, zîmbind fermecător:

– Te ascult, Al.

– Millie te iubeşte.

Toby clipi din ochi, convins că i-a scăpat ceva. Caruso îl privea, cu ochii strălucind.

– Îmi pare rău, spuse Toby, confuz. Ce aţi spus?

Al Caruso zîmbi cu căldură.

– Millie te iubeşte. Mi-a spus ea.

Millie? Să fie nevasta lui Caruso? Fiica lui? Toby dădu să spună ceva, dar Al Caruso îl întrerupse:

– E o fată grozavă. O ţin de trei, patru ani. Se răsuci către ceilalţi doi: De patru ani?

Cei doi încuviinţară. Caruso se întoarse din nou spre Toby.

– O iubesc pe fata asta, Toby. Sînt nebun după ea.

Toby simţi cum i se scurge tot sîngele.

– Domnule Caruso...

– Millie şi cu mine avem o înţelegere, îl întrerupse Caruso. Eu nu o înşel decît cu nevastă-mea, iar ea nu mă înşeală fără să-mi spună. Îi zîmbi lui Toby, dar de data asta Toby văzu dincolo de surîsul amabil ceva care-l făcu să-i îngheţe sîngele în vine.

– Domnule Caruso...

– Ştii ceva, Toby? Eşti primul cu care m-a înşelat Millie. Se întoarse către cei doi: E adevărat?

Încuviinţară din cap.

Cînd vorbi, vocea lui Toby tremura:

– Jur... jur că n-am ştiut că Millie e prietena dumneavoastră. Dacă mi-ar fi trecut măcar prin minte, nici nu m-aş fi atins de ea. Nu m-aş fi apropiat nici la un kilometru, domnule Caruso...

Moş Crăciun surîse:

– Al. Spune-mi Al.

– Al. Suna ca un croncănit. Toby simţea rîuri de sudoare curgîndu-i pe trup. Ascultă, Al. N-o s-o mai văd niciodată. În viaţa mea. Crede-mă, eu...

Caruso îl privea fix:

– Hei, cred că nu m-ai ascultat.

Toby înghiţi în sec.

– Ba da. Ba da, te-am ascultat. Am auzit fiecare cuvînt pe care l-ai spus. Şi nu trebuie să-ţi faci griji pentru...

– Am zis că fata te iubeşte. Dacă te vrea, atunci vreau să te aibă. Vreau să fie fericită. Pricepi?

– Eu...

Toby era ameţit. Pentru o clipă îngrozitoare crezuse că Al Caruso voia să se răzbune. Cînd colo, el i-o oferea pe prietena lui. Toby aproape rîse de uşurare.

– Doamne, Al, spuse Toby. Sigur. Cum vrei tu.

– Cum vrea Millie.

– Da. Cum vrea Millie.

– Ştiam eu că eşti un tip de treabă, spuse Al Caruso. Se întoarse către oamenii lui: N-am spus eu că e un tip de treabă?

Clătinară din cap şi-şi sorbiră în tăcere băuturile.

Al Caruso se ridică şi cei doi fură instantaneu în picioare, în dreapta şi în stînga lui.

– O să mă ocup chiar eu de nuntă, spuse Al Caruso. Închiriez cea mai mare sală de banchete de la *Morrocco*. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru nimic. Am eu grijă de tot.

Cuvintele ajungeau pînă la Toby ca vătuite, de la mare distanţă. Mintea lui înregistra ce spunea Al Caruso, dar nu înţelegea informaţia în nici un fel.

– Stai o clipă, protestă Toby. Nu pot să...

Caruso puse o mînă grea pe umărul lui Toby.

– Eşti un om norocos, îi spuse. Vreau să zic, dacă Millie nu m-ar fi convins că vă iubiţi cu adevărat, dacă aş fi crezut că te culci cu ea cum ai face cu o tîrfă de doi bani, toate astea s-ar fi terminat altfel. Mă înţelegi?

Toby se trezi privind involuntar la cei doi negri şi ei clătinară din cap a încuviinţare.

– Termini aici sîmbătă seara, decise Al Caruso. Facem nunta duminică.

Lui Toby i se puse un nod în gît.

– Eu... treaba e, Al, că eu am nişte contracte. Eu...

– Or să te aştepte, surîse figura bonomă. O să-i aleg chiar eu rochia de mireasă lui Millie. Noapte bună, Toby.

Toby rămase pe scaun, zgîindu-se în direcţia în care plecaseră cei trei.

Nu avea nici cea mai vagă idee cine era Millie.

Pînă a doua zi dimineaţă temerile lui Toby se evaporaseră. Bruscheţea a ceea ce se întîmplase îl deconcertase. Dar nu mai trăia în timpurile lui Al Capone. Nimeni nu-l putea obliga să se căsătorească dacă nu voia. Al Caruso nu era un vagabond oarecare, tare în pumni; era un respectabil proprietar de hotel. Cu cît se gîndea mai mult la situaţie, cu atît i se părea mai amuzantă. O înfrumuseţa continuu în minte. Nu trebuia să-l lase pe Caruso să-l sperie cu adevărat, dar trebuia povestit ca şi cum ar fi fost terorizat. „Mă duc la masa lui, şi acolo era Caruso cu şase gorile, înţelegi? Şi toţi aveau umflături mari la haine, unde-şi ţineau pistoalele." A, da, ar ieşi o poveste grozavă. Poate chiar un număr amuzant.

Restul săptămînii Toby se ţinu la distanţă de piscină şi de cazino şi le evită pe fete. Nu-i era frică de Al Caruso, dar de ce să rişte inutil? Toby plănuise să plece de la Las Vegas cu avionul de duminică la prînz. Acum închirie o maşină şi aranjă să-i fie adusă la intrarea de serviciu a hotelului sîmbătă seara. Îşi făcu bagajele sîmbătă, înainte de ultimul spectacol, ca să fie gata să plece spre Los Angeles imediat ce termina. Avea să se ţină departe de Las Vegas pentru un timp. Dacă Al Caruso chiar era serios, Clifton Lawrence putea să aranjeze lucrurile.

Spectacolul de adio al lui Toby fu chiar formidabil. Primi ovaţii la scenă deschisă, primele din cariera sa. Rămase pe scenă multă vreme, simţind valurile de dragoste care veneau dinspre public şi care-l scăldau într-o maree caldă şi blîndă. La oferi un bis, se scuză şi fugi sus, în cameră. Fuseseră cele mai frumoase trei săptămîni din viaţa lui. În acea scurtă perioadă se

transformase dintr-un nimeni care se culca cu chelneriţe într-un star care şi-o băgase în pat pe amanta lui Al Caruso. Fetele frumoase se rugau de el să le primească în pat, publicul îl adora şi toate marile hoteluri îl voiau. Scoase din buzunar cheia camerei sale. Cînd deshise uşa, o voce familiară strigă:

– Intră, puştiule.

Toby intră în cameră. Al Caruso şi cei doi prieteni ai lui erau înăuntru. Lui Toby îi trecu un fior pe şira spinării. Totul era însă în regulă. Al Caruso surîdea şi spuse:

– Ai fost grozav astă-seară, Toby, grozav.

Toby începu să se relaxeze.

– A fost un public bun.

Ochii lui Caruso străluciră.

– Tu ai făcut să fie un public bun. Ţi-am mai spus Toby, ai talent.

– Mulţumesc, Al.

Îşi dorea să plece toţi, ca să poată s-o şteargă.

– Munceşti mult, spuse Al Caruso. Se întoarse către gorile: N-am zis eu că n-am văzut pe nimeni care să muncească atîta?

Cei doi scuturară din cap. Caruso i se adresă din nou lui Toby:

– Hei, Millie a fost cam supărată că n-ai sunat-o. I-am spus că-i din cauză că munceşti aşa mult.

– Aşa-i, se grăbi Toby să aprobe. Mă bucur că înţelegi, Al.

Al zîmbi binevoitor:

– Sigur. Dar ştii ce nu înţeleg? N-ai sunat să afli la ce oră e nunta.

– Aveam de gînd să sun mîine dimineaţă.

Al Caruso rîse şi spuse mustrător:

– De la Los Angeles?

Toby simţi o înţepătură de spaimă:

– Ce vrei să spui, Al?

Caruso îl privi cu reproş:

– Ţi-ai făcut bagajele. Îl ciupi în joacă de obraz. Ţi-am spus că omor pe oricine o supără pe Millie.

– Stai o clipă! Jur că nu...

– Eşti un băiat bun, dar eşti prost, Toby. Bănuiesc că asta ţine de geniul tău, nu?

Toby se uita la faţa lui bucălată şi zîmbitoare şi nu ştia ce să spună.

– Trebuie să mă crezi, spuse Caruso călduros. Sînt prietenul tău. Vreau să fiu sigur că nu ţi se întîmplă nimic. De dragul lui Millie. Dar dacă nu mă asculţi, ce pot să fac? Ştii cum faci un catîr să fie atent?

Toby clătină din cap, stupid.

– Mai întîi, îi dai una în cap.

Toby simţi un val de frică.

– Care e mîna de care te foloseşti? întrebă Caruso.

– D-dreapta, bolborosi Toby.

Caruso înclină prietenos din cap şi se întoarse către cei doi:

– Rupeţi-i-o.

Din senin, în mîna unuia dintre ei apăru o rangă. Cei doi se apropiară de Toby. Valul de spaimă deveni un ocean care-i inundă tot corpul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, se auzi Toby spunînd, prosteşte. Nu puteţi face asta.

Unul dintre cei doi îl izbi tare în stomac. În

secunda următoare, Toby simţi o durere sfîşietoare cînd ranga îl lovi peste mîna dreaptă, sfărîmîndu-i oasele. Căzu la podea, zvîrcolindu-se de durere. Încercă să ţipe, dar nu putea respira. Printre lacrimile de durere, îl văzu pe Al Caruso deasupra lui, zîmbind.

– Eşti atent? întreba el, blînd.

Toby dădu din cap, chinuit.

– Bine, spuse Caruso. Se adresă unuia din cei doi. Desfă-i pantalonii.

Bărbatul se aplecă şi trase fermoarul lui Toby. Luă ranga şi puse mîna pe penisul lui Toby. Caruso rămase în picioare, uitîndu-se.

– Eşti un om norocos, Toby.

Toby era înspăimîntat cum nu mai fusese niciodată.

– O, Doamne... vă rog... nu... nu-mi faceţi asta, mormăi el.

– Nu ţi-aş face rău, îl asigură Caruso. Atîta vreme cît te porţi frumos cu Millie, eşti prietenul meu. Dar dacă vreodată îmi spune că i-ai făcut ceva rău – orice – mă înţelegi? Atinse braţul rupt al lui Toby cu vîrful pantofului şi Toby urlă. Mă bucur că ne înţelegem, zîmbi el. Nunta e la ora unu.

Vocea lui Caruso se apropia şi se îndepărta, după cum Toby îşi pierdea cunoştinţa. Dar ştia că trebuie să-şi ţină firea.

– N-nu pot, scînci el. Braţul meu...

– Nu-ţi face griji, răspunse Al Caruso. Doctorul e pe drum, ca să aibă grijă de tine. Îţi pune braţul în ghips şi-ţi dă ceva să nu mai simţi durerea. Băieţii vin mîine să te ia. Să fii gata, da?

Toby zăcea pe jos, într-un coşmar al agoniei,

privind la faţa surîzătoare a lui Moş Crăciun, şi nu-i venea să creadă că e adevărat ce i se întîmpla. Văzu piciorul lui Caruso îndreptîndu-se din nou spre braţul său.

– S-sigur... gemu Toby. Am să fiu gata.

Şi leşină.

11

Nunta, un mare eveniment, se ţinu în sala de bal a hotelului *Morrocco*. Părea că jumătate din Las Vegas se strînsese acolo. Erau actori şi directori de la toate celelalte hoteluri şi fetele din corpul de balet, iar în centrul atenţiei, Al Caruso şi cîteva duzini de prieteni, liniştiţi, conservator îmbrăcaţi, majoritatea nebăutori. Erau aranjamente florale somptuoase peste tot, muzicanţi, un bufet rece gargantuesc şi două fîntîni din care curgea şampanie. Al Caruso avusese grijă de tot.

Toată simpatia se îndrepta către mire, al cărui braţ era în ghips în urma unei căderi accidentale pe scări.

Dar toată lumea comenta ce pereche minunată făceau mirele şi mireasa şi ce superbă era nunta.

Toby fusese atît de ameţit de calmantele pe care i le dăduse doctorul, încît ceremonia se desfăşură fără ca el să-şi dea prea bine seama de ce se întîmplă. Apoi, cînd efectul medicamentelor începu să se risipească şi durerile reîncepură, furia şi ura îl cuprinseră din nou. Îi venea să ţipe şi să le spună tuturor ce îngrozitoare umilinţă trăia.

Toby îşi privi mireasa, din celălalt capăt al sălii. Şi-o amintea pe Millie acum. Era o fată drăguţă, puţin peste douăzeci de ani, cu păr blond ca mierea şi cu siluetă frumoasă. Toby îşi aminti că rîsese mai tare ca celelalte la glumele lui şi că-l urmărise peste tot. Îşi mai amintea şi altceva. Fusese una din puţinele care refuzaseră să se culce cu el, ceea ce nu făcuse decît să-i înteţească pofta lui Toby. Acum îşi amintea totul.

– Sînt nebun după tine, îi spusese el. Nu mă placi?

– Da, sigur că da, îi replicase ea. Dar am un prieten.

De ce n-o ascultase! În loc de asta, el o convinsese să vină în camera lui pentru un pahar şi începuse cu poveştile lui amuzante. Millie rîsese atît de mult, că aproape nu-şi dăduse seama ce făcea Toby, pînă cînd acesta n-o dezbrăcase şi o băgase în pat.

– Te rog, Toby, îl rugase ea. Nu. Prietenul meu va fi furios.

– Lasă-l acum. Am eu grijă de prăpăditul ăla mai tîrziu, promisese Toby. Acum o să am grijă de tine.

Fusese o noapte nebună. Dimineaţa, cînd Toby se trezise, Millie stătea lîngă el, plîngînd. Într-o dispoziţie binevoitoare, Toby o luase în braţe şi o întrebase:

– Hei, iubito, care-i problema? Nu ţi-a plăcut?

– Ştii bine că da. Dar...

– Atunci hai, opreşte-te, îi spusese Toby. Te iubesc.

Ea se ridicase în coate, îl privise în ochi şi spusese:

– Chiar mă iubeşti, Toby? Adică, de-adevăratelea?

– Sigur că da.

Tot ce-i trebuia fetei era ce avea el de gînd să-i ofere pe loc. Şi se dovedise că era tocmai bun pentru crearea bunei-dispoziţii.

Ea îl privise întorcîndu-se de la duş, uscîndu-şi părul ud şi fredonînd fragmente din unul dintre cîntecele sale. Fericită, zîmbise şi-l anunţase:

– Cred că te-am iubit din prima clipă cînd te-am văzut, Toby.

– Ei, dar asta-i minunat. Hai să comandăm micul dejun.

Şi asta fusese totul... Pînă acum. Din cauza tîrfei ăsteia proaste cu care se culcase o singură dată, toată viaţa lui se întorsese pe dos.

Acum, Toby stătea acolo, în mijlocul sălii, şi o privea pe Millie venind către el cu rochia ei lungă, albă, zîmbindu-i, şi se blestemă pe sine şi ziua cînd se născuse.

În limuzină, bărbatul de pe locul din faţă chicoti şi

spuse admirativ:

– Şefule, trebuie să recunosc. Amărîtul ăla nici nu a ştiut ce l-a izbit.

Caruso surîse binevoitor. Se descurcase bine. De cînd nevasta lui, care avea un temperament de zgripţuroaică, aflase despre aventura lui cu Millie, Caruso ştiuse că trebuia să găsească o cale să se descotorosească de blonda dansatoare.

– Aminteşte-mi să mă interesez dacă se poartă bine cu Millie.

Toby şi Millie se mutară într-o casă mică în Benedict Canyon. La început, Toby petrecu ore întregi plănuind cum să scape de căsnicia lui. Să o facă pe Millie atît de nefericită încît să ceară divorţul. Sau să-i însceneze o aventură cu un bărbat şi să ceară divorţul. Sau s-o părăsească pur şi simplu, şi să-l desfidă pe Caruso dacă s-ar amesteca. Dar se răzgîndi după o discuţie cu Landry, regizorul lui.

Luau prînzul la hotel *Bel Air,* la cîteva săptămîni după nuntă, şi Landry îl întrebă:

– Cît de bine te cunoşti cu Caruso?

Toby îl privi fix.

– De ce?

– Nu te băga în cîrd cu el. E un dur. Să-ţi spun ceva ce ştiu sigur. Fratele mai mic al lui Caruso s-a însurat cu o fată de 19 ani, proaspăt ieşită de la mănăstire. Un an mai tîrziu, tipul şi-a prins nevasta în pat cu altul. I-a spus lui Al despre asta.

Toby asculta, cu ochii nedezlipiţi de Landry.

– Ce s-a întîmplat?

– Băieţii lui Caruso au luat un cuţit de măcelărie şi i-au tăiat tipului... l-au udat-o cu benzină şi i-au dat foc

acolo, în faţa lui. Apoi l-au lăsat să sîngereze pînă a murit.

Toby îşi aminti de Caruso spunînd: „Desfaceţi-i pantalonii", şi de mîinile care-i trăgeau fermoarul, şi îl scăldă o transpiraţie rece. Brusc i se făcu rău de la stomac. Acum ştia cu cutremurătoare certitudine că nu avea nici o scăpare.

Josephine găsi o scăpare cînd avea zece ani. Era o uşă către o altă lume unde se putea ascunde de pedepsele mamei ei şi de ameninţarea constantă cu iadul şi blestemul veşnic. Era o lume plină de farmec şi frumuseţe. Stătea în sala întunecată a cinematografului, ore în şir, privindu-i pe oamenii plini de farmec de pe ecran. Toţi trăiau în case frumoase şi purtau haine minunate, şi toţi erau atît de fericiţi. Şi Josephine se gîndea: „Am să merg la Hollywood într-o zi şi am să trăiesc aşa." Spera că mama ei va înţelege.

Mama ei considera filmele gîndurile diavolului, aşa că Josephine trebuia să se furişeze la cinema, folosind banii pe care-i cîştiga avînd grijă de copii cînd părinţii aveau treabă. Filmul din acea zi era o poveste de dragoste, şi Josephine se aplecă, plină de un sentiment de plăcută aşteptare, să vadă mai bine. Întîi apăru pe ecran genericul. Primele vorbe erau: „Producător: Sam Winters".

12

Erau zile cînd lui Sam Winters i se părea că e directorul unui azil de nebuni şi nu al unui studio de film, şi că toţi bolnavii se vorbiseră să-l omoare. Asta era una din acele zile, pentru că toate crizele se găsiseră să aibă loc chiar atunci. Mai fusese un incediu la studio cu o noapte înainte – al patrulea; sponsorul de la *My Man Friday* fusese insultat de actorul principal şi voia să anuleze spectacolul; copilul minune al studioului, regizorul Bert Firestone, oprise producţia la un film de 5 milioane de dolari; iar Tessie Brand anulase contractul pentru un film ale cărui filmări trebuiau să înceapă în cîteva zile.

Pompierul şef şi contabilul studioului erau la Sam în birou.

– Cît de grav a fost incendiul de aseară? întrebă Sam.

Contabilul anunţă:

– Decorurile sînt complet pierdute, domnule Winters. O să trebuiască să reconstruim complet platoul 15. Platoul 16 e recuperabil, dar o să ne ia trei luni.

– Nu avem trei luni, sări Sam. Pune mîna pe telefon şi închiriază nişte spaţiu la *Goldwyn.* Foloseşte weekend-ul ca să începeţi să construiţi decoruri noi. Pune-i pe toţi în mişcare.

Se întoarse spre pompierul şef, Reilly, un tip care-i amintea lui Sam de George Bancroft, actorul.

– Cineva tare nu te place, domnule Winters, spuse Reilly. Fiecare din incendii a fost caz clar: s-a pus foc. I-aţi verificat pe cîrcotaşi?

Cîrcotaşii erau angajaţii nemulţumiţi care fuseseră concediaţi de curînd sau care-şi închipuiau că au motiv de ranchiună împotriva patronului.

– Am verificat toate dosarele de personal de două ori, replică Sam. N-am descoperit nimic.

– Oricine ar fi, ştie exact ce are de făcut. Foloseşte un ceas, legat de o bombă incendiară artizanală. Ar putea fi un electrician sau un mecanic.

– Mulţumesc, spuse Sam. Am să transmit asta mai departe.

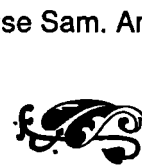

– Roger Tapp sună din Tahiti.

– Dă-mi legătura, spuse Sam. Tapp era producătorul de la *My Man Friday*, serialul de televiziune care se filma în Tahiti, cu Tony Fletcher în rolul principal.

– Care-i problema? întrebă Sam.

– N-o să-ţi vină să crezi chestia asta, Sam. Phillip Heller, preşedintele consiliului de administraţie al companiei care sponsorizează filmul, e cu familia în vacanţă pe insulă. Au intrat pe platou ieri după-amiază, cînd Fletcher era în mijlocul unei scene. S-a întors la ei şi i-a insultat.

– Ce le-a zis?

– Le-a zis să se care de pe insula lui.

– Isuse!

– Ăsta se crede el. Heller e aşa de furios că vrea să anuleze serialul.

– Du-te la Heller şi cere-ţi scuze. Acum, pe loc. Spune-i că Tony Fletcher are o depresie nervoasă. Trimite-i flori doamnei Heller, scoate-i la masă. Cu Tony Fletcher vorbesc eu.

Conversaţia dură 30 de minute. Începu Sam spunînd: „Ascultă, mîncător de rahat..." şi se termină cu „Şi eu ţin la tine, dragul meu. Vin acolo să te văd imediat ce pot. Şi pentru Dumnezeu, Tony, nu te culca cu doamna Heller!"

Următoarea problemă era Bert Firestone, copilul genial, regizorul care dăduse peste cap *Studiourile Pan-Pacific*. Filmul lui Firestone, *There's Always Tomorrow,* se filma de 110 zile şi depăşise bugetul cu un milion de dolari. Acum Bert Firestone oprise filmările, ceea ce însemna că, pe lîngă cei din rolurile principale, mai erau 150 de figuranţi care stăteau pe fundurile lor şi nu făceau nimic. Bert Firestone. Un puştan de 30 de ani care trecuse de la regie de emisiuni televizate, e adevărat, cîştigătoare de premii, la regie de film la Hollywood. Primele trei filme ale lui Firestone avuseseră un succes moderat, dar al patrulea fusese un succes zdrobitor. Pe baza acelui sac de aur, regizorul devenise foarte căutat. Sam îşi amintea prima întîlnire cu el. Firestone avea o figură de copil de 15 ani, care încă nu avea nevoie să se bărbierească. Era un tip palid, timid, cu ochelari cu rame groase, care-i ascundeau ochii mici, miopi şi înroşiţi. Lui Sam îi fusese milă de puşti. Firestone nu cunoştea pe nimeni la Hollywood, aşa că Sam se dăduse peste cap ca să-l scoată la cină şi să-i obţină invitaţii la petreceri. Cînd discutaseră prima oară *There's Always Tomorrow*, Firestone fusese foarte respectuos. Îi spusese lui Sam că e dornic să înveţe. Se agăţa de fiecare cuvînt pe care-l spunea Sam. Era întotdeauna de acord cu Sam. Dacă primeşte contractul pentru film, îi spusese lui Sam, categoric avea să se bizuie mult pe experienţa domnului Winters.

Asta fusese înainte de a primi contractul. După ce-l semnase, Adolf Hitler părea un mieluşel pe lîngă el. Puştiul cu bujori în obraji devenise o scorpie peste

noapte. Tăiase toate canalele de comunicare. Ignorase toate sugestiile de distribuţie ale lui Sam, insistase să se rescrie complet un scenariu bun pe care Sam îl aprobase şi schimbase majoritatea locurilor de filmare asupra cărora căzuseră de acord. Sam voia să-l înlocuiască, dar birourile de la New York îi spuseseră să mai aibă răbdare. Rudolph Hergershorn, preşedintele companiei, era hipnotizat de veniturile formidabile ale ultimului film al lui Firestone. Aşa că Sam era obligat să stea cuminte şi să înghită. I se părea că aroganţa lui Firestone creştea văzînd cu ochii. Stătea cuminte la cîte o şedinţă de producţie şi, cînd toţi şefii de departamente, oameni cu experienţă, terminau de vorbit, Firestone începea să-i facă bucăţi pe toţi. Sam strîngea din dinţi şi suporta. Peste noapte, Firestone căpătă porecla de Împăratul şi, cînd colegii nu-i spuneau aşa, îi spuneau Copilul Puţă din Chicago. Cineva spusese despre el: „E hermafrodit. Probabil că poate să se reguleze singur şi să dea naştere unui monstru cu două capete."

Acum, în mijlocul filmărilor, Firestone oprise producţia.

Sam se duse să-l vadă pe Devlin Kelly, şeful departamentului artistic.

– Spune-mi repede, îi ceru Sam.

– Bine. Copilul Puţă a ordonat...

– Termină. E domnul Firestone.

– Pardon. Domnul Firestone mi-a cerut să-i construiesc un decor de castel. A desenat singur schiţele. Tu le-ai aprobat.

– Erau bune. Ce s-a întîmplat?

– Ce s-a întîmplat a fost că i-am construit exact ce a vrut şi cînd s-a uitat la el ieri, a hotărît că nu-l mai vrea. Juma' de milion de dolari duşi pe...

– Am să vorbesc cu el, hotărî Sam.

Bert Firestone era afară, în spatele platoului 23, şi juca baschet cu echipa. Delimitaseră un teren, trasaseră liniile şi aduseseră două coşuri.

Sam îi privi un moment. Jocul costa studioul două mii de dolari pe oră.

– Bert!

Firestone se întoarse, îl văzu pe Sam, îi zîmbi şi-i făcu cu mîna. Primi mingea, driblă, fentă şi marcă un coş. Apoi se îndreptă fără grabă către Sam.

– Ce mai faci?

Ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic.

Pe cînd se uita la faţa tînără şi zîmbitoare, lui Sam îi veni ideea că Bert Firestone era psihopat. Talentat, poate chiar genial, dar categoric nebun. Şi cinci milioane de dolari din banii companiei se aflau în mîinile lui.

– Am auzit că e o problemă cu noul decor, spuse Sam. Hai s-o rezolvăm.

Bert Firestone zîmbi leneş şi spuse:

– Nu e nimic de rezolvat, Sam. Decorul nu merge.

Sam explodă:

– Ce dracu' spui acolo? Ţi-am dat exact ce ai cerut. Tu singur ai făcut schiţele. Acum spune-mi ce nu-i în regulă cu ele!

Firestone se uită la el şi clipi:

– Da' nu-i nimic în neregulă cu el. Numai că m-am răzgîndit. Nu mai vreau un castel. Am hotărît că nu-i ambianţa potrivită. Înţelegi ce vreau să spun? Asta-i scena de adio dintre Mike şi Ellen. Aş vrea ca Ellen să-l viziteze pe Mike pe puntea vasului, cînd el se pregăteşte de plecare.

Sam îl privi fix.

– Nu avem un vas, Bert.

Bert Firestone îşi întinse braţele, zîmbi leneş şi spuse:

– Construiţi-mi unul, Sam.

– Sigur, şi eu sînt enervat, spuse Rudolph Hergershorn la telefon, dar nu-l poţi înlocui, Sam. Sîntem prea adînc intraţi în toate astea, acum. Nu avem staruri în film. Bert Firestone e starul nostru.

– Ştii cît de mult peste buget a...

– Ştiu. Şi, cum spune Goldwyn, „N-o să-l mai folosesc pe măgar niciodată, pînă cînd n-oi avea nevoie de el." Avem nevoie de el să termine filmul ăsta.

– E o greşeală, comentă Sam. N-ar trebui să-i trecem asta cu vederea.

– Sam. Îţi place ce-a făcut Bert pînă acum?

Sam trebui să fie cinstit.

– E grozav.

– Construieşte-i vasul.

Vasul se construi în zece zile şi Bert Firestone

reîncepu filmările. Se dovedi a fi succesul anului.

Următoarea problemă era Tessie Brand.

Tessie era cîntăreaţa cea mai la modă în *show-business*. Fusese o lovitură de maestru cînd Sam Winters reuşise să o facă să semneze un contract pentru trei filme cu *Pan-Pacific*. În timp ce toate studiourile negociau cu agenţii lui Tessie, Sam se dusese cuminte la New York, văzuse spectacolul lui Tessie şi o invitase la cină după aceea. Cina durase pînă la ora şapte, a doua zi dimineaţă.

Tessie Brand era una din cele mai urîte femei pe care le văzuse Sam, şi probabil cea mai talentată. Fiică a unui croitor din Brooklyn, Tessie nu luase nici măcar o singură lecţie de canto în viaţa ei. Dar cînd urca pe scenă şi dădea drumul unui cîntec cu o voce care zgîlţîia plafonul, publicul înnebunea. Tessie fusese dublură pentru un musical de mîna a doua pe Broadway, care durase numai şase săptămîni. În seara închiderii, titulara făcuse greşeala de a da telefon ca să spună că e bolnavă şi nu poate veni. Tessie Brand îşi făcuse debutul în seara aceea, cîntînd din toată inima pentru puţin public. În sală se afla şi Paul Varrick, producător de pe Broadway. Îi dădu lui Tessie rolul principal în următorul musical. Ea transformă spectacolul, care era bunicel, într-un succes. Criticii intraseră în pană de superlative încercînd s-o descrie pe incredibila, urîta Tessie, şi uluitoarea ei voce. Înregistră primul ei single. Peste

noapte deveni numărul unu în top. Făcu un album, care se vîndu în două milioane de exemplare în prima lună. Era Regina Midas, pentru că tot ce atingea se transforma în aur. Producătorii de pe Broadway şi casele de discuri făceau avere cu Tessie, şi Hollywood-ul dorea să intre în joc. Entuziasmul lor se mai domoli cînd dădură cu ochii de ea, dar cifrele ei de la box-office îi dădeau o frumuseţe incredibilă.

După cinci minute cu ea, Sam ştia exact cum s-o abordeze.

– Ce mă sperie, îi mărturisise Tessie lui Sam în prima noapte, e cum o să arăt pe ecranul ăla mare. Sînt destul de urîtă în mărime naturală, nu crezi? Toate studiourile îmi spun că or să mă facă să arăt bine, dar cred că asta-i o minciună gogonată.

– Sigur că da, spusese Sam. Tessie îl privi surprinsă. Nu lăsa pe nimeni să încerce să te schimbe, Tessie. Or să te distrugă.

– Zău?

– Cînd *MGM* l-a angajat pe Danny Thomas, Louie Mayer i-a cerut să facă o operaţie pe nas. În loc de asta, Danny şi-a dat demisia de la studio. Ştia că el însuşi era produsul de vînzare. Asta ai şi tu de vînzare, pe Tessie Brand, nu o sumă de operaţii plastice.

– Eşti primul care a fost sincer cu mine, îi spusese Tessie. Eşti un bărbat adevărat. Eşti însurat?

– Nu.

– Ai aventuri?

Sam rîse.

– Niciodată cu cîntăreţe. N-am ureche.

– Nu ureche îţi trebuie, zîmbise Tessie. Îmi placi.

– Destul de mult ca să faci filme cu mine?

Se uită la el şi răspunse:

– Mda.

– Superb. O să aranjez un contract cu agentul tău.

Ea îi mîngîie mîna lui Sam şi întrebă:

– Eşti sigur că nu ai aventuri?

Primele două filme ale lui Tessie Brand spărseseră pereţii la box-office. Primi o nominalizare a Academiei pentru primul şi Oscarul pentru al doilea. Spectatorii din lumea întreagă făceau coadă la cinematografe ca s-o vadă pe Tessie şi să-i audă vocea incredibilă. Avea totul. Era simpatică, ştia să cînte şi să joace. Urîţenia ei se dovedi a fi un atu, pentru că publicul se identifica cu ea. Tessie Brand deveni un drog pentru toţi cei neatrăgători, neiubiţi, nedoriţi.

Tessie se mărită cu actorul principal din primul ei film, divorţă de el după filmări şi se mărită cu actorul principal din următorul film. Sam auzise zvonuri că şi căsnicia aceasta se ducea de rîpă, dar Hollywood-ul era un viespar de zvonuri. Nu dădu nici o atenţie, pentru că era de părere că nu e treaba lui.

Se dovedi că greşea.

Sam vorbea la telefon cu Barry Herman, agentul lui Tessie.

– Care-i problema, Barry?

– Noul film al lui Tessie. Nu e mulţumită, Sam.

Sam simţi că-i creşte tensiunea.

– Stai aşa! Tessie a aprobat producătorul,

regizorul şi scenariul. Am construit decorurile şi sîntem gata să începem. Nu mai poate da înapoi acum. Eu...

– Nu vrea să dea înapoi.

Sam era surprins.

– Atunci ce dracu' vrea?

– Vrea un alt producător de film.

Sam urlă în receptor:

– Vrea ce?

– Ralph Dastin n-o înţelege.

– Ralph e unul din cei mai buni în meseria asta. E norocoasă să-l aibă.

– Sînt perfect de acord cu tine, Sam. Dar ceva nu merge bine. Nu face filmul decît dacă pleacă el.

– Tessie are un contract, Barry.

– Ştiu, dragul meu. Şi, crede-mă, Tessie are cele mai bune intenţii să-l onoreze. Atîta timp cît e capabilă fizic. Numai că devine nervoasă cînd e nefericită şi nu-şi mai poate aminti replicile.

– Te sun mai tîrziu, spuse Sam furios. Trînti receptorul.

Căţea afurisită! Nu avea nici un motiv să-l concedieze pe Dastin. Probabil că refuzase să se culce cu ea, sau ceva la fel de ridicol. Îi spuse lui Lucille:

– Roagă-l pe Ralph Dastin să vină încoace.

Ralph Dastin era un tip bonom, de vreo 50 de ani. Începuse ca scenarist şi devenise producător. Filmele lui erau de bun gust şi aveau farmec.

– Ralph, începu Sam, nu ştiu cum să...

Dastin ridică o mînă:

– Nu trebuie să-mi spui, Sam. Oricum veneam încoace să-ţi spun că mă retrag.

– Ce dracu' se întîmplă? întrebă Sam.

Dastin ridică din umeri.

– Starul nostru are o mîncărime şi vrea s-o scarpine altcineva.

– Vrei să-mi spui că înlocuitorul tău a şi fost ales?

– Isuse, unde-ai fost? Pe lună? Nu citeşti articolele de scandal?

– Nu, dacă nu sînt obligat. Cine-i tipul?

– Nu e un el.

Sam se aşează pe scaun, încet.

– Ce?!

– E costumiera filmului lui Tessie. O cheamă Barbara Carter – ca pastilele pentru ficat.

– Eşti sigur? întrebă Sam.

– Eşti singurul care nu ştie, din toată emisfera vestică.

Sam clătină din cap.

– Întotdeauna mi-am închipuit că Tessie e normală.

– Sam, viaţa e un restaurant. Tessie e o fată flămîndă.

– Ei bine, n-am de gînd să las pe mîinile unei afurisite de muieri, designer de costume, un film de patru milioane de dolari.

Dastin rînji.

– Tocmai ai spus ce nu trebuia.

– Ce vrei să spui?

– Că unul din argumentele lui Tessie e că femeilor nu li se dă nici o şansă în meseria asta. Micuţa noastră stea a devenit foarte feministă.

– N-am s-o fac, hotărî Sam.

– Cum doreşti. Dar îţi dau un sfat, pe gratis. E singura cale dacă vrei să faci vreodată filmul ăsta.

Sam îl sună pe Barry Herman.

– Spune-i lui Tessie că Ralph Dastin şi-a dat demisia.

– O să fie încîntată să audă asta.

Sam scrîşni din dinţi, apoi întrebă:

– Se gîndea la altcineva ca producător pentru filmul ăsta?

– De fapt, da, spuse Herman cu dulceaţă în glas. Tessie a descoperit o fată foarte talentată, despre care crede că e pregătită pentru o încercare ca asta. Sub conducerea cuiva atît de sclipitor ca tine, Sam...

– Lasă reclama, i-o tăie Sam. Ăsta-i ultimul ei cuvînt?

– Mă tem că da, Sam. Îmi pare rău.

Barbara Carter avea o faţă drăguţă, o siluetă plăcută şi, pe cît îşi putea Sam da seama, era cît se poate de feminină. O privi luînd loc pe canapeaua din piele din biroul lui şi încrucişîndu-şi cu graţie picioarele lungi şi frumoase. Cînd vorbi, vocea părea să aibă o oarecare răguşeală, dar poate şi pentru că Sam căuta un semn anume. Îl studie cu ochi catifelaţi şi spuse:

– Sînt într-o situaţie foarte neplăcută, domnule Winters. Nu aveam intenţia să las pe nimeni fără slujbă. Şi totuşi – ridică mîinile într-o expresie de neajutorare – domnişoara Brand spune că pur şi simplu nu face filmul dacă nu sînt eu producător. Ce credeţi că ar trebui să fac?

Pentru o clipă, Sam fu tentat să-i spună ce credea. În loc de asta, întrebă:

– Aţi mai avut de-a face cu lumea filmului, în afară de designul de costume?

– Am fost plasatoare şi am văzut o mulţime de filme.

Superb!

– Ce o face pe domnişoara Brand să creadă că puteţi produce un film?

Era ca şi cum Sam ar fi atins un resort ascuns. Barbara Carter se animă brusc.

– Tessie şi cu mine am discutat mult despre filmul ăsta. (Nu mai era „domnişoara Brand", observă Sam). Cred că sînt o mulţimè de lucruri greşite în scenariu şi, cînd i-am vorbit despre ele, a fost de acord cu mine.

– Credeţi că ştiţi mai multe despre scrierea unui scenariu decît un scenarist cîştigător al *Premiului Academiei,* care a făcut o jumătate de duzină de filme de succes şi multe piese pe Broadway?

– O, nu, domnule Winters! Numai că ştiu mai multe despre femei. Ochii ei cenuşii erau mai duri acum, ca şi vocea de altfel. Nu credeţi că e ridicol ca toate rolurile de femei să fie scrise de bărbaţi? Numai noi ştim cu adevărat ce simţim. Nu vi se pare logic?

Pe Sam începuse să-l obosească jocul. Ştia că o s-o angajeze şi se ura pentru asta, dar conducea un studio şi treaba lui era să se asigure că se făceau filmele. Dacă Tessie Brand dorea ca veveriţa ei favorită să producă filmul, treaba lui Sam era să comande nuci. Un film al lui Tessie Brand putea însemna cu uşurinţă un profit de 20 pînă la 30 de

milioane de dolari. În plus, Barbara Carter nu putea face nimic care să strice filmul. Nu în faza asta. Era prea aproape de începerea filmărilor ca să se mai facă schimbări majore.

– M-aţi convins, spuse Sam, ironic. Aţi primit slujba. Felicitări.

În dimineaţa următoare, *Hollywood Reporter* şi *Variety* anunţau pe prima pagină că Barbara Carter era producătorul noului film al lui Tessie Brand. Sam tocmai arunca ziarele la coşul de gunoi, cînd un articolaş din dosul paginii îi atrase atenţia. *„Toby Temple a semnat un contract cu Hotelul Tahoe".* Toby Temple. Sam şi-l amintea pe tînărul entuziast în uniformă şi amintirea îi aduse lui Sam un zîmbet pe faţă. Sam îşi făcu o notă să-l vadă pe Toby, dacă vreodată venea să joace în oraş.

Se întrebă de ce nu-l căutase Toby niciodată.

13

Într-un fel ciudat, Millie fu cea responsabilă de succesul lui Toby. Înainte de căsătorie, fusese doar un comic ca toţi ceilalţi, de duzină. După nuntă, se adăugă un ingredient nou: ura. Toby fusese forţat să se căsătorească cu o fată pe care o dispreţuia, iar furia din el era atît de mare încît ar fi ucis-o cu mîna lui.

Deşi Toby nu realiza, Millie era o soţie minunată şi foarte devotată. Îl adora şi făcea tot ce-i stătea în puteri ca să-l mulţumească. Decoră casa din Benedict Canyon şi o făcu perfect. Dar cu cît Millie încerca mai tare să-l mulţumească pe Toby, cu atît mai tare o

detesta el. Era întotdeauna scrupulos de politicos cu ea, atent să nu cumva să spună ceva care s-o nemulţumească într-atît încît să-l sune pe Al Caruso. Cît avea să trăiască, Toby nu putea uita suferinţa loviturii care-i sfărîmase braţul sau expresia de pe faţa lui Al Caruso cînd îi spusese „Dacă-i faci vreun rău lui Millie..."

Pentru că nu-şi putea agresa soţia, Toby îşi canaliză furia către publicul său. Oricine zdrăngănea o farfurie sau se ridica să se ducă la toaletă ori îndrăznea să vorbească în timp ce era pe scenă devenea instantaneu obiectul unei tirade muşcătoare. Toby o făcea cu un farmec atît de naiv, cu ochii deschişi mari, a mirare, încît publicul îl adora, şi cînd se arunca asupra unei victime nevinovate, rîdea cu lacrimi. Combinaţia dintre ochii lui melancolici şi limba ascuţită şi veninoasă îl făcea irezistibil. Putea spune cele mai revoltătoare lucruri şi nu se întîmpla nimic. Devenise un semn de distincţie să fii ales de Toby Temple pentru o corecţie verbală. Niciodată victimele lui nu-şi închipuiau că Toby vorbea serios. Înainte, Toby fusese doar un comic promiţător, acum devenise subiectul de discuţie preferat al tuturor colegilor de breaslă.

Cînd Clifton Lawrence se întoarse din Europa, vestea căsătoriei lui Toby cu o dansatoare îl ului. Nu semăna deloc cu Toby, dar cînd îl întrebă, Toby îl privi în ochi şi-i spuse:

– Ce mai e de spus, Cliff? Am întîlnit-o pe Millie, ne-am îndrăgostit şi asta a fost tot.

Sunase într-un fel fals. Şi mai era ceva care-l uimise pe agent. Într-o zi la birou, Clifton îi spusese lui Toby:

– Devii important. Ţi-am aranjat un contract la *Thunderbird* pentru patru săptămîni. Două mii pe săptămînă.

– Ce se aude cu turneul ăla?

– Lasă-l baltă. La Las Vegas eşti plătit de zece ori mai mult şi te vede toată lumea.

– Anulează Las Vegas-ul. Vreau turneul.

Clifton îl privi surprins.

– Dar Las Vegas e...

– Vreau turneul.

Toby avea un ton pe care Clifton Lawrence nu-l mai auzise niciodată. Nu era aroganţă sau temperament, era dincolo de ele o furie adîncă, ţinută în frîu. Ceea ce era mai înspăimîntător era că se oglindea pe o faţă care arăta mai copilăroasă şi mai drăgălaşă ca oricînd.

De atunci încolo, Toby fu continuu pe drumuri. Era singura lui scăpare din închisoare. Jucă la cluburi de noapte şi în teatre, şi cînd nu mai avu unde, îl sîcîi pe Clifton Lawrence să-i găsească contracte la colegii. Oriunde, numai să fie departe de Millie.

Ocaziile de a se culca cu femei tinere şi atrăgătoare erau nelimitate. În fiecare oraş era la fel. Aştep-

tau în cabina lui Toby înainte şi după spectacol şi îl acostau în holul hotelului.

Toby nu se culca cu nici una din ele. Se gîndea la bărbatul al cărui penis fusese tăiat şi prăjit, şi la Caruso care-i spunea: „Eşti un tip norocos... Nu vreau să-ţi fac rău. Sîntem prieteni. Atîta timp cît te porţi bine cu Millie..."

Şi Toby le refuza pe toate femeile.

– Sînt îndrăgostit de soţia mea, le spunea timid. Iar ele îl credeau şi îl admirau, şi vorba se duse repede, aşa cum de altfel şi dorea Toby: era cu adevărat un soţ credincios.

Dar femeile continuau să se ţină lanţ după el; şi cu cît le refuza mai mult, cu atît îl doreau mai tare. Iar Toby avea o atît de mare nevoie de o femei, încît era într-o constantă suferinţă fizică. Vintrele îl dureau atît de tare, că uneori îi era greu să lucreze. Începu să se masturbeze din nou. De fiecare dată cînd o făcea, se gîndea la toate fetele frumoase care de-abia aşteptau să se culce cu el şi-şi blestema soarta.

Pentru că îi era interzis, sexul deveni o obsesie pentru Toby. De cîte ori se întorcea acasă din turnee, Millie îl aştepta, iubitoare şi supusă. În clipa cînd dădea cu ochii de ea, lui Toby îi seca orice dorinţă. Ea era duşmanul şi Toby o dispreţuia pentru ce-i făcea. Se forţa să se culce cu ea, dar de fapt îl satisfăcea pe Al Caruso. De fiecare dată cînd făcea dragoste cu Millie, o făcea cu o brutalitate care-i smulgea femeii gemete de durere. El se prefăcea că le ia drept semne ale plăcerii şi o izbea mai tare şi mai tare, pînă cînd termina într-o explozie de furie care vărsa în ea o sămînţă otrăvitoare. Nu făcea dragoste.

Făcea ură.

În iunie 1950 nord-coreenii treceau paralela 38 şi-i atacau pe sud-coreeni, iar preşedintele Truman ordonă trupelor Statelor Unite să intre în Coreea. Indiferent de ce credea restul lumii, pentru Toby războiul din Coreea era cel mai bun lucru care i se putea întîmpla.

La începutul lui decembrie, în *Daily Variety,* Bob Hope anunţa că se pregătea să facă un turneu de Crăciun în mijlocul trupelor americane de la Seul. Treizeci de secunde după ce-l citise, Toby era la telefon, vorbind cu Clifton Lawrence.

– Vreau să merg şi eu, Cliff.

– De ce? Ai aproape 30 de ani. Crede-mă, băiete dragă, turneele astea nu-s o distracţie. Eu...

– Nu-mi pasă dacă sînt sau nu distractive, urlă Toby în receptor. Soldaţii ăia îşi riscă vieţile. Cel mai bun lucru de care sînt în stare e să-i fac să rîdă.

Era o faţetă a lui Toby Temple pe care Clifton Lawrence n-o mai văzuse. Era impresionat şi mulţumit.

– O.K. Dacă eşti atît de hotărît, o să văd ce pot face, promise Clifton.

O oră mai tîrziu, îl suna pe Toby.

– Am vorbit cu Bob. E fericit să te ia cu el. Dar dacă te răzgîndeşti cumva...

– Nici o şansă, spuse Toby, închizînd telefonul.

Clifton Lawrence rămase gînditor multă vreme. Era

foarte mîndru de Toby. Era un om minunat, iar Clifton Lawrence era mîndru să fie agentul lui, cel însărcinat să-i modeleze cariera.

Toby jucă la Taegu, şi la Pusan, şi la Chonju, şi găsi alinare în hohotele de rîs ale soldaţilor. Millie dispăru într-un străfund al memoriei.

Apoi trecu Crăciunul. În loc să se întoarcă acasă, Toby se duse în Guam. Băieţii de acolo îl îndrăgiră. Apoi se duse la Tokyo şi-i distră pe răniţii din spitalele militare. Dar, în cele din urmă, veni vremea să se întoarcă acasă.

În aprilie, cînd Toby reveni dintr-un turneu de zece săptămîni în Midwest, Millie îl aştepta la aeroport. Primele ei cuvinte fură:

– Iubitule! O să am un copil!

O privi, împietrit. Ea îi luă expresia drept fericire.

– Nu-i aşa că-i minunat? exclamă ea. Acum, că eşti plecat, o să am copilul să-mi ţină de urît. Sper să fie băiat, ca să-l poţi duce la meciuri şi...

Toby nu mai auzi restul de prostii pe care le îndrugă Millie. Era ca şi cum vorbele ei veneau de la mare distanţă. Undeva, în adîncul minţii sale, Toby sperase că, într-o zi, cumva, va exista o scăpare şi pentru el. Erau căsătoriţi de doi ani şi i se părea o

eternitate. Şi acum, asta. Millie nu avea să-i dea drumul niciodată.

Niciodată.

Copilul trebuia să se nască în jurul Crăciunului. Toby făcuse aranjamente să plece în Guam, cu o trupă de actori, dar nu avea idee dacă Al Caruso avea să fie de acord să plece cînd Millie trebuia să nască. Nu exista decît o cale să afle. Toby sună la Las Vegas.

Caruso răspunse imediat, cu vocea lui veselă:

– Bună, copile. Îmi pare bine să te aud.

– Şi mie, Al.

– Aud că o să fii tată. Trebuie să fii fericit.

– Fericit nu-i tocmai cuvîntul potrivit, răspunse Toby, destul de sincer. Îşi strecura o notă de îngrijorare în voce: De asta te-am şi sunat, Al. Millie trebuie să nască pe la Crăciun şi... Aici trebuia să fie foarte atent: Nu ştiu ce să fac. Aş vrea să fiu aici cînd se naşte copilul, dar mi-au cerut să mă întorc în Coreea şi Guam, să distrez trupele.

Urmă o pauză lungă.

– E un loc periculos.

– N-aş vrea să-i dezamăgesc pe băieţi, dar nici pe Millie.

– Mda. O nouă pauză. Să-ţi spun ce cred eu, puştiule. Toţi sîntem buni americani, nu? Copiii ăia de acolo luptă pentru noi, nu?

Toby simţi cum se relaxează.

– Sigur. Dar nu-mi place să...

– Millie o să fie O.K, spuse Caruso. Femeile nasc de cînd e lumea lume. Tu du-te în Coreea.

Şase săptămîni mai tîrziu, în ajunul Crăciunului, cînd Toby ieşea de pe scenă, urmărit de aplauzele furtunoase ale publicului de la o bază militară din Pusan, i se înmînă o telegramă care-l anunţa că Millie murise dînd naştere unui copil mort.

Toby era liber.

14

Data de 14 august 1952 era cea de-a treisprezecea aniversare a Josephinei Czinski. Era invitată la o petrecere dată de Mary Lou Kenyon, care se născuse în aceeaşi zi. Mama Josephinei îi interzisese să se ducă. „Sînt oameni răi", o admonestase ea. „Mai bine ai sta acasă şi ai citi *Biblia*."

Dar Josephine nu avea nici o intenţie să stea acasă. Prietenii ei nu erau răi. Îşi dorea s-o poată face pe mama ei să înţeleagă, cumva. Imediat ce mama ei plecă, Josephine luă cei cinci dolari pe care-i cîştigase îngrijind copii şi se duse în oraş, unde-şi cumpără un costum de baie. Apoi se îndreptă către

casă lui Mary Lou. Avea sentimentul că avea să fie o zi minunată.

Mary Lou Kenyon locuia în cea mai frumoasă dintre casele petroliştilor. Casa ei era plină de antichităţi, de tapiserii şi de tablouri minunate. Pe domeniu mai erau bungalow-uri pentru oaspeţi, grajduri, un teren de tenis, un aeroport particular şi două piscine, una enormă pentru familie şi oaspeţi, şi una pentru personal.

Mary Lou avea un frate mai mare, David, pe care Josephine îl văzuse doar în trecere. Era cel mai frumos băiat pe care-l văzuse vreodată. Părea înalt de doi metri, avea umeri largi, de fotbalist, şi ochi frumoşi, cenuşii. Era fundaş la echipa *All-America* şi primise o bursă la *Rhodes*. Mary Lou avusese şi o soră mai mare, Beth, care murise cînd Josephine era mică.

Acum, la petrecere, Josephine se tot uita după David, plină de speranţă, dar el nu era de văzut nicăieri. În trecut, David se oprise să vorbească cu ea de mai multe ori, dar de fiecare dată Josephine se înroşise şi nu fusese în stare să scoată o vorbă.

Petrecerea era un mare succes. Erau 14 băieţi şi fete. Luaseră un prînz copios cu friptură, pui, chili şi salată de cartofi, servit pe terasă de valeţi şi cameriste în uniforme. Apoi, Mary Lou şi Josephine desfăcuseră cadourile şi toată lumea le privise şi le comentase.

După aceea, Mary Lou spuse:

– Hai să înotăm în piscină.

Toată lumea se repezi către vestiare. Josephine se schimbă în noul ei costum de baie, gîndindu-se că nu mai fusese niciodată atît de fericită. Fusese o zi superbă, petrecută cu prietenii. Era de-a lor, împărtăşea cu ei frumuseţea care-i înconjura. Nu era nimic rău în asta. Îşi dorea să poată opri timpul ca această zi să dureze la nesfîrşit.

Josephine ieşi afară, în lumina puternică. Pe cînd se îndrepta către piscină, deveni conştientă că toţi ceilalţi o priveau, fetele cu vizibilă invidie, băieţii pe furiş, cu interes. În ultimele luni, trupul Josephinei se maturizase vizibil. Sînii îi erau plini şi tari, şi întindeau pînza costumului de baie, iar şoldurile se rotunjeau frumos, căpătînd contururi feminine. Josephine plonjă în piscină şi li se alătură celorlalţi.

– Hai să jucăm *Marco Polo*, strigă cineva.

Josephinei îi plăcea jocul. Îi făcea plăcere să se mişte cu ochii închişi în apa caldă. Ea trebuia să strige „Marco!", iar ceilalţi să răspundă „Polo!". Josephine trebuia să-i urmărească după sunetul vocii înainte ca ei să se îndepărteze şi, dacă prindea pe cineva, acela îi lua locul.

Începură jocul. Cissy Topping trebuia să prindă. Se aruncă după băiatul care-i plăcea, Bob Jackson, dar nu-l putu prinde, aşa că o prinse pe Josephine. Josephine închise ochii şi ascultă atent plescăitul apei în jurul ei.

– Marco! strigă ea.

Se auzi un cor de „Polo!". Josephine se avîntă după glasul cel mai apropiat. Pipăi în jur, în apă. Nu era nimeni.

– Marco! strigă din nou.

Din nou, un cor de „Polo!". Dădu să apuce, dar prinse doar aerul. Pentru Josephine nu conta că erau mai iuţi decît ea, dorea ca jocul să nu se termine niciodată, tot aşa cum îşi dorea ca ziua să dureze la infinit.

Rămase nemişcată, atentă să audă un plescăit, un chicotit, o şoaptă. Se mişcă în piscină, cu ochii închişi şi mîinile întinse, pînă ajunse la trepte. Urcă o treaptă ca să nu mai facă zgomot.

– Marco! strigă ea.

Nici un răspuns. Rămase nemişcată.

– Marco!

Tăcere. Era ca şi cum s-ar fi aflat într-o lume udă, călduţă şi pustie. Hotărîseră să nu-i răspundă. Josephine zîmbi şi deschise ochii.

Era singură pe treptele piscinei. Ceva o făcu să privească în jos. Partea de jos a costumului ei alb era pătată cu roşu şi dintre picioare îi curgea un firicel de sînge. Copiii stăteau toţi pe marginea piscinei, uitîndu-se fix la ea. Josephine îi privi, înmărmurită.

– Eu...

Se opri, neştiind ce să spună. Coborî cîteva trepte ca să intre în apă şi să-şi ascundă ruşinea.

– Noi nu facem asta în piscină, spuse Mary Lou.

– Numai polonezii fac asta, chicoti cineva.

– Hei, hai să facem un duş.

– Mda, mă simt jegos.

– Cine mai vrea să înoate în chestia asta?

Josephine închise ochii din nou şi-i auzi pe toţi îndreptîndu-se spre vestiare, părăsind-o. Rămase acolo, cu ochii strînşi, cu picioarele strînse, încercînd

să oprească ruşinosul potop. Nu mai avusese nici o menstruaţie. Fusese cu totul neaşteptat. Or să se întoarcă în orice clipă, să-i spună că doar glumiseră, voiseră s-o necăjească, şi că sînt încă prietenii ei, şi n-or s-o părăsească niciodată. Or să se întoarcă şi să-i explice că e doar un joc. Poate că se întorseseră deja, gata de joacă. Cu ochii închişi, şopti „Marco", şi ecoul muri în aerul după-amiezei. Pierduse socoteala timpului de cînd stătea acolo, în apă, cu ochii strînşi.

Noi nu facem asta în piscină.

Numai polonezii fac asta.

Capul începu să-i zvîcnească violent. I se făcu greaţă şi i se înnodă stomacul. Dar Josephine ştia că trebuia să stea acolo cu ochii închişi. Numai pînă se întorc şi-i spun că a fost o glumă. Auzi paşi lîngă ea şi brusc ştiu că totul e în regulă. Se întorseseră. Deschise ochii.

David, fratele lui Mary Lou, stătea lîngă piscină, cu un halat de frotir în mînă.

– Îmi cer scuze în numele lor, spuse el, cu vocea tensionată. Îi întinse halatul. Uite. Ieşi din apă şi pune asta pe tine.

Dar Josephine închise ochii şi rămase acolo, rigidă. Nu dorea decît să moară, cît mai repede posibil.

15

Era una din zilele bune ale lui Sam Winters. Primele filmări ale peliculei cu Tessie Brand erau minunate. Unul din motive era, bineînţeles, faptul că Tessie se dădea peste cap ca să-şi justifice purtarea. Dar, oricare ar fi fost motivul, Barbara Carter avea să iasă din asta cel mai mare producător al anului. Avea să fie un an formidabil pentru designerii de costume.

Spectacolele de televiziune produse de *Pan-Pacific* mergeau bine, iar *My Man Friday* era cel mai bun dintre ele. Reţeaua începuse dscuţiile cu Sam pentru un contract de încă 5 ani pentru serial.

Sam se pregătea să plece la prînz, cînd Lucille

intră grăbită şi-i spuse:

– Tocmai au prins pe cineva care punea foc la depozitul de decoruri. Îl aduc încoace.

Omul stătea pe un scaun privindu-l pe Sam în tăcere. În spatele lui erau doi paznici ai studioului. Sam încă nu-şi revenise din şoc.

– De ce? întreba el. Pentru Dumnezeu, de ce?

– Pentru că nu aveam nevoie de mila ta împuţită, răspunse Dallas Burke. Te urăsc, pe tine şi studioul ăsta, şi toată industria asta nenorocită. Eu am construit-o, nemernicule. Am plătit jumătate din studiourile din oraşul ăsta jegos. Toţi s-au îmbogăţit de pe urma mea. De ce nu mi-ai dat să regizez un film, în loc să încerci să mă plăteşti prefăcîndu-te că cumperi o grămadă de scenarii furate? Ai fi cumpărat şi cartea de telefon de la mine, Sam. Nu voiam favoruri de la tine – voiam să muncesc. Mă faci să mor ratat; cîine, şi n-am să ţi-o iert niciodată.

Multă vreme după ce-l luaseră pe Dallas Burke de-acolo, Sam rămase gîndindu-se la el, amintindu-şi de lucrurile măreţe pe care le făcuse, de filmele formidabile pe care le regizase. În orice altă meserie ar fi fost un erou, preşedinte al consiliului de administraţie, sau s-ar fi pensionat cu bani frumoşi şi în glorie.

Dar asta era lumea minunată a *show-business*-ului.

16

Pe la începutul anilor '50, succesul lui Toby Temple era în creştere. Juca la cele mai selecte cluburi de noapte – la *Chez Paree* din Chicago, la *Latin Casino* din Philadelphia, la *Copacabana* din New York. Juca în spectacole de binefacere, la spitale de copii şi la serate cu scopuri caritabile – juca oriunde, pentru oricine şi oricînd. Spectatorii erau ca aerul pentru el. Avea nevoie de aplauze şi de dragoste. Era complet absorbit de meseria lui. Peste tot în lume se întîmplau evenimente importante, dar pentru Toby nu

erau decît pretexte pentru numerele lui.

În 1951, cînd generalul MacArthur fusese concediat şi spusese „Bătrînii soldaţi nu mor, ci doar pălesc în lumină pînă nu se mai văd", Toby spusese: „Dumnezeule, trebuie să folosesc şi eu aceeaşi spălătorie".

În 1952, cînd se aruncase prima bombă cu hidrogen, răspunsul lui Toby fusese: „Asta-i nimic. Trebuia să fi văzut premiera mea la Atlanta."

Ike era preşedinte şi Stalin murise, tînăra Americă purta pălării Davy Crockett şi la Montgomery era un boicot al autobuzelor. Şi toate erau doar materiale pentru spectacolele lui Toby.

Şi cînd îşi spunea bancurile cu ochii măriţi de inocenţă, publicul se tăvălea de rîs.

Viaţa lui Toby consta în replici din glume. Dar înăuntru, în el, era o neliniştе sălbatică şi profundă. Întotdeauna căuta ceva mai mult. Nu se distra niciodată, pentru că se temea că pierde o petrecere mai reuşită în altă parte, sau o fată mai frumoasă, sau un public mai bun. Schimba fetele mai des decît îşi schimba cămăşile. După experienţa cu Millie, se temea să se implice prea tare cu cineva. Îşi amintea de vremurile cînd făcea Turneul Closetului şi îi invidia pe comicii cu limuzine mari şi iubite frumoase. Acum le avea şi el, şi era la fel de singur ca atunci. Cine spusese oare: „Cînd ajungi *acolo*, vezi că nu există nici un *acolo*..."

Luptase să ajungă Numărul Unu şi ştiuse că e în stare. Singurul lui regret era că mama lui nu mai era pe lume ca să-şi vadă previziunea adeverită.

Singura amintire de la ea era tatăl său.

Căminul de bătrîni din Detroit era o clădire urîtă de cărămidă, mai veche decît secolul. Zidurile ei miroseau dulceag a bătrîneţe şi boală şi moarte.

Tatăl lui Toby suferise un atac şi era aproape o epavă acum, un om cu ochi indiferenţi şi apatici, interesat doar de vizitele lui Toby. Toby stătea în salonul răpănos, mochetat cu verde, al azilului unde locuia acum tatăl său. Surorile şi pensionarii se înghesuiau încîntaţi în jurul lui.

– Te-am văzut în spectacolul lui Harold Hobson, săptămîna trecută, Toby. Ai fost grozav. Cum îţi vin în minte toate lucrurile alea formidabile pe care le spui?

– Textierii mei se gîndesc la ele, spuse Toby şi toţi se amuzară de modestia lui.

Un infirmier îl aducea pe tatăl lui Toby într-un scaun pe rotile. Era proaspăt bărbierit şi pieptănat. Îi lăsase să-l îmbrace într-un costum, în cinstea vizitei fiului său.

– Hei, uite-l pe Beau Brummell! strigă Toby şi toţi se întoarseră, invidioşi, să-l privească pe domnul Temple, dorindu-şi să aibă şi ei un fiu celebru şi minunat ca Toby, care să vină să-i viziteze.

Toby se îndreptă către tatăl său, se aplecă şi-l îmbrăţişă.

– Pe cine încerci să păcăleşti? întrebă el. Arătă

către infirmier. Tu ar trebui să-l duci pe el în scaunul cu rotile, tată.

Toţi rîseră, notîndu-şi gluma, ca să le poată spune prietenilor ce-l auziseră pe Toby Temple spunînd: „Eram cu Toby Tempe într-o zi şi el zice... Stăteam lîngă el cum stau acum lîngă tine, şi-l aud..." Rămase cu ei, distrîndu-i şi insultîndu-i cu blîndeţe, iar ei erau încîntaţi. Glumi cu ei pe seama sănătăţii lor, a vieţii lor sexuale, a copiilor lor şi pentru o vreme fură şi ei în stare să rîdă de propriile probleme. În cele din urmă, Toby le spuse trist:

– Îmi pare rău că vă părăsesc, sînteţi cel mai frumos public pe care l-am avut de ani de zile (aveau să-şi amintească şi asta), dar trebuie să stau puţin de vorbă numai cu tata. Mi-a promis să-mi spună nişte glume noi.

Toţi rîseră. Toţi îl adorau.

Toby era singur cu tatăl său în camera pentru vizitatori. Pînă şi în camera aceasta mirosea a moarte, dar, se gîndi Toby: „Nu despre asta e vorba peste tot aici?" Moarte? Era plin de mame şi taţi uzaţi, care stăteau în calea cuiva. Fuseseră scoşi din dormitoarele mici de acasă, scoşi din sufragerii şi saloane unde deveneau jenanţi de cîte ori veneau musafiri şi fuseseră trimişi la acest azil de către copiii, nepoţii şi nepoatele lor. „Crede-mă, e pentru binele tău, Mamă, Tată, Unchiule George, Mătuşă

Bess. O să fii cu oameni drăguţi, de vîrsta ta. O să ai tot timpul companie. Înţelegi ce vreau să spun?" Ce voiau de fapt să spună era: „Te trimit acolo să mori cu alţi oameni bătrîni şi nefolositori. M-am săturat de pisălogeala ta la masă, de poveştile pe care le tot repeţi, de cît îi cicăleşti pe copii şi de cît îţi uzi patul noaptea." Eschimoşii erau mai cinstiţi. Îşi duceau bătrînii pe o banchiză şi-i abandonau acolo.

– Mă bucur că ai venit azi, îi spuse tatăl său, încet şi rar. Voiam să vorbesc cu tine. Am veşti bune. Bătrînul Art Riley de alături a murit ieri.

Toby se holbă la el.

– Astea-s veşti bune?

– Înseamnă că pot să mă mut în camera lui, îi explică tatăl. E o cameră de o persoană.

Asta însemna bătrîneţea: supravieţuire. Să te agăţi de puţina mîngîiere care-ţi mai rămînea. Toby văzuse oameni pentru care moartea ar fi fost o uşurare, dar care se agăţau cu sălbăticie de viaţă. „La mulţi ani, domnule Dorset. Cum vă simţiţi la 95 de ani?... Cînd mă gîndesc la alternativă, mă simt minunat."

În cele din urmă, fu timpul ca Toby să plece.

– Vin să te văd cît pot de curînd, promise el.

Îi dădu tatălui său nişte bani şi împărţi bacşişuri generoase personalului.

– Aveţi grijă de el, nu? Am nevoie de bătrîn, mă ajută la spectacole.

Şi Toby plecă. În clipa în care ieşi pe uşă, îi uită pe toţi. Se gîndea la spectacolul din seara aceea.

Ei însă vorbiră numai despre el săptămîni în ir.

17

La 17 ani, Josephine Czinski era cea mai frumoasă fată din Odessa, Texas. Avea un ten auriu, bronzat, părul ei lung şi negru avea reflexe arămii în lumina soarelui, iar ochii adînci şi cafenii erau stropiţi cu auriu. Avea o siluetă minunată, pieptul plin, o talie subţire care se arcuia frumos către şoldurile rotunde şi picioare lungi şi elegante.

Josephine nu mai avea de-a face cu copiii petroliştilor. Acum ieşea cu ceilalţi. După şcoală era chelneriţă la *Golden Derrick*, un foarte popular restaurant în aer liber. Mary Lou şi Cissy Topping veneau deseori acolo cu prietenii lor. Josephine îi

saluta întotdeauna politicos; dar totul se schimbase.

Josephine era plină de nelinişte, de un dor de ceva ce nu avusese niciodată. Nu avea nume, dar era acolo. Îşi dorea să părăsească oraşul acela urît, dar nu ştia unde voia să se ducă sau ce să facă. Dacă se gîndea prea mult la asta o apucau din nou durerile de cap.

Ieşea cu o duzină de băieţi şi bărbaţi. Favoritul mamei ei era Warren Hoffman.

– Warren ar fi un soţ minunat. Se duce regulat la biserică, cîştigă bani frumoşi ca instalator şi se topeşte după tine.

– Are 25 de ani şi e gras.

Mama ei o studie atent.

– Polonezele sărace nu găsesc cavaleri în armură. Nici în Texas şi nici în altă parte. Nu te mai amăgi.

Josephine îi permitea lui Warren s-o scoată la film o dată pe săptămînă. Îi ţinea mîna în palmele lui mari, asudate şi bătătorite şi i-o strîngea tot timpul filmului. Josephine abia dacă băga de seamă. Era prea adîncită în ceea ce se petrecea pe ecran. Ce vedea acolo era o prelungire a lumii oamenilor bogaţi şi a lucrurilor cu care crescuse, numai că era mai mare, şi chiar mai palpitantă. În adîncurile minţii ei, Josephine simţea că Hollywood-ul i-ar oferi tot ce-şi dorea: frumuseţe, distracţie, zîmbete şi fericire. În afară de căsătoria cu un bărbat bogat, ştia că nu exista altă cale pentru a avea o asemenea viaţă. Şi toţi bărbaţii bogaţi erau luaţi de fetele bogate.

Cu excepţia unuia.

David Kenyon. Josephine se gîndea adesea la el. Furase o fotografie de-a lui de la Mary Lou cu multă

vreme în urmă. O ţinea ascunsă şi o privea de cîte ori era nefericită. Îi amintea de David, cum stătea lîngă piscină spunînd „Îmi cer scuze pentru ei", şi durerea ei dispărea treptat şi era înlocuită de căldura plăcută a vocii lui. Îl văzuse pe David o singură dată după ziua teribilă de la piscină, cea în care îi adusese halatul. Era în maşină cu familia lui, şi mai tîrziu Josephine află că-l conduseseră la gară. Pleca la Oxford, în Anglia. Asta fusese cu patru ani în urmă, în 1952. David se întorsese acasă în vacanţele de vară şi de Crăciun, dar drumurile lor nu se mai întîlniseră. Josephine le auzea pe fete discutînd despre el. Pe lîngă domeniul pe care David îl moştenise de la tatăl lui, bunica îi mai lăsase şi cinci milioane de dolari într-un cont la bancă. Era o adevărată partidă. Dar nu pentru fiica unei croitorese.

Josephine nu ştia că David Kenyon se întorsese din Europa. Era sîmbătă seara, în iulie, şi Josephine lucra la *Golden Derrick*. I se părea că jumătate din populaţia Odessei venise la restaurant să se apere de căldura sufocantă cu tone de limonadă, îngheţată şi sifon. Fusese atît de plin că Josephine nu reuşise să facă nici o pauză. Un cerc de maşini înconjura în mod constant restaurantul luminat cu neon, ca nişte animale metalice aliniate în jurul unei fîntîni suprarealiste. Josephine livră o tavă cu ceea ce i se părea comanda cu numărul un milion: *cheeseburger* şi Coca-Cola, apoi scoase meniul şi se îndreptă către o maşină

albă, sport, care tocmai venise.

– Bună seara, spuse Josephine veselă. Aţi vrea să vedeţi meniul?

– Bună, străino.

La sunetul vocii lui David Kenyon, inima Josephinei începu brusc să bubuie. Arăta exact cum şi-l amintea, numai că părea şi mai frumos. Acum avea maturitatea şi siguranţa pe care i le dăduse viaţa în străinătate. Cissy Topping era aşezată lîngă el şi părea proaspătă şi frumoasă într-o bluză şi o fustă de mătase.

Cissy spuse:

– Bună, Josie. N-ar trebuie să lucrezi într-o seară călduroasă ca asta, iubito.

Ca şi cînd Josephine ar fi ales să facă asta în loc să se ducă la un cinema cu aer condiţionat sau să se plimbe într-o maşină sport cu David Kenyon.

Josephine răspunse calm şi egal:

– Mă împiedică să ajung pe străzi şi văzu că David Kenyon îi zîmbea. Ştia că el înţelegea.

Multă vreme după ce ei plecaseră, Josephine se gîndi la David. Îşi repetă în minte fiecare cuvînt – „Bună străino... Eu iau porc pané şi o bere – nu, mai bine cafea. Băuturile reci nu sînt bune într-o seară aşa călduroasă... Îţi place să lucrezi aici? Vreau să plătesc... Păstrează restul... Mi-a părut bine să te văd din nou, Josephine..." – şi căuta înţelesuri ascunse, nuanţe care-i scăpaseră. Sigur, el nu ar fi putut spune nimic cu Cissy lîngă el, dar adevărul era că nu avea de fapt nimic să-i spună Josephinei. Era surprinsă că el îi reţinuse pînă şi numele.

Stătea în faţa chiuvetei din mica bucătărie a

restaurantului, cînd Paco, tînărul bucătar mexican, veni prin spatele ei şi o întrebă:

– *Que pasa, Josita?* Ai o privire ciudată.

Îi plăcea Paco. Se apropia de 30 de ani, un bărbat subţire, cu ochi negri, un surîs prietenesc şi o glumă bună cînd tensiunea se acumula şi toată lumea era nervoasă.

– Cine e?

– Nimeni, Paco, zîmbi Josephine.

– *Bueno.* Pentru că sînt şase maşini de flămînzi care claxonează ca nebunii afară. *Vamos!*

Îi telefonă a doua zi dimineaţa şi Josephine ştiu cine e încă înainte de a ridica receptorul. Nu reuşise să şi-l scoată din minte toată noaptea. Telefonul lui era ca o prelungire a visului ei.

Primele lui cuvinte au fost:

– Eşti un clişeu. Cît am fost plecat ai crescut şi te-ai făcut o frumuseţe.

Aproape că muri de fericire.

O scoase la cină în seara aceea. Josephine se pregătise pentru un restaurant retras, unde David să nu dea de prietenii săi. În loc de asta, o duse la clubul lui, unde toată lumea se opri la masa lor să-i salute. David nu numai că nu se jena să fie văzut cu Josephine, părea chiar mîndru de ea, iar ea îl iubea pentru asta şi pentru o mie de alte motive. Înfăţişarea, blîndeţea şi înţelegerea lui, pura bucurie de a fi cu el. Nu-şi închipuise niciodată că putea exista cineva atît

de minunat ca David Kenyon.

În fiecare zi, după ce Josephine termina lucrul, erau împreună. Josephine trebuiese să înveţe să respingă bărbaţii de pe cînd avea 14 ani, pentru că avea o aură de sexualitate care era o permanentă provocare. Bărbaţii încercau întotdeaua s-o pipăie şi s-o apuce, să-i atingă sînii sau să-i bage mîna pe sub fustă, crezînd că era cea mai bună metodă s-o excite, neştiind cît de mult o dezgustau.

David Kenyon era altfel. Uneori o lua pe după umeri sau o atingea în treacăt, şi trupul Josephinei răspundea. Nu mai simţise aşa niciodată. În zilele cînd nu se vedea cu David, nu-şi putea lua gîndul de la asta.

Trebuia să admită că se îndrăgostise de el. Şi cu fiecare săptămînă care trecea, cu cît petreceau mai mult timp împreună, Josephine se convingea că miracolul se petrecuse. David se îndrăgostise de ea.

Îşi discuta cu ea problemele, dificultăţile pe care le avea cu familia.

– Mama vrea ca eu să preiau firma, îi spuse David, dar eu nu sînt sigur că aşa vreau să-mi petrec restul zilelor.

Afacerile familiei Kenyon includeau, pe lîngă sonde şi rafinării, una din cele mai mari ferme de vite din sud-vest, o reţea hotelieră, cîteva bănci şi o mare companie de asigurări.

– Nu poţi să-i spui, nu, pur şi simplu?

David oftă.

– N-o cunoşti pe mama.

Josephine o cunoscuse pe mama lui David. Era o femeie micuţă, care născuse trei copii. Fusese foarte

bonavă în timpul şi după fiecare sarcină şi avusese un atac de cord după ultima naştere. În decursul anilor le tot descrisese copiilor suferinţele ei şi aceştia crescuseră cu credinţa că mama lor îşi riscase deliberat viaţa ca să-i nască pe ei. Asta îi dădea un ascendent puternic asupra familiei ei, pe care o conducea neîndurătoare.

– Vreau să-mi trăiesc propria viaţă, îi spuse David Josephinei, dar nu pot face nimic care s-o rănească pe mama. Adevărul este că doctorul Young nu crede că o să mai fie multă vreme printre noi.

Într-o seară, Josephine îi spuse lui David despre visele ei de a merge la Hollywood şi de a deveni o stea. El o privi şi-i zise încet:

– Nu te las să te duci.

Ea simţi cum inima începe să-i bată nebună. De fiecare dată cînd erau împreună, sentimentul de intimitate dintre ei creştea. Clasa socială din care provenea Josephine nu însemna nimic pentru David. Nu avea nici cea mai vagă urmă de snobism în el. Ceea ce făcu şi mai şocant incidentul care se petrecu într-o seară la restaurantul unde lucra Josephine.

Era ora închiderii şi David era în maşină, aşteptînd-o. Josephine era în bucătărioară cu Paco, strîngînd în grabă ultimele tăvi.

– Ai o întîlnire serioasă, nu?

– De unde ştii? zîmbi Josephine.

– Pentru că arăţi ca de Crăciun. Toată faţa ţi s-a luminat. Spune-i de la mine că e un *hombre* norocos!

Josephine zîmbi şi-i răspunse:

– Aşa o să fac.

Dintr-un impuls se aplecă şi-l sărută pe Paco pe

obraz. O clipă mai tîrziu, auzi vuietul unui motor şi apoi scrîşnet de cauciucuri. Se întoarse tocmai la timp ca să vadă bara maşinii lui David lovind o alta şi ieşind în trombă din restaurantul în aer liber. Rămase acolo, fără să-i vină să creadă, privind luminile de poziţie ale maşinii cum dispar în întuneric.

La ora trei noaptea, pe cînd Josephine stătea trează în camera ei, auzi o maşină frînînd în faţa casei. Se grăbi la fereastră şi privi afară. David era la volan. Era foarte beat. Repede, Josephine îşi trase un capot peste cămaşa de noapte şi ieşi.

– Urcă, comandă David.

Josephine deschise portiera şi se strecură lîngă el. Urmă o tăcere grea şi lungă. Cînd David vorbi în sfîrşit, vocea îi era păstoasă, dar nu era beat numai de whisky. Avea în el o mînie, o furie sălbatică ce făcea ca vorbele lui să pară explozii.

– Nu eşti proprietatea mea, spuse el. Eşti liberă să faci ce vrei. Dar cît timp ieşi cu mine, mă aştept să nu te apuci să săruţi mexicani împuţiţi. Pricepi?

Îl privi derutată şi apoi spuse:

– Cînd l-am sărutat pe Paco, a fost pentru că... a spus ceva care m-a făcut fericită. E prietenul meu.

David trase adînc aer în piept, încercînd să-şi controleze emoţiile care vuiau în el.

– O să-ţi spun ceva ce n-am spus nimănui.

Josephine aşteptă, întrebîndu-se ce va urma.

– Am o soră mai mare, spuse David. Beth. O... o ador.

Josephine îşi amintea vag de Beth, o frumuseţe blondă, cu piele deschisă, pe care o văzuse cînd se ducea să se joace cu Mary Lou. Josephine avea 8 ani

cînd murise Beth. David avea atunci cam 15 ani.

– Îmi amintesc cînd a murit Beth.

Următoarele cuvinte ale lui David o şocară.

– Beth trăieşte.

– Dar eu... toată lumea a crezut...

– E într-un azil de nebuni. Îşi întoarse faţa către ea, şi vorbi cu voce stinsă. A fost violată de unul din grădinarii noştri mexicani. Dormitorul ei era vizavi de al meu. Am auzit-o ţipînd şi am fugit acolo. Îi rupsese cămaşa de noapte şi era peste ea şi... Glasul i se sparse. M-am luptat cu el pînă cînd mama a fugit şi a chemat poliţia. Au venit şi l-au dus la închisoare. S-a sinucis în celulă, în noaptea aceea. Dar Beth şi-a pierdut minţile. Nu va pleca niciodată din locul acela. Niciodată. Nu pot să-ţi spun ce mult o iubesc, Josie. Mi-e aşa de dor de ea. Din noaptea aia, nu pot să suport...

Ea îl apucă de mînă şi-i spuse:

– Îmi pare atît de rău , David. Înţeleg. Îmi pare bine că mi-ai spus.

Într-un fel ciudat, incidentul nu făcu decît să-i apropie şi mai tare. Începură să discute lucruri despre care nu mai vorbiseră niciodată. David zîmbi cînd Josephine îi povesti despre fanatismul religios al mamei ei.

– Am avut un unchi care era la fel, îi spuse el. S-a dus la o mănăstire din Tibet, în cele din urmă.

Într-o zi, David îi spuse:

– Luna viitoare o să împlinesc 24 de ani. Tradiţia familiei e ca bărbaţii să se căsătorească pînă la vîrsta asta; Josephiei îi sări inima din piept.

În seara următoare, David luase bilete la *Teatrul Globe*. Cînd veni s-o ia pe Josephine, o anunţă:

– Hai să lăsăm baltă piesa. Trebuie să vorbim despre viitorul nostru.

În clipa cînd auzi aceste cuvinte, Josephine ştiu că rugăciunile ei aveau să se împlinească. O citea în privirile lui David. Erau pline de dragoste şi dorinţă. Îi spuse:

– Hai să mergem la lacul Dewey.

Josephine îşi dorea să fie cea mai romantică cerere în căsătorie din cîte existaseră, ca să poată deveni o poveste pe care să le-o spună copiilor lor. Îşi dorea să-şi poată aminti fiecare clipă a acestei nopţi.

Lacul Dewey era la vreo 40 de mile depărtare de Odessa. Noaptea era minunată, plină de stele, cu o lună blîndă, în creştere pe cerul nopţii. Stelele dansau pe apă şi aerul era plin de sunetele misterioase ale unei lumi magice, ale unui univers al nenumăratelor creaturi nevăzute care făceau dragoste şi stăteau la pîndă, erau vînate şi apoi mureau.

Josephine şi David rămaseră în maşină, tăcuţi, ascultînd sunetele nopţii. Josephine îi privea faţa frumoasă, concentrată şi serioasă. Niciodată nu-l iubise atît de mult. Voia să facă ceva minunat pentru el, să-i dăruiască ceva ca să-l facă să înţeleagă ce mult îl îndrăgea. Şi deodată ştiu ce să facă.

– Hai să înotăm, David, îi propuse.

– Dar nu ne-am adus costumele de baie.

– Nu contează.

Se întoarse către ea şi dădu să spună ceva, dar Josephine ieşise din maşină şi alerga către ţărmul lacului. Pe cînd începuse să se dezbrace, îl auzi în spatele ei. Se aruncă în apa caldă. Peste un moment el era lîngă ea.

– Josie...

Se răsuci către el şi i se aruncă în braţe. Trupul o durea de dorinţă şi era însetată de el. Se îmbrăţişară în apă şi ea îi simţi bărbăţia şi-l auzi spunînd:

– Nu se poate, Josie.

Vocea îi era gîtuită de dorinţă. Îl atinse şi-i spuse:

– Ba da, David, ba da.

Erau din nou pe ţărm şi el era deasupra ei, şi înăuntrul ei, una cu ea, şi amîndoi erau una cu stelele şi cu pămîntul şi cu noaptea de catifea.

Rămaseră îmbrăţişaţi multă vreme. Abia mult mai tîrziu, după ce ajunsese acasă, Josephine îşi aminti că David n-o ceruse în căsătorie. Dar nu mai conta. Ce împărtăşeau ei era o legătură mult mai trainică decît orice slujbă de căsătorie. Avea s-o ceară a doua zi.

A doua zi, Josephine dormi pînă la prînz. Se trezi cu un zîmbet pe faţă. Surîdea încă cînd intră mama ei, ducînd în braţe o minunată rochie veche de mireasă.

– Du-te imediat la *Brubaker* şi adu-mi 12 metri de tulle. Doamna Topping tocmai mi-a adus rochia ei de mireasă. Trebuie s-o termin pentru Cissy pînă sîmbătă. Se mărită cu David Kenyon.

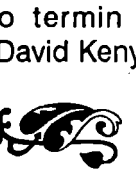

David Kenyon se dusese s-o vadă pe mama lui imediat ce se despărţise de Josephine. Doamna Kenyon era în pat, o femeie micuţă, fragilă, care fusese cîndva o frumuseţe. Deschisese ochii cînd fiul ei intrase în camera slab luminată. Zîmbise cînd îl văzuse.

– Bună, fiule. Eşti treaz la ora asta?

– Am fost cu Josephine, mamă.

Ea nu spuse nimic, ci doar îl privi cu ochi mari, pătrunzători.

– Mă însor cu ea, mamă.

Ea clătină încet din cap.

– Nu pot să te las să faci o asemenea greşeală, David.

– N-o cunoşti pe Josephine, mamă. Este...

– Sînt sigură că e o fată minunată. Dar nu e potrivită pentru un Kenyon. Cissy Topping te va face fericit. Şi dacă te însori cu ea, mă faci şi pe mine fericită.

O prinse de mîna fagilă şi-i răspunse:

– Te iubesc foarte mult, mamă, dar sînt în stare să iau singur hotărîri.

– Chiar eşti? întrebă ea blînd. Faci întotdeauna ceea ce trebuie?

O privi fix şi ea continuă:

– Pot să am încredere că te porţi întotdeauna cum trebuie, David? Că nu-ţi pierzi capul? Că nu faci ceva îngrozitor?

El îşi smuci mîna.

– Ştii mereu ce faci, fiule?

Vocea ei era acum şi mai caldă.

– Dumnezeule, mamă!

– Ai făcut destule familiei acesteia, David. Nu-mi mai face şi alte greutăţi. Nu cred că mai pot suporta.

Faţa lui era albă.

– Ştii că nu am... Că nu m-am putut abţine...

– Eşti prea mare ca să te trimit din nou de-acasă. Eşti bărbat. Poartă-te ca un bărbat.

David vorbi cu voce chinuită:

– O... o iubesc...

Doamna Kenyon fu cuprinsă de un spasm şi David chemă doctorul. Mai tîrziu, avu o discuţie cu el.

– David, mă tem că mama ta nu va mai fi multă vreme printre noi.

Şi astfel, decizia fu luată.

Se duse s-o vadă pe Cissy Topping.

– Iubesc pe altcineva. Mama a crezut întotdeauna că noi doi o să...

– Şi eu am crezut la fel, dragul meu.

– Ştiu că e un lucru îngrozitor, dar... ai vrea să ne căsătorim pînă... pînă moare mama, şi apoi să divorţăm?

Cissy îl privi şi spuse blînd:

– Dacă asta doreşti, David. David simţi că i se ia o imensă greutate de pe suflet.

– Îţi mulţumesc, Cissy. Nici nu pot să-ţi spun cît de mult...

Ea îi zîmbi şi-i spuse:

– Pentru ce sînt făcuţi prietenii?

În clipa cînd David plecă, Cissy Topping o sună pe mama lui. Nu-i spuse decît:

– S-a aranjat.

Singurul lucru pe care David nu-l prevăzuse fusese că Josephine avea să audă despre căsătorie înainte ca el să apuce să-i explice. Cînd David ajunse la ea acasă, dădu la uşă de doamna Czinski.

– Aş vrea s-o văd pe Josephine, îi spuse el.

Ea se uită la el cu ochi plini de triumf maliţios:

– Domnul nostru Isus Christos îşi va învinge duşmanii şi-i va zdrobi şi toţi păcătoşii vor fi blestemaţi pe vecie.

David îi spuse, răbdător:

– Aş dori să vorbesc cu Josephine.

– A plecat, îi spuse doamna Czinski. S-a dus!

18

Prăfuitul autobuz *Greyhound* pe ruta Odessa – El Paso – San Bernardino – Los Angeles se opri la staţia Hollywood de pe Vine Street la ora 7 dimineaţa. Undeva, pe drumul de 1500 de mile care durase două zile, Josephine Czinski devenise Jill Castle. Pe dinafară, arăta la fel. Pe dinăuntru se schimbase ceva. Ceva din ea dispăruse. Îi murise zîmbetul.

În clipa cînd auzise vestea, Josephine ştiuse că trebuie să scape. Începu să-şi arunce neglijent hainele într-o valiză. Nu avea habar unde se ducea sau ce avea să facă acolo. Ştia numai că trebuie să plece imediat din locul acela.

De-abia cînd ieşi din dormitor şi dădu cu ochii de fotografiile de staruri de pe perete înţelese brusc unde se ducea. Două ore mai tîrziu, era în autobuzul spre Hollywood. Odessa şi toţi locuitorii săi îşi pierdeau treptat importanţa în mintea ea, păleau pe măsură ce autobuzul o ducea către noul ei destin. Încercă să uite de cumplita migrenă. Poate că ar fi trebuit să o vadă un doctor. Dar acum nu-i mai păsa. Aparţinea trecutului şi era sigură că migrenele aveau să dispară. De acum, viaţa avea să fie minunată. Josephine Czinski murise.

Trăiască Jill Castle.

CARTEA A DOUA

19

Toby Temple deveni superstar datorită neverosimilei juxtapuneri a trei evenimente: un proces de paternitate, o apendicită şi Preşedintele Statelor Unite.

Clubul Presei din Washington dădea obişnuita serată anuală şi invitatul de onoare era Preşedintele. Era un eveniment prestigios, la care participau vicepreşedintele, senatori, membri ai guvernului, înalţi

magistraţi şi oricine putea cumpăra, împrumuta sau fura un bilet. Pentru că presa internaţională se ocupa intens de eveniment, poziţia de maestru de ceremonii devenise un trofeu foarte preţuit. Pentru anul acela, ca prezentator fusese ales unul dintre cei mai celebri comici ai Americii. O săptămînă după ce acceptase, fusese citat ca inculpat într-un proces de paternitate în care reclamanta era o fată de 15 ani. Sfătuit de avocatul său, actorul părăsise imediat ţara pentru o perioadă nedefinită. Comitetul de organizare al seratei se orientase imediat către numărul doi pe listă, un popular star de cinema şi televiziune. Acesta sosi la Washington în seara dinaintea banchetului. În după-amiaza următoare, adică în ziua seratei, agentul lui telefonase ca să anunţe că actorul era în spital, pentru o operaţie de apendicită.

Mai erau numai şase ore pînă la banchet. Comitetul examină disperat lista posibililor înlocuitori. Persoanele importante erau ocupate cu filme, cu spectacole de televiziune, sau erau prea departe ca să ajungă la timp la Washington. Unul cîte unul, candidaţii fură eliminaţi şi, în final, aproape de sfîrşitul listei, apăru numele lui Toby. Unul din membrii comitetului clătină din cap.

– Temple e actor de club de noapte. E prea nebun. N-aş îndrăzni să-l las în faţa Preşedintelui.

Preşedintele comitetului privi în jur şi anunţă:

– Să vă spun eu ce-i grozav la el, băieţi. E la New York şi poate ajunge aici într-o oră. Nenorocitul de banchet e diseară!

Şi astfel comitetul îl alese pe Toby Temple.

Cînd privi în jurul său, la sala de banchet arhi-aglomerată, Toby îşi spuse că dacă s-ar arunca acolo o bombă, Statele Unite n-ar mai avea de cine să fie conduse.

Preşedintele era aşezat în centrul mesei de onoare, pe podium. Jumătate de duzină din membrii Serviciilor Secrete stăteau în spatele lui. În zăpăceala ultimelor pregătiri, nimeni nu-şi amintise să-l prezinte pe Toby Preşedintelui, dar pe Toby nu-l deranja. „Preşedintele o să-şi amintească de mine", îşi spuse el. Îşi aminti de întîlnirea cu Downey, preşedintele comitetului de organizare. Downey îi spusese:

– Ne place umorul tău, Toby. Eşti foarte amuzant cînd te iei de oameni. Totuşi... Făcuse o pauză ca să-şi cureţe gîtul. Astă-seară avem... ăăă... un grup de oameni foarte sensibili. Nu mă înţelege greşit. Nu vreau să spun că nu sînt în stare să suporte o glumă pe seama lor, dar tot ce se spune aici va fi preluat de presa din toată lumea. Evident, nici unul dintre noi nu vrea să se spună ceva care să-l ridiculizeze pe Preşedinte sau pe vreunul din membrii Congresului. Cu alte cuvinte, vrem să fii amuzant, dar nu vrem să scoţi pe cineva din sărite.

– Puteţi să vă bazaţi pe mine. Toby zîmbise.

Se strîngeau farfuriile. Downey se aşeză în faţa microfonului.

– Domnule Preşedinte, onoraţi oaspeţi, am plăcerea de a vi-l prezenta pe maestrul nostru de

ceremonii, unul dintre cei mai tineri şi mai talentaţi comici ai noştri, domnul Toby Temple!

Aplauzele fură moderate cînd Toby se ridică şi se îndreptă către microfon. Privi publicul, apoi pe Preşedintele Statelor Unite.

Acesta era un om simplu, dintr-o bucată. Nu credea în înalta diplomaţie. „Oameni pentru oameni", spusese într-un discurs către naţiune, „De asta avem nevoie. Trebuie să renunţăm să mai depindem de computere şi să ne obişnuim să ne încredem în propriile noastre instincte. Cînd stau la tratative cu puterile străine, îmi place să negociez de pe fundul pantalonilor." Devenise o frază celebră.

Toby îl privi acum pe Preşedintele Statelor Unite şi spuse, cu vocea înecată de mîndrie:

– Domnule Preşedinte, nu am cuvinte să vă spun ce încîntare e pentru mine să stau pe acelaşi podium cu omul care are toată lumea conectată la fund.

Pentru un lung moment, urmă o pauză şocată, apoi Preşedintele zîmbi, se înecă de rîs şi toată sala izbucni în aplauze şi în rîs. Din acest moment, Toby nu mai putea greşi. Atacă senatorii din sală, Curtea Supremă, presa. Erau nebuni după el. Se tăvăleau de rîs, urlau, pentru că ştiau că Toby nu putea să creadă cu adevărat nici un cuvînt din ce spunea. Era extraordinar de comic să auzi toate insultele venind de la un om cu o faţă atît de inocentă şi copilărească. În sală se aflau miniştrii străini. Toby li se adresă într-o versiune cu dublu înţeles a propriei limbi, care suna atît de reală că toţi clătinau din capete a aprobare. Era idiotul-savant, care îi împroşca cu noroi şi îi lua la rost şi pălăvrăgeala lui era atît de clară încît toată

lumea din cameră pricepea ce vrea să spună.

Primi ovaţii la scenă deschisă. Preşedintele veni la el şi-i spuse:

– A fost formidabil, absolut strălucitor. Dăm o cină la Casa Albă luni seara, Toby, şi aş fi încîntat...

A doua zi, toate ziarele scriau despre triumful lui Toby Temple. Cuvintele lui erau citate peste tot. Fusese invitat să se producă la Casa Albă. Acolo, făcu o impresie şi mai puternică. Începură să curgă oferte importante din toată lumea. Toby jucă la *Palladium* la Londra, dădu un spectacol pentru regină, i se ceru să dirijeze orchestre simfonice în scopuri caritabile şi să facă parte din Comitetul Naţional de Artă. Juca frecvent golf cu Preşedintele şi era deseori invitat la dineuri la Casa Albă. Toby întîlni membri ai legislativului, guvenatori şi preşedinţi ai celor mai mari corporaţii americane. Îi insulta pe toţi, şi cu cît îi ataca mai violent, cu atît erau mai încîntaţi. Erau încîntaţi să-l aibă pe Toby printre ei, să-l lase să arunce asupra oaspeţilor remarcile lui vitriolate. Prietenia cu Toby deveni un semn de distincţie printre cei mai mari dintre cei mai mari.

Ofertele care i se făceau erau fenomenale. Clifton Lawrence era la fel de încîntat ca şi Toby, iar încîntarea lui Clifton nu avea nimic de-a face cu banii sau cu afacerile. Toby Temple era cel mai minunat lucru care i se întîmplase de ani de zile şi îl considera ca pe propriul lui fiu. Petrecuse mai mult timp construind cariera lui Toby decît petrecuse cu orice alt client, dar meritase. Toby muncise din greu, îşi şlefuise talentul pînă ajunsese să strălucească precum un diamant. Şi era recunoscător şi generos,

lucru rar în meseria lor.

– Toate hotelurile mari din Las Vegas te vor, îi spuse Clifton Lawrence lui Toby. Banii nu contează. Te vor, punct. Am pe birou scenarii de la *Fox, Universal, Pan-Pacific* – numai roluri principale. Poţi să faci un turneu în Europa, orice rol de film pe care-l vrei, sau poţi să ai propriul tău show de televiziune, la orice reţea. Şi tot îţi mai rămîne timp să faci Las Vegasul şi un film pe an.

– Cît aş putea scoate cu un show de televiziune, Cliff?

– Cred că îi poţi duce pînă la zece mii pe săptămînă pentru o oră de spectacol de varietăţi. Or să trebuiască să ne facă un contract ferm de doi, poate trei ani. Dacă te vor destul de tare, or să înghită.

Toby se lăsă pe spătarul canapelei, exultînd. Zece mii de spectacol, la 40 de spectacole pe an. În trei ani, ar veni cam un milion de dolari pentru şansa de a spune lumii ce crede despre ea! Se uită la Clifton. Agentul încerca să pară degajat, dar Toby vedea cît e de dornic s-o facă. Dorea ca Toby să realizeze spectacolul de televiziune. Şi de ce nu? Clifton putea scoate un comision de 120 de mii de dolari de pe urma talentului şi sudorii lui Toby. Chiar merita Clifton banii? Nu avusese niciodată nevoie să muncească pînă la epuizare în taverne împuţite sau să suporte un public de beţivi care aruncau cu sticle de bere în el, sau să se ducă la felceri lacomi de prin sate să se trateze de o blenoragie, pentru că singurele femei disponibile erau prostituatele uzate din oraşele de pe traseul Turneului Closetului. Ce ştia Clifton Lawrence

despre camerele păduchioase şi despre mîncarea scîrboasă şi despre nesfîrşita procesiune de autobuze de noapte care îl duseseră dintr-o parte în alta a iadului? Nu avea să înţeleagă asta niciodată. Un critic spusese că succesul lui Toby venise peste noapte şi Toby se prăpădise de rîs. Acum, în biroul lui Clifton Lawrence, hotărî:

– Vreau propriul meu show de televiziune.

Şase săptămîni mai tîrziu, semna contractul cu *Consolidated Broadcasting.*

– Reţeaua vrea ca un studio să acopere deficitul de finanţare, îi spuse Clifton Lawrence lui Toby. Îmi place ideea, pentru că îi pot convinge să facem un contract de film.

– Ce studio?

– *Pan-Pacific.*

Toby se încruntă.

– Sam Winters?

– Exact. După mine, are cel mai bun cap din cîte există în meseria asta. În plus, are un scenariu pe care îl vreau pentru tine, *The Kid Goes West.*

Toby spuse: .

– Am fost în armată cu Winters. Bine. Îmi datorează ceva. Aruncă- te pe el!

Clifton Lawrence şi Sam Winters erau la sauna din sala de gimnastică a studiourilor *Pan-Pacific,* inhalînd aerul cu miros de eucalipt.

– Asta da viaţă, suspină agentul. Cui îi trebuie bani?

Sam rînji.

– De ce nu spui aşa şi cînd negociem, Cliff?

– Nu vreau să te stric, băiete dragă.

– Am auzit că ai făcut un tîrg pentru Toby Temple la *Consolidated Broadcasting.*

– Mda. Cel mai bun pe care l-am făcut vreodată.

– De unde ai să scoţi deficitul de finanţare pentru spectacol?

– De ce, Sam?

– Am putea fi interesaţi. Aş putea să ofer şi un contract de film. Tocmai am cumpărat un scenariu de comedie, *The Kid Goes West.* Nu s-a anunţat încă. Cred că Toby ar fi perfect pentru rolul principal.

Clifton Lawrence se încruntă şi spuse:

– Fir-ar să fie! Dacă aş fi fi ştiut mai devreme, Sam! Am făcut deja o înţelegere cu *MGM.*

– Ai semnat deja?

– Păi, practic, da. Mi-am dat cuvîntul...

Douăzeci de minute mai tîrziu, Clifton Lawrence negociase un aranjament lucrativ pentru Toby, conform căruia *Studiourile Pan-Pacific* produceau *„The Toby Temple Show"*, şi îi ofereau rolul principal în *The Kid Goes West.*

Negocierile ar fi putut continua, dar sauna se încinsese prea tare.

Una din prevederile din contract era că Toby nu trebuia să vină la repetiţii. Dublura lui Toby lucra cu invitaţii sketch-urilor şi numerele de dans, iar Toby apărea pentru repetiţia finală şi înregistrare. În acest fel, Toby îşi păstra rolul proaspăt şi interesant.

În după-amiaza premierei, în septembrie 1956, Toby intră în sala de pe Vine Street unde se făceau filmările şi urmări repetiţia generală. Cînd se termină, se urcă pe scenă şi luă locul dublurii. Brusc, prin sală trecu un curent electric. Spectacolul prinse viaţă şi începu să scapere şi să strălucească. Şi, în aceeaşi seară, cînd ieşi pe post, fu urmărit de 40 de milioane de oameni. Era ca şi cînd televiziunea ar fi fost creată pentru Toby Temple. În prim-planuri era şi mai fermecător, şi toată lumea şi-l dorea în casă. Spectacolul fu un succes instantaneu. Urcă direct pe locul întîi în *Topul Nielsen* şi rămase acolo, bătut în cuie. Toby Temple nu mai era un star.

Devenise un superstar.

20

Hollywood-ul era şi mai interesant decît visase Jill Castle. Făcu tururile turistice şi văzu exteriorul caselor vedetelor. Şi îşi promise că într-o zi avea şi ea să aibă o asemenea casă în Bel-Air, sau în Beverly Hills. Între timp, Jill locuia într-o casă veche cu camere de închiriat, o construcţie urîtă cu două etaje, care fusese transformată într-o casă şi mai urîtă, cu 12 dormitoare de închiriat. Camera era ieftină, ceea ce însemna că putea întinde de cei 200 de dolari pe care-i economisise. Casa se afla în Bronson, la cîteva minute de Hollywood şi de Vine Street, inima Hollywood-ului.

Mai era ceva care o atrăsese pe Jill la casă. Erau cei 12 chiriaşi, care încercau toţi să intre în lumea filmului sau chiar lucrau ca figuranţi sau în roluri episodice sau se pensionaseră din aceeaşi meserie. Veteranii se învîrteau prin casă în capoate îngălbenite şi cu bigudiuri, în costume destrămate şi pantofi uzaţi care nu mai prindeau lustru. Locatarii arătau uzaţi, mai degrabă decît bătrîni. Casa avea o cameră de zi cu mobilă stricată şi cu arcuri sărite, unde se adunau toţi seara să bîrfească. Toţi îi dădeau lui Jill sfaturi, marea majoritate contradictorii.

– Ca să ajungi să joci în filme, trebuie să-ţi găseşti un RA care să te placă. Asta îi spunea o cucoană acră, care fusese recent concediată dintr-un serial de televiziune.

– Ce e un RA? întrebă Jill.

– Un regizor adjunct. Cu un ton de milă pentru ignoranţa lui Jill. E cel care angajează episodicii.

Jill era prea jenată ca să întrebe ce sînt „episodicii".

– Dacă vrei un sfat de la mine, găseşte-ţi un director de distribuţie afemeiat. Un RA nu te poate folosi decît într-un singur film, al lui. Un director de distribuţie te poate băga în orice film.

Asta venea de la o femeie ştirbă care părea să aibă vreo 80 de ani.

– Da? Majoritatea sînt homo.

Un actor chel.

– Ce contează? Vreau să spun, dacă te poate lansa?

Un tînăr cu ochelari care ardea să devină scenarist.

– Dar ca să încep ca figurantă? întrebă Jill. *Central Casting...*

– Las-o baltă. *Central Casting* nu are nici un rol de dat. Nici nu te înregistrează dacă nu eşti o specialitate.

– Îmi – îmi pare rău. Ce e o specialitate?

– E, de exemplu dacă ai ceva amputat. Asta se plăteşte cu 33,58 în loc de 21,50, cît e de obicei. Sau dacă ai haine de seară, sau ştii să călăreşti, iei 28,33. Dacă ştii să joci cărţi sau să faci pe crupierul, asta-i tot 28,33. Dacă joci fotbal sau baseball, se plăteşte cu 33,58, ca pentru amputat. Dacă ştii să călăreşti o cămilă sau un elefant, e 55,94. Ascultă-mă pe mine, uită de figuraţie. Încearcă un episodic.

– Nu sînt sigură că ştiu care-i diferenţa, mărturisi Jill.

– Un episodic are de spus cel puţin o replică. Figuranţii nu vorbesc, în afară de generali.

– Generalii?

– Cei care fac zgomotul de fond.

– Întîi trebuie să-ţi găseşti un agent.

– Cum?

– Sînt înregistraţi în *Screen Actor.* Asta-i revista pe care o publică Sindicatul Actorilor. Am un exemplar la mine în cameră. Să ţi- l aduc.

Toţi studiară lista de agenţi, împreună cu Jill, şi în cele din urmă, o reduseră la o duzină de agenţi mai puţin importanţi. Consensul era că Jill nu avea nici o şansă la agenţiile mari.

Înarmată cu lista, Jill începu să facă turul. Primii şase agenţi nici nu doriră să stea de vorbă. Dădu peste al şaptelea tocmai cînd pleca din birou.

– Scuzaţi-mă, spuse Jill. Îmi caut un agent.

O privi o secundă, apoi spuse:

– Să-ţi văd portofoliul.

Ea se uită la el nedumerită.

– Ce să vedeţi?

– Probabil că tocmai te-ai dat jos din autobuz. Nu poţi să faci nimic în oraşul ăsta fără un album. Fă-ţi nişte fotografii. Diverse poziţii. Chestii picante. Ţiţe şi fund.

Jill găsi un fotograf la Culver City, aproape de Studiourile *David Salznick*, care-i făcu albumul pentru 35 de dolari. Ridică fotografiile peste o săptămînă, şi fu încîntată de ele. Arăta splendid. Toate schimbările ei de dispoziţie fuseseră prinse de aparat. Era gînditoare... furioasă... iubitoare... sexy. Fotograful legase pozele într-un album cu file de celofan, unele dintre ele goale.

– Aici, la început, îi explică el, îţi pui genericele.

Generice. Ăsta era pasul următor.

Pînă la sfîrşitul săptămînii următoare, Jill îi văzuse, sau măcar încercase să-i vadă pe toţi agenţii de pe lista ei. Nici unul dintre ei nu era măcar cît de cît interesat. Unul din ei îi spuse:

– Ai fost aici şi ieri, scumpo.

Ea clătina din cap.

– Nu, n-am fost.

– Mă rog, arăta exact ca tine. Asta-i problema. Toate arătaţi ca Elizabeth Taylor sau Lana Turner sau Ava Gardner. Dacă aţi fi în orice alt oraş şi aţi încerca să vă găsiţi orice alt fel de slujbă, toată lumea s-ar

grăbi să vă angajeze. Sînteţi frumoase, sexy, aveţi trupuri fantastice. Dar la Hollywood, frumuseţea e o marfă de care pute piaţa. Fetele frumoase vin aici din toată lumea. Au avut rolul principal într-o piesă pe vremea liceului sau au cîştigat un concurs de frumuseţe, sau prietenul lor le-a spus că ar trebui să facă film – şi hopa! vin aici cu sutele, şi toate sînt aceeaşi fată. Crede-mă, scumpo, ai fost aici şi ieri.

Colocatarii o ajutară pe Jill să facă o nouă listă de agenţi. Birourile lor erau mai mici şi plasate în zona ieftină a oraşului, dar rezultatele fură aceleaşi.

– Vino din nou cînd capeţi ceva experienţă, copilo. Arăţi bine, şi s-ar prea putea să fii cea mai grozavă de la Garbo încoace, dar nu-mi pot pierde timpul încercînd să aflu dacă e aşa. Fă-ţi rost de o apariţie pe un generic şi te iau de clientă.

– Cum pot să apar într-un film, dacă nimeni nu-mi dă un rol?

– Mda. Asta-i problema. Succes.

Mai rămăsese doar o singură agenţie pe lista lui Jill, o agenţie recomandată de o fată lîngă care stătuse Jill la *Cafeneaua Mayflower,* pe Hollywood Boulevard. Agenţia *Dunning* funcţiona într-un bungalow micuţ, lîngă *La Cienaga*, într-un cartier

rezidențial. Jill sunase să ceară o întrevedere şi o femeie îi spusese să vină la ora şase.

Jill se trezi într-o încăpere mică, care fusese cîndva o cameră de zi. În cameră era un birou vechi, plin de hîrtii, o canapea din imitaţie de piele ale cărei găuri fuseseră reparate cu bandă adezivă albă şi trei scaune împrăştiate prin încăpere. O femeie înaltă, solidă ieşi din camera alăturată şi îi spuse:

– Bună. Pot să te ajut cu ceva?

– Sînt Jill Castle. Am o întîlnire cu domnul Dunning.

– Domnişoara Dunning, răspunse femeia. Eu sînt.

– Oh, exclamă Jill, surprinsă. Mă scuzaţi, am crezut...

Rîsul femeii era cald şi prietenos.

– Nu contează.

„Ba contează", se gîdi Jill, deodată plină de speranţă. De ce nu se gîndise mai demult! O femeie agent! Cineva care să fi trecut prin toate traumele, care să înţeleagă ce însemnau ele pentru o fată tînără care era chiar la început. Avea să fie mai înţelegătoare decît orice bărbat.

– Văd că ţi-ai adus portofoliul, spuse domnişoara Dunning. Pot să-l văd?

– Sigur, spuse Jill, înmînîndu-i-l.

Femeia se aşeză, deschise albumul şi începu să dea paginile, clătinînd din cap.

– Aparatul te îndrăgeşte.

Jill nu ştia ce să spună.

– Mulţumesc.

Femeia studie fotografiile lui Jill în costum de baie.

– Ai o siluetă bună. Aşta-i important. De unde eşti?

– Texas, spuse Jill. Odessa.

– De cînd eşti la Hollywood, Jill?

– De vreo două luni.

– Şi cîţi agenţi ai văzut?

Pentru un moment, Jill fu tentată să mintă, dar în ochii femeii nu se citea decît compasiune şi înţelegere.

– Vreo 30, cred.

– Şi în fine ai ajuns la Rose Dunning. Ei bine, puteai ajunge şi mai rău. Nu sînt MCA sau William Morris, dar clienţii mei lucrează.

– Nu am nici un fel de experienţă scenică.

Femeia dădu din cap, deloc surprinsă.

– Dacă ai fi avut, ai fi la MCA sau la William Morris. Eu sînt un fel de rampă de lansare. Le fac ieşirea în lume copiilor cu talent, apoi marile agenţii vin şi-i iau de la mine.

Pentru prima oară de mai multe săptămîni, Jill simţi o undă de speranţă.

– Credeţi... credeţi că aţi fi interesată să vă ocupaţi de mine? întrebă ea.

Femeia zîmbi.

– Am cliente care lucrează şi nu sînt nici pe jumătate atît de drăguţe ca tine. Cred că ţi-aş putea da de lucru. E singura cale pentru a căpăta experienţă, nu?

Jill simţi un val de recunoştinţă.

– Necazul cu oraşul ăsta nenorocit e că nu dă copiilor ca tine o şansă. Toate studiourile ţipă că au nevoie de talente tinere, dar apoi închid porţile şi nu lasă pe nimeni să intre. Ei bine, o să-i fraierim. Ştiu trei lucruri care ţi s-ar potrivi. Un serial de televiziune, un rol secundar într-un spectacol de-al lui Toby Temple

sau unul într-un film al lui Tessie Brand.

Capul lui Jill se învîrtea.

– Şi credeţi că...

– Dacă te recomand eu, te vor lua. Nu trimit clienţi care nu sînt buni. Sînt roluri secundare, înţelegi, dar sînt un început.

– Nu vă pot spune ce recunoscătoare v-aş fi, spuse Jill.

– Cred că am scenariul de televiziune chiar aici.

Rose Dunning se ridică din fotoliu şi se îndreptă către camera de alături, invitînd-o pe Jill s-o urmeze.

Camera era un dormitor cu un pat dublu aşezat într-un colţ la fereastră şi un fieşier metalic în colţul opus. Rose Dunning se duse la fişier, deschise un sertar, scoase un scenariu şi i-l dădu lui Jill.

– Uite-l. Directorul de distribuţie mi-e prieten şi, dacă ieşi bine cu asta, o să-ţi dea constant de lucru.

– O să ies bine, promise Jill cu ardoare.

Femeia zîmbi şi spuse:

– Bineînţeles, nu pot să trimit pe cineva despre care nu ştiu nimic. Vrei să-mi citeşti?

– Da. Sigur că da.

Rose Dunning deschise scenariul şi se aşeză pe pat.

– Hai să citim scena asta.

Jill se aşeză pe pat lîngă ea şi privi pagina.

– Personajul tău e Natalie. E o fată bogată care s-a măritat cu un papă-lapte. S-a hotărît să divorţeze, şi el nu e de acord. Intri de aici.

Jill trecu repede cu privirea pe scenă. Îşi dorea să fi putut să studieze scenariul o noapte sau măcar o oră. Era disperată să facă impresie bună.

– Gata?

– Cred că da, spuse Jill. Închise ochii şi încercă să se pună în pielea personajului. O femeie bogată. Ca mamele prietenelor cu care crescuse, oameni care erau siguri că pot avea tot ce-şi doresc în viaţă, care îşi închipuiau că alţi oameni erau acolo doar ca să-i servească pe ei. Toate Cissy Topping din lume. Deschise ochii, privi scenariul şi începu să citească.

– Vreau să vorbesc cu tine, Peter.

– Nu poate aştepta? Era Rose Dunning, care-i dădea replica.

– Mă tem că a aşteptat destul. Iau avionul de Reno după-amiază.

– Aşa, pur şi simplu?

– Nu. Încerc de 5 ani să prind avionul ăsta, Peter. De data asta o să reuşesc.

Jill simţi mîna lui Rose Dunning bătînd-o uşurel pe coapsă.

– E foarte bine, spuse ea aprobator. Continuă să citeşti. Îşi lăsă mîna pe piciorul lui Jill.

– Problema ta e că nu ai crescut încă. Încă te mai joci. Ei bine, de acum încolo, va trebuie să te joci singur.

Mîna lui Rose Dunning îi mîngîia şoldul. Era deconcertant.

– Bun. Continuă, îi spuse.

– Nu vreau să mă mai cauţi vreodată. E foarte clar?

Mîna o mîngîia pe Jill din ce în ce mai rapid, alunecînd în sus, pe coapsă. Jill lăsă scenariul din mînă şi o privi pe Rose Dunning. Faţa femeii era aprinsă şi ochii aveau o sclipire ciudată.

– Citeşte mai departe, spuse ea răguşit.

– Nu pot, spuse Jill. Dacă nu...

Mîna femeii începu să se mişte mai repede.

– Asta e ca să te transpui în atmosferă, draga mea. Vezi tu, e o luptă sexuală. Vreau să simt sexul din tine.

Mîna ei apăsa acum tare, mişcîndu-se între picioarele lui Jill.

– Nu! Jill se ridică, tremurînd.

Din colţul gurii femeii curgea un firicel de salivă.

– Fii drăguţă cu mine şi o să fiu drăguţă cu tine. Vocea era rugătoare. Vino aici, iubito.

Întinse mîna s-o prindă, dar Jill fugi din birou.

Afară, pe stradă, începu să vomite. Chiar cînd spasmele stomacului se opriseră şi nu mai avea nimic în ea, Jill nu se simţi mai bine. Durerile de cap reîncepuseră.

Nu era drept. Migrenele nu-i aparţineau ei. Îi aparţineau Josephinei Czinski.

În următoarele 15 luni, Jill Castle deveni membră a *Clubului Supravieţuitorilor*, tribul oamenilor de la marginile *show-business*-ului, care petreceau ani de zile, uneori toată viaţa, încercînd să intre în meserie, şi care între timp lucrau temporar pe alte posturi. Faptul că uneori slujbele temporare durau 10 sau 15 ani nu părea să-i descurajeze.

La fel cum triburile antice stăteau în jurul focurilor de tabără şi povesteau istorii de vitejie, Supra-

vieţuitorii se adunau la *Cafeneaua Schwab,* unde povesteau şi repovesteau legende eroice ale *show-business*-ului, trăgînd de cîte o ceaşcă de cafea rece, în timp ce schimbau între ei ultimele bîrfe. Erau toţi în afara lumii filmului, şi totuşi, într-un fel misterios, erau în chiar mijlocul ei, simţindu-i pulsul. Puteau să-ţi spună ce star avea să fie înlocuit, ce producător fusese prins în pat cu ce regizor, ce şef de reţea se aştepta la o promovare. Ştiau toate acestea înaintea altora, prin reţeaua lor specială de tam-tam-uri în jungla cinematografului. Pentru că era o junglă. Nu aveau iluzii în legătură cu asta. Iluziile lor se îndreptau în altă direcţie. Îşi închipuiau că-şi pot găsi un drum prin porţile studiourilor, că puteau escalada zidurile studiourilor. Ei erau artiştii, ei erau Cei Aleşi. Hollywood-ul era Ierihonul lor, şi Iosua avea să sufle în trîmbiţe de argint şi porţile ferecate aveau să se prăbuşească în faţa lor, şi duşmanii lor aveau să fie făcuţi bucăţele şi hop! bagheta magică a lui Sam Winters avea să-i atingă şi deodată se vor trezi purtînd haine de mătase, şi vor fi Staruri, şi tot publicul îi va adora, Amin. Cafeaua de la *Schwab* era vinul sacru, iar ei erau Discipolii viitorului, adunaţi acolo pentru a se sprijini unul pe altul, încălzindu-se unul pe altul cu visele lor, pe punctul de a reuşi. Tocmai întîlniseră un regizor secund care le spusese, un director de distribuţie care promisese, un producător care zisese, şi cît de curînd şi totul va fi bine.

Între timp, lucrau în supermagazine şi în garaje şi în saloane de frumuseţe şi spălau maşini. Trăiau unii cu alţii, se căsătoreau unii cu alţii, divorţau unii de

alţii, şi nu realizau niciodată cum îi trădează timpul. Nu vedeau noile riduri şi tîmplele cărunte, nu-şi dădeau seama că dimineaţa le lua cu o jumătate de oră mai mult să se fardeze. Se uzaseră fără măcar să fi fost folosiţi. Îmbătrîniseră fără a se îmblînzi, deveniseră prea bătrîni pentru o carieră pe celuloid, prea bătrîni pentru a avea copii, prea bătrîni pentru rolurile tinere pe care le rîvniseră atît de mult.

Erau acum actori de compoziţie. Dar încă mai visau.

Fetele mai tinere şi mai drăguţe adunau ceea ce numeau bani de saltea.

– De ce să-ţi rupi oasele cu cine ştie ce slujbă de la nouă la cinci, cînd tot ce ai de făcut e să stai pe spate cîteva minute şi să iei 20 de dolari uşor? Numai pînă te sună agentul tău.

Jill nu era interesată. Singurul ei interes în viaţă era cariera ei. O poloneză săracă nu se putea mărita cu un David Kenyon. Acum ştia asta. Dar Jill Castle, starul de cinema, putea avea pe oricine şi orice şi-ar fi dorit. Dacă nu putea realiza asta, avea să redevină Josephine Czinski.

Şi nu avea de gînd să facă asta.

Primul rol al lui Jill veni prin intermediul lui Harriet Marcus, al cărei văr de-al treilea avea un fost cumnat care era regizor secund al unui serial cu subiect medical făcut de *Studiourile Universal.* Fusese de acord să-i dea lui Jill o şansă. Rolul consta într-o

singură replică, pentru care Jill avea să cîştige 55 de dolari, minus taxele de asigurare socială şi impozite şi pensia pentru căminul de bătrîni ai cinematografiei. Jill trebuia să joace rolul unei surori medicale. Scenariul îi cerea să fie la patul unui pacient într-un salon de spital, luîndu-i pulsul cînd intra doctorul.

DOCTORUL: „Cum îi merge soră?"

SORA: „Mă tem că nu prea bine, doctore."

Asta era tot.

Jill primise o singură pagină copiată din manuscris într-o luni seara şi i se spusese să fie la studio pentru machiaj a doua zi la şase dimineaţa. Repetă scena de o sută de ori. Jill şi-ar fi dorit să- i fi dat tot scenariul. Cum îşi închipuiau că-şi poate da seama cum era personajul dintr-o singură pagină de scenariu? Jill încercă să analizeze ce fel de om era sora. Era măritată? Era singură? Poate că era îndrăgostită în secret de doctor. Sau poate că avuseseră o aventură şi se terminase. Ce simţea pentru pacient? Îi părea rău că moare? Sau era o uşurare?

„Mă tem că nu prea bine, doctore." Încercă să pună îngrijorare în voce.

Încercă din nou. „Nu prea bine, mă tem, doctore." Alarmată. Avea să moară.

„Nu prea bine, mă tem, doctore." Era vina lui. Dacă n-ar fi fost plecat cu amanta lui...

Jill stătu trează toată noaptea lucrînd la rol, prea tensionată ca să doarmă, dar de dimineaţă cînd se prezentă la studio, era liniştită şi vioaie. Era întuneric cînd ajunse la poarta de pe Bulevardul Lankershim, într-o maşină împrumutată de la prietena ei Harriet. Jill

îi spusese paznicului numele ei, acesta îl verifică într-un registru şi-i făcu semn să intre.

– Platoul 7, îi spuse. Două blocuri în faţă, şi faci la dreapta.

Numele ei era în registru. *Studiourile Universal* o aşteptau. Era ca un vis frumos. Pe cînd se îndrepta către platou, Jill se hotărî să discute rolul cu regizorul, să-l facă să înţeleagă că e capabilă să-l interpreteze cum dorea el. Jill opri în parcare şi se duse la Platoul 7.

Scena era plină de oameni care mutau lumini, cărau echipament electric, aşezau camera de luat vederi, dădeau ordine într-un limbaj pe care ea nu-l înţelegea.

Jill rămase să se uite, savurînd priveliştea şi mirosurile lumii spectacolului. Era lumea ei, viitorul ei. Avea să găsească o cale să-l impresioeze pe regizor, să-l facă să înţeleagă ce deosebită e ea. Avea să ajungă s-o ştie ca om, nu ca pe oricare altă actriţă.

Ajutorul regizorului secund o mînă pe Jill şi o duzină de alţi actori către garderobă, unde i se înmînă o uniformă de infirmieră şi fu trimisă la machiaj. Tocmai cînd terminaseră s-o machieze, regizorul secund îi strigă numele. Jill se grăbi către decorul de salon de spital de pe platou, unde regizorul stătea lîngă aparatul de filmat, vorbind cu actorul principal al serialului. Numele starului era Rod Hanson şi juca rolul unui chirurg plin de compasiune şi înţelepciune. Apropiindu-se de el, Jill îl auzi spunînd:

– Am un cîine ciobănesc care se pîrţîie dialoguri mai bune decît porcăria asta. De ce nu sînt scenariştii ăştia în stare să facă un personaj ca lumea, pentru Dumnezeu?

– Rod, serialul rulează de cinci ani. Nu se îmbunătăţesc hiturile. Publicul te iubeşte aşa cum eşti.

Cameramanul se apropie de regizor.

– Totu-i gata, şefule.

– Mulumesc, Hal, spuse regizorul. Se întoarse spre Rod Hanson: Hai să facem chestia asta, vrei, puiule? Terminăm discuţia mai tîrziu.

– Într-una din zilele astea, am să mă şterg la fund cu studioul ăsta, îl plesni Hanson. Se îndepărtă.

Jill se întoarse către regizor, care era acum singur. Era şansa ei de a discuta interpretarea personajului, de a-i arăta că înţelegea problemele lui şi că era acolo ca să facă scena să iasă formidabil. Îi zîmbi cald, prietenos.

– Sînt Jill Castle, îi spuse. Joc rolul infirmierei. Cred că poate fi un personaj foarte interesant şi am cîteva idei despre...

El înclină absent din cap şi-i spuse:

– Lîngă pat, şi plecă spre cameraman.

Jill rămase privind după el, uluită. Ajutorul regizorului secund, fostul cumnat al vărului lui Harriet, se repezi la Jill şi-i spuse, cu glas scăzut:

– Pentru Dumnezeu, nu l-ai auzit? Treci lîngă pat!

– Am vrut să-l întreb...

– Nu mai face tîmpenii! îi şopti fioros. Treci acolo!

Jill se duse la patul pacientului.

– În regulă. Linişte, toată lumea. Regizorul secund îl privi pe regizor. Vreî o repetiţie, şefule?

– Pentru chestia asta? Hai să-i dăm drumul.

– Linişte. Staţi jos. Încet şi calm. Motor!

Fără să-i vină să creadă, Jill ascultă sunetul

clopoţelului. Privi disperată către regizor, dorind să-l întrebe cum ar dori să interpreteze scena, care era relaţia ei cu muribundul, ce era ea...

O voce strigă:

– Acţiune!

Toţi o priveau pe Jill. Ea se întreba dacă să îndrăznească să le ceară să oprească camera doar pentru o secundă, ca să poată discuta scena şi să...

Regizorul urlă:

– Isuse! Soră! Asta nu e o morgă – e un spital. Ia-i nenorocitul de puls pînă nu moare de bătrîneţe.

Jill privi speriată cercul de lumini din jurul ei. Trase aer adînc în piept, ridică mîna pacientului şi-i luă pulsul. Dacă n-aveau de gînd s-o ajute, avea să joace scena în felul ei. Pacientul era tatăl doctorului. Cei doi se certaseră. Tatăl avusese un accident şi doctorul fusese anunţat. Jill ridică ochii şi-l văzu pe Rod Hanson apropiindu-se. O văzu şi o întrebă:

– Cum îi merge, soră?

Jill privi în ochii doctorului şi citi îngrijorarea. Dorea să-i spună adevărul, că tatăl lui moare, că era prea tîrziu ca să se mai împace. Totuşi, ar fi vrut să i-o spună în aşa fel încît să nu-l distrugă şi...

– Stop! Stop! Stop! Fir-ar să fie, idioata nu are decît o replică, şi nici pe aia n-o ştie. Unde aţi găsit-o – în *Yellow Pages?*

Jill se întoarse către vocea care răcnea în întuneric, arzînd de ruşine.

– Îmi... îmi ştiu replica, spuse tremurător. Încercam doar să...

– Bine, dacă o ştii, pentru Dumnezeu, n-ai vrea totuşi s-o spui? Ar putea trece un tren în pauza aia.

Cînd îţi pune împuţita de întrebare, răspunde-i! OK?

– Mă întrebam doar dacă...

– Hai să-i dăm drumul din nou. Clopoţel.

– Pornim. Linişte. Filmăm.

– Motor.

– Acţiune.

Lui Jill îi tremurau picioarele. Era ca şi cum era singura căreia îi păsa de scenă. Tot ce voise era să facă ceva minunat. Luminile fierbinţi o ameţeau şi simţea şiroaie de sudoare curgîndu-i pe braţe, stricînd uniforma curată şi apretată.

Doctorul intră şi se îndreptă către ea.

– Cum îi merge, soră?

Nu avea să mai fie de-a lor. Avea să se facă de rîs. Hollywood era un orăşel. Veştile se răspîndeau repede.

– Mă tem că nu prea bine, doctore.

Nici un alt studio nu se va mai atinge de ea. Avea să fie ultima ei slujbă. Era sfîrşitul a tot, al întregii ei lumi.

Doctorul spuse:

– Vreau să fie dus imediat la reanimare.

– Bun! strigă regizorul. Tăiaţi şi procesaţi!

Jill abia dacă-şi dădea seama ce făceau oamenii din jurul ei, care începuseră să demonteze decorurile pentru a face loc următoarei scene. Îşi jucase prima scenă – şi se gîndise la altceva. Nu-i venea să creadă că se terminase. Se întreba dacă să-l caute pe regizor şi să-i mulţumească pentru şansă, dar el era în celălalt capăt al scenei, vorbind cu un grup de oameni. Ajutorul regizorului secund veni la ea, o strînse de mînă şi-i spuse:

– A fost O.K., copile. Dar data viitoare să-ţi înveţi bine rolul.

Scria film pe ea; avea primul generic.

„De acum încolo, am să lucrez tot timpul", se gîndi Jill.

Următorul rol al lui Jill apăru 13 luni mai tîrziu, cînd juca un rol episodic pentru *MGM.* Între timp, avu alte ocupaţii, civile. Deveni manechin local pentru *Avon,* operă un automat de sifon şi, pentru scurt timp, conduse un taxi.

Pentru că i se terminau banii, Jill hotărî să împartă un apartament cu Harriet Marcus. Era un apartament cu două dormitoare şi Harriet îşi ţinea dormitorul ei tot timpul ocupat. Harriet lucra ca manechin la un magazin universal din oraş. Era o fată atrăgătoare, cu păr scurt şi negru, cu o siluetă băieţească de manechin şi mult simţ al umorului.

– Cînd vii dintr-un oraş ca Hoboken, îi explică lui Jill, e preferabil să ai simţul umorului.

La început, Jill fusese puţin intimidată de autosuficienţa rece a lui Harriet, dar observă curînd că sub faţada sofisticată, Harriet era un copil cu suflet cald şi speriat. Era permanent îndrăgostită. Cînd o cunoscuse, Hariet îi spusese:

– Vreau să-l cunoşti pe Ralph. Ne căsătorim luna viitoare.

O săptămînă mai tîrziu, Ralph pleca într-o direcţie necunoscută, luînd cu el maşina lui Harriet.

Cîteva zile de la plecarea lui Ralph, Harriet îl cunoscu pe Tony. Lucra în comerţul exterior, şi Harriet era îndrăgostită pînă peste cap de el.

– E foarte important, îi mărturisi Harriet lui Jill. Da, evident, cineva era de altă părere, pentru că, o lună mai tîrziu, Tony fu găsit plutind în rîul Los Angeles, cu un măr îndesat în gură.

Alex fu următoarea iubire a lui Harriet.

– E cel mai frumos bărbat pe care l-ai văzut vreodată, i se confesă Harriet lui Jill.

Alex era chiar frumos. Se îmbrăca în haine scumpe, avea o maşină decapotabilă strălucitoare şi petrecea o mulţime de timp la curse. Amorul dură pînă cînd Harriet rămase fără bani. Pe Jill o enerva că Harriet avea atît de puţină minte în ceea ce privea bărbaţii.

– Nu mă pot abţine, îi explica Harriet. Mă atrag bărbaţii care au probleme. Cred că e instinctul meu matern. Rîse şi adăugă: Mama mea era o tîmpită.

Jill urmări o procesiune de logodnici ai lui Harriet venind şi plecînd. Urmară Nick şi Bobby şi John şi Raymond, pînă cînd, în final, Jill nu le mai putu ţine socoteala.

Cîteva luni după ce se mutaseră împreună, Harriet o anunţă că era însărcinată.

– Cred că e Leonard, glumi ea, dar ştii cum e: pe întuneric toţi arată la fel.

– Unde e Leonard?

– La Okinawa, sau în Omaha. Niciodată n-am fost bună la geografie.

– Ce ai de gînd să faci?

– Să fac copilul.

Din cauza siluetei ei slupe, sarcina lui Harriet deveni vizibilă în cîteva săptămîni şi trebui să renunţe la slujba de manechin. Jill îşi luă un serviciu la un magazin, ca să se poată întreţine amîndouă.

Într-o după-amiază, cînd se întoarse de la lucru, găsi un bilet de la Harriet: „Întotdeauna mi-am dorit să-mi nasc copilul la Hoboken. M-am dus acasă, la ai mei. Pun pariu că e un tip grozav, care mă aşteaptă acolo. Îţi mulţumesc pentru tot." Era semnat „Harriet, Călugăriţa".

Apartamentul devenise deodată tare pustiu.

21

Pentru Toby era o perioadă ameţitoare. Avea 42 de ani şi lumea îi aparţinea. Glumea cu regi şi juca golf cu preşedinţi, dar milioanele lui de fani băutori de bere nu se supărau, pentru că ştiau că Toby e de-al lor, eroul lor care mulgea toate vacile sacre, îi ridiculiza pe cei mari şi tari, zgîlţîia toate dogmele societăţii. Îl iubeau pe Toby şi ştiau că Toby îi iubeşte.

Toby vorbea despre mama sa în toate interviurile şi de fiecare dată o prezenta mai perfectă. Era singura modalitate de a-şi împărţi succesul cu ea.

Toby cumpără o proprietate frumoasă în Bel-Air. Casa era în stil Tudor, cu opt dormitoare, o scară

imensă şi lambriuri sculptate în Anglia. Avea un cinematograf, o sală de jocuri, o pivniţă, iar pe terenul din jur erau o piscină, o casă pentru îngrijitoare şi două case pentru oaspeţi. Cumpără o casă elegantă în Palm Springs, o serie de cai de curse şi un trio de asistenţi. Toby îi numea pe toţi „Mac", şi toţi trei îl adorau. Îi făceau cumpărăturile, făceau pe şoferii, îi găseau fete la orice oră din zi şi din noapte, îl însoţeau în călătorii, îi făceau masaje. Orice ar fi dorit stăpînul, cei trei Mac erau acolo să-l servească. Erau bufonii Bufonului Naţional. Toby avea patru secretare, şi două erau ocupate doar cu imensa lui corespondenţă. Secretara lui particulară era o blondă de 21 de ani, pe nume Sherry. Avea un trup desenat de un maniac sexual, şi Toby insista ca ea să poarte fuste scurte fără nimic pe dedesubt. Scutea o mulţime de timp.

Premiera primului film al lui Toby mersese remarcabil de bine. Sam Winters şi Clifton Lawrence veniseră la cinema. După premieră, se duseră toţi la *Chasen* să discute filmul.

Lui Toby îi făcuse plăcere prima lui întîlnire cu Sam, după semnarea contractului.

– Te-ar fi costat mult mai ieftin dacă mi-ai fi răspuns la telefon, îi spuse Toby, şi îi povesti cum încercase să dea de el.

– Ghinionul meu, spuse Sam, amărît.

Pe cînd se aflau la *Chasen*, Sam se întorsese

către Clifton Lawrence:

– Dacă nu mi-ai cere şi pielea de pe mine, aş vrea să aranjăm un contract pentru trei filme cu Toby.

– Numai jumătate din piele. Te sun mîine dimineaţă, îi spusese agentul. Se uitase la ceas. Trebuie să plec.

– Unde te duci? îl întrebase Toby.

– Mă întîlnesc cu un client. Mai am şi alţi clienţi, băiete dragă.

Toby îl privi straniu, apoi răspunsese:

– Sigur.

A doua zi, cronicile fuseseră delirante. Toţi criticii preziceau că Toby avea să fie în film un star la fel de mare pe cît era la televiziune.

Toby citi toate cronicile, apoi îl sună pe Clifton Lawrence.

– Felicitări, băiete dragă, îi spuse agentul. Ai citit *Reporter* şi *Variety*? Alea nu sînt cronici, sînt scrisori de dragoste.

– Mda. E o lume de caşcaval, iar eu sînt un şoarece. Ce mai pot să-mi doresc?

– Ţi-am spus că ai să stăpîneşti lumea într-o zi, Toby, şi acum se adevereşte. E a ta. În vocea lui se simţea o mare satisfacţie.

– Cliff, aş vrea să vorbesc cu tine. Poţi să vii aici?

– Sigur. Sînt liber la ora cinci şi...

– Vreau să spun acum...

După o scurtă ezitare, Clifton spuse:

– Am întîlniri programate pînă la...

– O, dacă eşti ocupat, lasă. Toby închise telefonul.

Un minut mai tîrziu, secretara lui Clifton Lawrence sună şi-i spuse:

– Domnul Lawrence e pe drum spre dumneavoastră.

Clifton Lawrence era aşezat pe canapeaua din sufrageria lui Toby.

– Pentru Dumnezeu, Toby, ştii bine că niciodată nu sînt prea ocupat pentru tine. Nu aveam idee că doreşti să mă vezi azi, altfel nu mi-aş fi făcut nici un alt aranjament.

Toby îl privea, lăsîndu-l să spună tot ce avea de spus. Clifton tuşi să-şi dreagă glasul şi vorbi:

– Haide! Eşti clientul meu preferat. Nu ştiai?

„Şi e adevărat", se gîndi Clifton. „Eu l-am creat. E făcut de mine. Mă bucur de succesul lui la fel de tare ca el însuşi."

Toby zîmbi.

– Serios, Cliff? Aproape că vedea cum scade tensiunea din trupul micuţ al elegantului agent. Începeam să mă îndoiesc.

– Ce vrei să spui?

– Ai atîţia clienţi că uneori mi se pare că nu-mi dai destulă atenţie.

– Nu e adevărat. Petrec mai mult timp...

– Aş vrea să te ocupi numai de mine, Cliff.

Clifton zîmbi.

– Glumeşti.

– Nu. Vorbesc serios. Privi cum zîmbetul dispărea de pe faţa lui Clifton. Cred că sînt destul de important ca să am propriul meu agent – şi cînd spun propriul meu agent, nu vreau să spun pe cineva ocupat din cauză că are o duzină de oameni de care să se ocupe. E ca un *sex-party*, Cliff. Cineva rămîne întotdeauna nemulţumit.

Clifton îl studie un moment, apoi spuse:

– Dă-mi ceva de băut.

În timp ce Toby îşi făcea de lucru la bar, Clifton reflectă. Ştia care era problema reală, şi aceeea nu era în nici un caz ego-ul lui Toby sau sentimentul propriei importanţe.

Era singurătatea lui Toby. Toby era cel mai singur om pe care-l cunoscuse Clifton vreodată. Îl urmărise pe Toby cumpărînd femeile cu duzina, şi încercînd să-şi cumpere prieteni cu daruri costisitoare. Nimeni nu plătea vreo consumaţie cînd era Toby de faţă. Clifton auzise odată un muzician spunîndu-i lui Toby: „Nu trebuie să cumperi iubire, Toby. Oricum te iubeşte toată lumea." Toby îi făcuse cu ochiul şi-i răspunsese: „De ce să risc?"

Muzicianul nu mai lucrase niciodată în spectacolele lui Toby.

Toby voia tot de la toată lumea. Avea în el o foame imensă şi, cu cît acumula mai mult, cu atît mai mare îi era foamea.

Clifton auzise că Toby se culca şi cu cîte o duzină de fete deodată, încercînd să-şi potolească foamea din el. Dar, bineînţeles, nu reuşea. Ce-i trebuia lui Toby era o singură fată, pe care nu o găsise încă. Aşa că se juca de-a cantitatea.

Avea o nevoie disperată de a avea oameni în jurul lui, tot timpul.

Singurătatea. Singurul moment cînd scăpa de ea era cînd se afla pe scenă, cînd auzea aplauzele spectatorilor şi le simţea dragostea. „De fapt, e foarte simplu", se gîndi Clifton. Cînd Toby nu era pe scenă, îşi căra publicul după el. Era permanent înconjurat de muzicieni şi locotenenţi, de textieri şi de fete şi de comici rataţi şi de oricine altcineva putea găsi.

Şi acum îl dorea pe Clifton Lawrence. Întru totul.

Clifton avea peste zece clienţi, dar venitul de la toţi nu era cu mult mai mare decît ce primea de pe urma lui Toby, pentru că contractele pe care Clifton le făcuse pentru Toby erau fenomenale. Totuşi, Clifton nu luă decizia pe criterii de bani. O luă pentru că-l iubea pe Toby, iar Toby avea nevoie de el. La fel cum avea şi el nevoie de Toby. Clifton îşi amintea ce ternă fusese viaţa lui înainte de apariţia lui Toby. Nu fusese nimic interesant de ani de zile. Se legănase în dulceaţa succeselor vechi. Şi se gîndi la cît de electrizantă era viaţa în jurul lui Toby, la amuzamentul şi la rîsul şi la prietenia adîncă pe care le împărtăşeau.

Cînd Toby se întoarse lîngă el şi-i aduse paharul cu băutură, Clifton îl ridică pentru un toast şi spuse:

– Pentru noi doi, băiete dragă.

Era sezonul succeselor şi al distracţiei şi al petrecerilor, şi Toby era întotdeauna „în priză". Oamenii se aşteptau de la el să fie amuzant. Un actor

se putea ascunde în spatele vorbelor lui Shakespeare sau Shaw sau Molière, un cîntăreţ se putea bizui pe sprijinul lui Gershwin sau Rodgers sau Hart sau Cole Porter. Dar un comic era gol. Singura lui armă era spiritul.

Improvizaţiile lui Toby Temple deveniră repede faimoase la Hollywood. La o petrecere în cinstea unui bătrîn fondator al unui studio, cineva îl întrebase pe Toby:

– Chiar are 90 de ani?

Toby replicase:

– Da. Cînd ajunge la o sută, or să-l împartă doi la unu.

La cină într-o seară, un doctor celebru care îngrijea multe staruri spuse o glumă lungă şi complicată unui grup de comici.

– Doctore, îi spusese Toby, nu ne amuza – salvează-ne!

Într-o zi studioul folosea lei la filmări, şi cînd Toby îi văzu încărcaţi în camioane strigă:

– Creştinii – mai aveţi zece minute!

Glumele făcute de Toby pe socoteala prietenilor deveniră legendare. Un prieten de-al său, catolic, se dusese la un spital pentru o operaţie minoră. În timp ce era în convalescenţă, la patul lui a venit o călugăriţă foarte frumoasă. Îi mîngîie fruntea.

– Ce piele plăcută ai. Moale şi răcoroasă.

– Mulţumesc, soră.

Se aplecă deasupra lui să-i aranjeze aşternutul, şi sînii îi mîngîiară faţa. Fără să vrea, bietul om avu o erecţie. Pe cînd călugăriţa îi aşeza păturile, dădu cu mîna peste trupul lui. Omul era încremenit de ruşine.

– Dumnezeule, spuse călugăriţa. Ce avem aici? Şi trase de pături, dezvelindu-i penisul tare ca stînca.

– Îmi... îmi pare teribil de rău, soră, se bîlbîi el. Îmi...

– Să nu-ţi pară rău. E superb, spuse ea şi se apucă să facă dragoste cu el.

Trecură şase luni pînă află că Toby fusese cel care angajase prostituata să se ducă peste el.

Cînd ieşea din lift într-o zi, Toby se întoarse către un foarte pompos director de reţea de televiziune, şi-i spuse:

– Apropo, Will, cum ai ieşit din procesul ăla de atentat la pudoare?

Uşile liftului se închiseră şi directorul rămase să facă faţă privirilor stăruitoare ale unei jumătăţi de duzină de curioşi.

Cînd trebuia să negocieze un contract nou, Toby aranjă să i se aducă o panteră dresată la studio. Toby deschise uşa biroului lui Sam Winters în timp ce acesta era în mijlocul unei şedinţe.

– Agentul meu vrea să vorbească cu tine, zise Toby şi închise uşa.

Cînd povestea după aceea, spuse:

– Trei dintre ei aproape că au făcut atac de cord. Le-a trebuit o lună să scoată mirosul de pipi de panteră din cameră.

Toby avea o echipă de zece textieri care lucrau cu el, sub conducerea lui O'Hanlon şi Rainger. Odată,

Toby adusese o prostituată să facă parte din echipă. Cînd află că scriitorii îşi petreceau mai tot timpul în dormitor, fu nevoit s-o concedieze. Altă dată, Toby adusese un flaşnetar şi maimuţa sa la o şedinţă de scenariu. Era umilitor şi degradant, dar O'Hanlon, Rainger şi echipa înghiţeau totul pentru că Toby scotea aur curat din textele lor. Era cel mai bun în meseria lui.

Generozitatea lui Toby era fără margini. Le dădea angajaţilor şi prietenilor ceasuri de aur şi brichete şi călătorii în Europa. Purta cu el o cantitate enormă de bani lichizi şi plătea cu banii jos, inclusiv două Rolls-Royce-uri. Era extrem de darnic. În fiecare vineri, o duzină de vagabonzi făceau coadă să primească ceva de pomană. Odată, Toby îl văzu pe unul din obişnuiţi: „Hei, ce mai cauţi aici? Tocmai am citit în *Variety* că ai primit un rol într-un film." Omul se uită la Toby şi-i spuse: „Drace, nu am dreptul la două săptămîni de preaviz, ca oricine?"

Erau mii de poveşti despre Toby şi aproape toate erau adevărate. Într-o zi, la o şedinţă de scenariu, unul din textieri veni tîrziu, un păcat de neiertat.

– Îmi pare rău că am întîrziat, se scuză el. Copilul meu a avut un accident de maşină azi-dimineaţă.

Toby îl privi şi întrebă:

– Ai adus glumele?

Toată lumea din cameră fu şocată. După şedinţă, unul din scriitori îi spuse lui O'Hanlon:

– E cel mai rece şi mai afurisit împuţit din lume.

Toby aduse pe cheltuiala lui cel mai bun neurochirurg să opereze copilul, şi plăti nota de la spital. Îi spuse tatălui:

– Dacă sufli o vorbă, te zbor.

Munca era singurul lucru care-l scăpa pe Toby de singurătate, singurul lucru care-i aducea mulţumire. Dacă un spectacol mersese bine, Toby era cel mai plăcut companion din lume, dar dacă mergea prost, era un demon care ataca orice ţintă care intra în cîmpul de acţiune al ironiei lui sălbatice.

Era posesiv. Odată, în timpul unei şedinţe de producţie, luă în mîini capul lui Rainger şi anunţă:

– Ăsta e al meu. Îmi aparţine.

În acelaşi timp, însă, ajunsese să urască scriitorii, pentru că avea nevoie de ei, iar el nu dorea să depindă de nimeni. Aşa că îi trata cu dispreţ. În zilele de plată, Toby făcea avioane din statele lor de plată şi le lansa în aer. Îi concedia pentru cea mai mică abatere. Într-o zi, un scriitor intră în cameră bronzat şi Toby îl concedie imediat.

– De ce ai făcut asta? îl întrebă O'Hanlon. Era unul din cei mai buni.

– Dacă ar fi muncit, spuse Toby, n-ar fi avut timp să se bronzeze.

Un alt scriitor aduse un banc pe seama mamelor şi Toby îl puse imediat pe liber.

Dacă unul din invitaţii dintr-un spectacol avea

succes prea mare, Toby exclama:

– Eşti grozav! Te vreau în spectacol în fiecare săptămînă. Se uita la producător şi spunea: M-ai auzit? şi producătorul ştia că respectivul nu mai avea ce căuta acolo vreodată.

Toby era o colecţie de contradicţii. Era gelos pe succesul altor comici, dar se petrecu următorul fapt. Într-o zi, cînd Toby pleca de la repetiţie, trecu pe lîngă cabina unui fost star de comedie, Vinnie Turkel, a cărui carieră era de mult pe ducă. Vinnie fusese angajat să facă un rol dramatic, primul pentru el, într-o piesă de televiziune în direct. Spera că se întorseseră zilele bune şi pentru el. Acum, privind în cabina lui, Toby îl văzu pe canapea, beat. Regizorul spectacolului era prin apropiere şi-i spuse:

– Lasă-l, Toby. E terminat.

– Ce s-a întîmplat?

– Ei bine, ştii că atuul lui Vinnie a fost întotdeauna vocea lui înaltă, tremurată. Am început repetiţia şi de fiecare dată cînd Vinnie deschidea gura şi încerca să fie serios, cineva începea să rîdă. Asta l-a distrus.

– Se baza pe rolul ăsta, nu-i aşa? întrebă Toby.

Regizorul ridică din umeri.

– Orice actor se bazează pe fiecare rol.

Toby îl luă pe Vinnie acasă şi stătu cu bătrînul pînă se trezi.

– Ăsta e cel mai bun rol pe care l-ai avut vreodată. Ai de gînd să-i dai cu piciorul?

Vinnie scutură din cap, disperat.

– I-am şi dat, Toby. Nu pot să-l fac.

– Cine zice că nu poţi? întrebă Toby. Poţi să faci orice rol mai bine ca oricine pe lume.

Bătrînul dădu din cap.

– Au rîs de mine.

– Sigur că da. Şi ştii de ce? Pentru că toată viaţa ta i-ai făcut să rîdă. Se aşteptau să fii comic. Dar dacă continui, ai să-i cîştigi. O să-i faci praf.

Petrecu restul după-amiezei redîndu-i bătrînului Vinnie Turkel încrederea în sine. În seara aceea, Toby îi telefonă regizorului acasă.

– Turkel e în regulă acum, îi spuse Toby. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

– Ştiu că nu am de ce, replică regizorul. L-am înlocuit.

– Înlocuieşte-l la loc, comandă Toby. Trebuie să-i dai o şansă.

– Nu pot să risc, Toby. O să se îmbete din nou şi...

– Să-ţi spun eu cum facem, se oferi Toby. Păstrează-l. Dacă după repetiţie tot nu-l vrei, fac eu rolul lui. Pe gratis.

Urmă o pauză, apoi regizorul exclamă:

– Hei! Chiar vorbeşti serios?

– Sigur că da.

– S-a făcut, spuse regizorul repede. Spune-i lui Vinnie să fie la repetiţie la nouă mîine.

Cînd se transmise spectacolul, se dovedi a fi hitul sezonului. Şi criticii semnalară tocmai rolul lui Vinnie. Cîştigă toate premiile pe care le avea de oferit televiziunea şi i se deschise o nouă carieră în faţă, cea de actor dramatic. Cînd îi trimise lui Toby un cadou foarte costisitor ca să-şi exprime recunoştinţa, Toby i-l returnă, cu un bilet: „Nu eu am făcut-o, tu ai făcut-o". Aşa era Toby Temple.

Cîteva luni mai tîrziu, Toby îl invită pe Vinnie să

facă un sketch în spectacolul său. Vinnie îi tăie lui Toby o replică şi, din clipa aceea, Toby începu să-i dea replicile greşit, îi distruse bancurile şi-l umili în faţa a 40 de milioane de spectatori.

Şi acesta era tot Toby Temple.

Cineva îl întrebă pe O'Hanlon cum e de fapt Toby Temple, şi O'Hanlon replică:

– Îţi aminteşti filmul în care Chaplin cunoaşte un milionar? Cînd milionarul e beat, Chaplin e prietenul lui. Cînd e treaz, îi trage şuturi în fund. Aşa e şi Toby Temple, mai puţin băutura.

Odată, în timpul unei şedinţe cu directorii unei reţele de televiziune, unul dintre executivii mai tineri nu scoase nici un cuvînt. Mai tîrziu, Toby îi spuse lui Clifton Lawrence:

– Cred că nu m-a plăcut.

– Cine?

– Puştiul de la şedinţă.

– Ce-ţi pasă? E asistentul al 34-lea al lui neica nimeni.

– Nu mi-a spus nici un cuvînt, se lamentă Toby. Sigur nu mă place.

Toby era atît de trist, încît Clifton Lawrence fu nevoit să-l caute pe tînăr. Îl sună pe bietul om uluit în mijlocul nopţii şi-l întrebă:

– Ai ceva împotriva lui Toby Temple?

– Eu? Cred că e cel mai nostim om din lume!

– Atunci, vrei te rog să-mi faci o favoare, băiete dragă? Sună-l şi spune-i asta.

– Ce???

– Sună-l pe Toby şi spune-i că-l placi.

– Bine, sigur. Mîine dimineaţă, la prima oră.

– Sună-l acum.

– Dar e ora trei noaptea!

– Nu contează. Îţi aşteaptă telefonul.

Cînd tînărul îl sună pe Toby, acesta răspunse imediat. Auzi vocea lui Toby spunînd „Alo".

Directoraşul înghiţi în sec şi spuse:

– Am... am vrut doar să vă spun că eu cred că sînteţi grozav.

– Mulţumesc, prietene, spuse Toby, şi închise.

Anturajul lui Toby se mări. Uneori se trezea în mijlocul nopţii şi-şi suna prietenii să vină la el să joace cărţi, alteori îi trezea pe O'Hanlon şi Rainger şi îi chema la o şedinţă de producţie. Deseori stătea treaz toată noaptea şi se uita la filme, cu cei trei Mac, cu Clifton Lawrence şi o duzină de starlete şi cu toţi cei pe care mai reuşea să-i adune.

Şi cu cît erau mai mulţi oameni în jurul lui cu atît devenea mai singur.

22

Era noiembrie 1963 şi soarele de toamnă lumina pământul slab, fără căldură. Dimineţile erau ceţoase şi reci şi începuseră primele ploi ale iernii.

Jill Castle încă se mai oprea în fiecare dimineaţă la *Schwab*, dar începuse să i se pară că toate conversaţiile sînt mereu aceleaşi. Supravieţuitorii discutau despre cine şi ce rol a pierdut, savurau cronicile proaste şi le bîrfeau pe cele bune. Era bocetul unor rataţi şi Jill începu să se întrebe dacă nu cumva devenea şi ea la fel cu ei. Încă mai credea că într-o zi avea să fie Cineva, dar privind feţele familiare din jur înţelese că şi ei credeau acelaşi lucru despre

ei înşişi. Era oare posibil ca toţi să fi pierdut contactul cu realitatea şi să parieze pe un vis care nu avea să se adeverească niciodată? Nu putea suporta ideea.

Jill devenise confesorul grupului. Toţi veneau la ea cu probleme, iar ea asculta şi încerca să îi ajute; cu un sfat, cu cîţiva dolari sau cu un loc de dormit pentru o săptămînă sau două. Rareori ieşea cu vreun bărbat, pentru că era absorbită de cariera ei şi nici nu întîlnise pe cineva care să o intereseze.

De fiecare dată cînd Jill reuşea să pună deoparte ceva bani, îi trimitea mamei ei împreună cu lungi şi vesele scrisori despre cît de bine o duce. La început, mama ei îi răspunsese să se căiască şi să devină mireasa lui Christos. Dar cum Jill mai juca ocazional în cîte un film şi trimitea mai mulţi bani acasă, mama ei începu, vrînd- nevrînd, să se mîndrească cu cariera fiicei sale. Nu mai era împotriva ideii ca Jill să fie actriţă, dar insista să joace în filme religioase. „Sînt sigură că domnul DeMille ţi-ar da un rol dacă i-ai explica din ce mediu religios provii", îi scrise ea odată.

Odessa era un oraş mic. Mama ei lucra încă pentru soţiile petroliştilor şi Jill ştia că va discuta despre ea, că David Kenyon avea să audă, mai devreme sau mai tîrziu, despre succesul ei. Şi astfel, în scrisori, Jill fabrica poveşti despre toate starurile cu care lucra, întotdeauna atentă să le spună pe numele cel mic. Învăţă trucul tuturor figuranţilor, acela de a-l

ruga pe fotograful studioului să-i facă o poză lîngă starul respectiv. Fotograful îi dădea întotdeauna două exemplare, iar Jill îi trimitea unul mamei ei şi-l păstra pe celălalt. Scrisorile ei erau concepute cu grijă, aşa încît să pară că e la un pas de celebritate.

În California de Sud, unde nu ninge niciodată, e obiceiul ca înainte cu trei săptămîni de Crăciun să se organizeze o paradă a lui Moş Crăciun, care să meargă pe Hollywood Boulevard. Cetăţenii Hollywood-ului sînt la fel de conştiincioşi în a sărbători Crăciunul ca şi vecinii lor din clime mai nordice. Nu trebuie traşi la răspundere pentru că toate colindele răsună din case şi din maşini într-o comunitate care se scaldă într-o temperatură de 30 pînă la 35 de grade. Ei tînjesc după un Crăciun alb, de modă veche, la fel ca toţi ceilalţi americani patrioţi, dar pentru că ştiu că Dumnezeu n-o să-l furnizeze, au învăţat să-şi creeze propriul lor Crăciun. Împodobesc străzile cu globuri de Crăciun şi pomi de Crăciun, şi moşi de carton cu săniuţe şi cerbi. Staruri şi actori de compoziţie se bat pentru privilegiul de a lua parte la Parada lui Moş Crăciun; nu pentru că le- ar păsa că aduc bucurie miilor de copii şi adulţi care ticsesc străzile pentru a urmări parada, ci pentru că parada se televizează iar feţele lor sînt văzute de la un capăt la altul al Americii.

Jill Castle stătea într-un colţ, singură, privind trecerea lungii parade, cu toate starurile care le

făceau semne fanilor lor de jos. Mareşalul paradei era Toby Temple. Mulţimile de adoratori izbucneau în urale zgomotoase la trecerea cortegiului. Jill prinse o imagine a feţei zîmbitoare a lui Toby, apoi îl pierdu din vedere.

Trecu Orchestra Liceului Hollywood, urmată de un car alegoric cu Templul Masonic, apoi o orchestră a marinei. Peste tot erau călăreţi în costume de cowboy şi o fanfară a Armatei Salvării. Mai erau şi grupuri de oameni care cîntau şi purtau steaguri; un car cu *Ferma Knott Berry*, cu animale şi păsări făcute din flori; maşini de pompieri, clowni, şi orchestre de jazz. Poate că nu era chiar în spiritul Crăciunului, dar era un spectacol în cel mai autentic stil Hollywood. Jill lucrase cu unii din actorii de compoziţie care participau la paradă. Unul din ei îi făcu semn cu mîna şi-i strigă:

– Hei, Jill. Ce mai faci?

Mai mulţi oameni din mulţime se întoarseră să o privească cu invidie şi asta îi dădu un plăcut sentiment al propriei importanţe. O voce joasă, plăcută, de lîngă ea spuse:

– Mă scuzaţi, sînteţi actriţă?

Jill se întoarse. Cel care vorbise era un bărbat de vreo 25 de ani, înalt, blond şi drăguţ. Faţa îi era bronzată şi dinţii îi erau albi şi regulaţi. Purta o pereche de jeanşi vechi şi o jachetă albastră de tweed, peticită cu piele la coate.

– Da.

– Şi eu. Actor, vreau să zic. Rîse şi adăugă: În devenire.

Jill se arătă pe sine însuşi şi spuse şi ea:

– În devenire.

Numele lui era Alan Preston şi venea de la Salt Lake City, unde tatăl lui era un stîlp al bisericii Mormone.

– Am crescut cu prea multă religie şi nu suficientă distracţie, îi mărturisi Jill.

„E aproape profetic", se gîndi Jill. „Venim exact din acelaşi mediu."

– Sînt actor bun, apuse Alan cu tristeţe, dar ăsta e un oraş tare afurisit. Acasă, toţi vor să te ajute. Aici, parcă toţi ar fi gata să se repeadă la tine.

Vorbiră pînă se închise restaurantul şi deveniseră deja buni prieteni la ora închiderii. Cînd Alan întrebă „Vrei să vii la mine?", Jill ezită doar o clipă. „În regulă."

Alan Preston locuia într-o clădire pe o stradă care dădea în Highland Avenue, la două blocuri distanţă de Hollywood Bowl. Avea o cameră mică în spatele casei.

– Locului ăstuia ar trebui să-i spună Scursura, îi spuse el lui Jill. Să vezi ce ciudaţi stau aici. Şi toţi cred că or să dea lovitura în *show-business*.

„Ca şi noi", se gîndi Jill.

Mobila din camera lui Alan consta într-un pat, un birou, un scaun şi o masă hodorogită.

– E numai temporar, pînă mă mut în palatul meu, explică Alan.

Jill rîse:

– Ca şi mine.

Alan încercă s-o ia în braţe şi ea înţepeni:

– Nu, te rog.

El o privi şi spuse blînd:

– Bine.

Jill se simţi brusc jenată. Ce căuta în camera lui, de fapt? Ştia răspunsul. Era disperat de singură. Jinduia după cineva cu care să stea de vorbă, după îmbrăţişarea unui bărbat care s-o ţină în braţe, s-o ocrotească şi să-i spună că totul va fi bine. Trecuse atîta vreme. Se gîndi la David Kenyon, dar aceea era o altă viaţă, o altă lume. Îl dorea atît de mult, că era aproape dureros. Ceva mai tîrziu, cînd Alan Preston o luă din nou în braţe, Jill închise ochii şi David fu cel care o sărută şi o dezbrăca încet şi făcea dragoste cu ea.

Jill îşi petrecu noaptea cu Alan şi cîteva zile mai tîrziu Alan se mută la ea.

Alan Preston era cel mai puţin complicat om pe care-l cunoscuse Jill vreodată. Era uşuratic şi relaxat, trăia fiecare zi aşa cum era şi nu se gîndea la ziua de mîine. Cînd Jill încerca să discute cu el despre felul lui de a fi, spunea: „Hei, îţi aminteşti *Întîlnire la Samara*? Dacă e să se întîmple, se întîmplă. Soarta te găseşte. Nu-i nevoie s-o cauţi tu pe ea."

Alan rămînea în pat multă vreme după ce Jill pleca să caute de lucru. Cînd se întorcea acasă, îl găsea în balansoar, citind sau bînd bere cu prietenii. Nu aducea niciodată bani în casă.

– Eşti o proastă, îi spuneau prietenele. Îţi foloseşte patul, îţi mănîncă mîncarea şi-ţi bea băutura. Scapă de el.

Dar Jill nu voia.

Pentru prima oară, o înţelegea pe Harriet, îşi înţelegea toate prietenele care se agăţau cu disperare de bărbaţi pe care nu-i iubeau.

Era teama de singurătate.

Jill nu avea de lucru. Mai erau doar cîteva zile pînă la Crăciun şi nu mai avea decît cîţiva dolari, dar trebuia neapărat să-i trimită un cadou mamei ei. Alan fu cel care rezolvă problema. Plecă devreme în dimineaţa aceea, fără să spună unde se ducea. Cînd se întoarse, îi spuse lui Jill:

– Avem o slujbă.

– Ce fel de slujbă?

– Actorie, evident. Sîntem actori, nu?

Jill se uită la el, brusc plină de speranţă.

– Vorbeşti serios?

– Sigur că da. M-am întîlnit cu un prieten de-al meu care e regizor. Mîine începe un film. Sînt roluri pentru amîndoi. O sută de dolari bucata, pentru o zi de lucru.

– Asta-i minunat! exclamă Jill. O sută de dolari! Cu asta îi putea cumpăra mamei ei o lînă frumoasă pentru o haină de iarnă şi putea să păstreze de-ajuns ca să-şi cumpere o poşetă de piele.

– E doar o bagatelă. Se filmează într-un garaj.

Jill spuse:

– Ce avem de pierdut? Un rol e un rol.

Garajul era în partea de sud a Los Angeles-ului,

într-o zonă care fusese cîndva elegantă dar decăzuse îngrozitor.

La uşă îi întîmpină un bărbat scund şi solid care îl luă pe Alan de mînă şi spuse:

– Ai reuşit, amice. Grozav.

Se întoarse către Jill şi fluieră admirativ.

– Ai avut dreptate, amice. E o frumuseţe.

Alan făcu prezentările:

– Jill, el e Peter Terraglio. Jill Castle.

– Îmi pare bine, spuse Jill.

– Pete e regizorul, explică Alan.

– Regizor, producător, spălător de vase-şef. Fac cîte ceva din toate. Intraţi. Îi conduse prin garajul gol într-un hol care fusese cîndva în aripa destinată servitorilor. Din coridor se făceau două dormitoare. Uşa unuia era deschisă. Pe cînd se apropiau, se auziră voci. Jill ajunse în dreptul uşii, privi înăuntru şi se opri, stupefiată. În mijlocul camerei era un pat în care stăteau patru oameni dezbrăcaţi: un mexican, un negru şi două fete, una albă şi una neagră. Un cameraman lumina scena în timp ce una din fete îi aplica o felaţie mexicanului. Fata se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea şi spuse:

– Hai, puţă. Fă-te mare.

Jill simţi că leşină. Se întoarse să iasă pe coridor, şi simţi că o lasă picioarele. Alan o prinse de umeri.

– Nu ţi-e bine?

Nu-i putu răspunde. Brusc, capul îi plesnea de durere şi-şi simţea stomacul plin de cuie.

– Aşteaptă aici, îi ordonă Alan.

Se întoarse într-o clipă cu o sticlă cu pastile roşii şi una de vodcă. Luă două pastile şi i le întinse lui Jill.

– O să te facă să te simţi mai bine.

Jill înghiţi pilulele, cu capul pulsînd de durere. Alan îi mai dădu una. O înghiţi cu vodcă.

– Trebuie să te întinzi puţin.

O conduse pe Jill în dormitorul gol şi ea se întinse pe pat, mişcîndu-se foarte încet. Pastilele începeau să-şi facă efectul. Începu să se simtă mai bine. Nu mai simţea valurile de greaţă.

Un sfert de oră mai tîrziu, durerea de cap se stingea. Alan îi mai întinse o pastilă. Fără măcar să se gîndească, Jill o înghiţi. Mai luă o gură de vodcă. Era o binecuvîntare să simtă cum dispărea durerea. Alan se învîrtea în jurul patului într-un fel ciudat.

– Stai într-un loc, îi spuse ea.

– Dar nu mă mişc.

Lui Jill i se păru nostim şi începu să rîdă. Rîse pînă îi dădură lacrimile.

– Ce-ce pastile erau acelea?

– Pentru durerea ta de cap, iubito.

Terraglio aruncă o privire în cameră şi spuse:

– Cum stăm? Toată lumea-i fericită?

– Toată-toată lumea e fericită, se bîlbîi Jill.

Terraglio se uită la Alan şi încuviinţă din cap.

– Cinci minute, spuse Terraglio. Plecă în grabă.

Alan era aplecat peste Jill, mîngîindu-i sînii şi şoldurile, ridicîndu-i fusta şi mîngîind-o între picioare. Era minunat de plăcut şi brusc Jill îşi dori să-l simtă înăuntrul ei.

– Uite, iubito, spuse Alan, nu-ţi cer să faci nimic rău. Faci dragoste cu mine. Oricum asta facem, dar de data asta sîntem plătiţi. Două sute de dolari şi sînt toţi ai tăi.

Ea clătină din cap, dar i se păru că îi ia o veşnicie pentru asta.

– Nu pot să fac asta, spuse, confuz.

– De ce nu?

Trebui să se concentreze ca să-şi amintească.

– Pentru că... am să fiu un star. Nu pot să fac filme porno.

– Nu vrei să te culci cu mine?

– O, ba da! Te vreau, David.

Alan dădu să spună ceva, apoi rînji..

– Sigur, iubito. Şi eu te doresc. Hai, vino.

O luă pe Jill de mînă şi o ridică de pe pat. Jill se simţea de parcă zbura. Trecură în hol, apoi în celălalt dormitor.

– OK, spuse Terraglio cînd îi văzu. Păstraţi acelaşi decor. Primim prospătură.

– Vrei să schimb cearceafurile? întrebă un om din echipă.

– Ce dracu' crezi că sîntem, *MGM?*

Jill se ţinea strîns de Alan.

– David, aici e lume.

– Or să plece, o asigură Alan. Uite. Îi mai dădu o pastilă. Îi puse sticla de vodcă la gură şi Jill înghiţi pastila. De la acest punct încolo, totul se petrecu ca într-o ceaţă. David o dezbrăca şi îi şoptea cuvinte de alint. Apoi era în pat cu el. El îşi apropie trupul gol de al ei. Se aprinse o lumină strălucitoare, care o orbi.

– Bagă asta în gură, spuse el, şi cel care vorbea era David.

– Oh, da.

Cineva din cameră spuse ceva ce Jill nu auzi, şi David se mişcă şi trebui să se întoarcă cu faţa spre

lumina orbitoare. Simţi cum este împinsă pe spate, şi apoi îl simţi pe David înăuntrul ei, şi în acelaşi timp avea şi penisul lui în gură. Îi plăcea atît de mult. Luminile o deranjau şi vorbele din fundal la fel. Voia să-i spună lui David să le oprească, dar era într-un extaz de plăcere, avea orgasm după orgasm, pînă simţi că trupul i se frînge. David o iubea pe ea, nu pe Cissy, şi se întorsese la ea şi se căsătoriseră. Ce lună de miere minunată.

– David... spuse ea. Deschise ochii şi deasupra ei era mexicanul, care-şi mişca limba pe trupul ei. Încercă să întrebe unde era David, dar nu reuşi să scoată nici un cuvînt. Închise ochii în timp ce bărbatul îi făcea nişte lucruri minunate. Cînd Jill deschise ochii din nou, bărbatul se transformase într-o fată cu păr lung, roşcat şi sîni mari, care îi mîngîiau lui Jill bustul. Apoi femeia începu să facă ceva cu limba şi Jill închise ochii şi îşi pierdu cunoştinţa.

Cei doi bărbaţi priveau trupul de pe pat.

– O să-şi revină? întrebă Terraglio.

– Sigur, spuse Alan.

– Nu ştiu unde le găseşti, spuse Terraglio admirativ. E grozavă. Cea mai frumoasă de pînă acum.

– Plăcerea mea. Întinse mîna.

Terraglio scoase un teanc de bancnote şi trase două hîrtii din teanc.

– Uite. Rămîi la masa de Crăciun? Stellei i-ar plăcea să te vadă.

– Nu pot, spuse Alan. Petrec Crăciunul cu nevasta şi copiii. Iau următorul avion spre Florida.

– O să iasă un film teribil.

Terraglio arătă către fata leşinată.

– Cum o trecem pe generic?

Alan rînji.

– De ce nu-i foloseşti numele adevărat? E Josephine Czinski. Cînd o ajunge filmul la Odessa, o să facă furori printre prietenii ei.

23

O minţiseră. Timpul nu era un prieten care vindeca toate rănile; era duşmanul care pustia şi ucidea tinereţea. Anotimpurile veneau şi treceau, şi fiecare din ele aducea o nouă recoltă la Hollywood. Competitoarele făceau autostopul, veneau pe motociclete, cu trenul sau cu avionul. Aveau 18 ani, cum avusese Jill cîndva. Aveau picioare lungi şi sprintene şi feţe tinere şi proaspete şi zîmbete luminoase. Şi cu fiecare recoltă, Jill era cu un an mai bătrînă. Într-o zi se uită în oglindă şi era 1964 şi ea împlinise 25 de ani.

La început, experienţa de a fi făcut un film

pornografic o înspăimîntase. Trăise cu spaima că vreun director de distribuţie va afla şi o va pune pe lista neagră. Dar pe măsură ce treceau săptămînile şi apoi lunile, Jill îşi uită treptat-temerile. Dar se schimbase. Fiecare din anii următori îşi lăsă urma asupra ei, o patină de duritate, precum cercurile care marchează vîrsta copacilor. Începu să-i urască pe toţi cei care refuzau să-i dea o şansă de a juca, pe cei care-i făceau promisiuni pe care nu le ţineau.

Se antrenă într-o serie nesfîrşită de slujbe monotone şi lipsite de satisfacţie. Lucră ca secretară, recepţioneră şi bucătăreasă, ca baby-sitter şi fotomodel şi chelneriţă şi telefonistă şi vînzătoare. Numai pînă va primi telefonul.

Dar telefonul nu sosea. Şi amărăciunea lui Jill creştea. Făcea ocazional figuraţie şi roluri secundare, dar acestea nu duceau niciodată la nimic. Se privea în oglindă şi citea mesajul Timpului: „Grăbeşte-te". Vederea propriei imagini era ca o privire în valurile trecutului. Mai erau urme din fata tînără şi proaspătă care venise la Hollywood cu ani în urmă. Dar fata tînără avea riduri fine în colţurile ochilor şi riduri mai adînci care mergeau de la nas către bărbie, semnale de avertizare ale timpului care trecea şi ale succesului care nu venea, amintiri ale nenumăratelor, sumbrelor mici înfrîngeri. Grăbeşte-te Jill, grăbeşte-te!

Aşa se făcu că, atunci cînd Frank Kapper, un regizor secund de la *Fox*, în vîrstă de 18 ani, îi spuse că avea un rol bun pentru ea dacă se culcă cu el, Jill hotărî că e timpul să spună da.

Se întîlni cu Frank Kapper la studio în timpul pauzei de masă.

– Nu am decît o jumătate de oră, îi spuse el. Să mă gîndesc unde am putea fi singuri. Stătu să reflecteze un moment, încruntat, apoi se lumină: Camera de dublaj. Haide.

Camera de dublaj era o cămăruţă de proiecţie micuţă, izolată fonic, unde se combinau toate benzile de sunet într-una singură. Frank Kapper privi în jur şi exclamă:

– Drace! Era o canapea aici. Se uită la ceas. Trebuie să ne descurcăm. Dezbracă-te, iubito. Echipa de dublaj se întoarce în 20 de minute.

Jill îl privi fix, simţindu-se ca o tîrfă şi îl urî cu patimă. Dar nu lăsă să se vadă. Încercase în felul ei şi dăduse greş. Acum avea să facă cum voiau ei. Îşi scoase rochia şi lenjeria. Kapper nu se deranjă să se dezbrace. Îşi desfăcu doar fermoarul de la pantaloni şi-şi scoase penisul. Se uită la Jill şi rînji.

– Ce fund frumos. Apleacă-te.

Jill căută ceva de care să se sprijine. În faţa ei era maşina de rîsete, o consolă pe roate, care conţinea benzi sonore cu rîsete, acţionate de butoane.

– Haide, apleacă-te.

Jill ezită un moment, apoi se aplecă, proptindu-se în mîini. Kapper trecu în spatele ei şi Jill îi simţi degetele desfăcîndu-i fesele. O clipă mai tîrziu simţi vîrful penisului apăsîndu-i anusul.

– Stai! stigă Jill. Nu acolo! Nu-nu pot să...

– Ţipă, scumpo! şi o străpunse, sfîşiind-o de durere. Cu fiecare ţipăt, intra şi mai adînc în ea. Jill încerca cu disperare să se elibereze, dar el o apucase de şolduri, şi se împingea înăuntru şi în afară, ţinînd-o strîns. Ea îşi pierduse echilibrul.

Încercînd să şi-l recapete, atinse butoanele maşinii de rîs şi brusc camera se umplu de hohote nebuneşti. Pe cînd se răsucea, nebună de durere, Jill izbi maşina cu pumnii şi încăperea se umplu de sunete: o femeie chicoti, un grup bufni în rîs, o fată se hlizi şi o sută de alte voci cotcodăciră, cloncăniră şi hohotiră ca după o glumă secretă şi obscenă. Ecoul se izbi isteric de pereţi, în timp ce Jill urla de durere.

Deodată simţi o serie de scuturături rapide şi peste o clipă bucata de carne străină se retrase din trupul ei şi încet rîsetele din cameră se opriră. Jill rămase nemişcată, cu ochii închişi, luptînd cu durerea. Cînd, în fine, fu în stare să se ridice şi să se întoarcă, Frank Kapper îşi trăgea fermoarul.

– Ai fost senzaţională, scumpo. Urletele astea mă excită teribil.

Şi Jill se întrebă ce fel de animal avea să fie la 19 ani. El observă că Jill sîngera.

– Curăţă-te şi vino pe platoul 12. Începi lucrul în după-amiaza asta. După această primă experienţă, restul fu uşor. Jill începu să lucreze regulat la toate studiourile: *Warner Brothers, Paramount, Universal, MGM, Columbia, Fox.* De fapt, peste tot, mai puţin Disney, unde sexul era inexistent.

Rolul pe care-l crea Jill în pat era o fantezie şi ea îl juca cu talent, pregătindu-se pentru unul adevărat. Citi cărţi despre erotismul oriental şi cumpără filtre şi stimulenţi de la un sex-shop de pe Bulevardul Santa

Monica. Avea o loţiune cu parfum de perişor, pe care o stewardesă o adusese din Orient. Învăţă să-şi maseze amanţii încet şi senzual. „Stai liniştit şi gîndeşte-te la ce-ţi fac", le murmura ea. Masa pieptul bărbatului cu loţiunea, apoi continua către stomac, spre vintre, cu mişcări blînde, circulare. „Închide ochii şi simte-te bine".

Degetele ei erau uşoare ca aripile de fluture şi se mişcau încet pe trupul lui, mîngîindu-l. Cînd începea să aibă o erecţie, Jill îi lua penisul în mînă şi-l mîngîia uşor, gîdilîndu-l cu limba pînă bărbatul se zvîrcolea de plăcere, apoi continua pînă la vîrful degetelor de la picioare. Jill îi învăţa o mulţime de trucuri; cum să crească pînă în apropierea orgasmului, apoi să se oprească şi să crească din nou, ca în final orgasmul să fie o explozie extatică. Toţi îşi luau porţia de plăcere, apoi se îmbrăcau şi plecau. Nici unul nu stătea suficient ca să-i ofere acele cîteva minute, cele mai frumoase, îmbrăţişarea tăcută de după, oaza de linişte a braţelor unui iubit.

Să-i asigure lui Jill roluri era un preţ mic pentru plăcerea pe care le-o oferea tuturor: directori de distribuţie, regizori, producători şi regizori secunzi. Începu să fie cunoscută în oraş ca „o bucăţică bună şi fierbinte", şi toţi erau nerăbdători să-şi primească porţia. Şi de fiecare dată cînd o făcea, în ea rămîneau mai puţin respect şi dragoste, şi mai multă ură şi amărăciune.

Nu ştia cum, sau cînd, dar ştia că într-o zi oraşul acela avea să plătească pentru ceea ce îi făcuse.

În următorii ani, Jill apăru în nenumărate filme şi spectacole de televiziune şi reclame. Era secretara

care spunea „Bună dimineaţa, domnule Stevens", şi femeia care îngrijea de copil care spunea: „Nu vă faceţi griji, şi petreceţi o seară plăcută. O să culc eu copiii", şi liftiera care anunţa „Urmează etajul şase", şi fata în costum de schi care mărturisea „Toate prietenele mele folosesc Dainties". Dar nu se întîmpla niciodată nimic. Era o faţă din mulţime, fără nume. Era în cinematografie, dar în acelaşi timp nu era, şi nu putea suporta ideea de a-şi petrece restul vieţii aşa.

În 1966 mama lui Jill muri şi ea se duse la Odessa pentru înmormîntare. Era după-amiaza tîrziu şi la slujbă erau mai puţin de o duzină de oameni; nici una din femeile pentru care mama ei lucrase în toţi anii aceştia. Erau unii dintre obişnuiţii predicilor din cortul de la marginea oraşului. Jill îşi aminti cît de îngrozită fusese la acele întruniri. Dar mama ei găsise un fel de alinare în ele, o exorcizare a acelor demoni care o chinuiseră.

O voce familiară spuse:

– Bună, Josephine.

Se întoarse şi el stătea lîngă ea şi îl privi în ochi şi deodată totul era ca şi cum nu s-ar fi despărţit niciodată, de parcă îşi aparţineau unul altuia dintotdeauna. Anii îşi lăsaseră amprenta de maturitate asupra lui şi adăugaseră o tuşă de cenuşiu la tîmple. Dar nu se schimbase, era tot David, David al ei. Şi totuşi erau străini.

– Îmi pare rău pentru mama ta.

Şi ea se auzi spunînd:

– Mulţumesc, David.

De parcă ar fi recitat replici dintr-o piesă.

– Trebuie să vorbesc cu tine. Ne putem întîlni

diseară?

În vocea lui era implorare. Ea se gîndi la ultima oară cînd fuseseră împreună şi la foamea lui de atunci şi la promisiune şi la visele ei. Spuse:

– Bine, David.

– La lac? Ai o maşină?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Ne întîlnim acolo într-o oră.

Cînd David ajunse acasă, Cissy stătea în faţa oglinzii, goală, pregătindu-se pentru o petrecere. El intră în dormitor şi rămase s-o privească. O putea judeca pe soţia sa fără pasiune, pentru că nu simţea nimic pentru ea. Era frumoasă. Cissy avusese grijă de trupul său, îl păstrase frumos cu ajutorul unui regim atent şi al sportului. Era avuţia ei principală şi David avea motive să creadă că era generoasă în a-l împărţi cu alţii; cu profesorul de schi, cu antrenorul de golf, cu instructorul de zbor. Dar nu o condamna. Era multă vreme de cînd el nu mai împărţise patul cu ea.

La început, chiar crezuse că avea să-l lase să divorţeze la moartea mamei lui. Dar mama lui David era încă în viaţă şi înfloritoare. David nu putea şti dacă îl înşelaseră sau se petrecuse un miracol. La un an după căsătorie, David îi spusese lui Cissy:

– Cred că e vremea să vorbim despre divorţ.

Cissy replicase:

– Care divorţ? Şi cînd îi văzu expresia uluită, rîsese: Îmi place să fiu doamna David Kenyon,

iubitule. Chiar ai crezut că am să renunţ la tine pentru curvuliţa aia poloneză?

O pălmuise.

A doua zi se dusese la avocat. Çînd David termină de vorbit, acesta îi spuse:

– Pot să-ţi obţin divorţul. Dar dacă Cissy e hotărîtă să se agaţe de tine, David, o să fie al dracului de costisitor.

– Fă-o.

Cînd Cissy primi actele de divorţ, se încuie în baia lui David şi înghiţi o supradoză de somnifere. David avusese nevoie de ajutorul a doi servitori ca să spargă uşa solidă. Cissy pluti între viaţă şi moarte două zile. David o vizitase la spitalul în care era internată.

– Îmi pare rău, David, îi spusese ea. Nu vreau să trăiesc fără tine. Pur şi simplu.

În dimineaţa următoare, David renunţase la divorţ.

Asta se întîmplase cu zece ani în urmă şi de atunci căsnicia lui David devenise un armistiţiu nesigur. Preluase complet imperiul Kenyon şi-şi dedicase toată energia conducerii lui. Fizic, găsea debuşeu în fetele pe care le păstra în diferitele oraşe ale lumii, unde îl purtau afacerile. Dar nu o uitase niciodată pe Josephine.

David nu avea idee care erau sentimentele ei faţă de el. Ar fi vrut să ştie, dar se şi temea să afle. Avea toate motivele să-l urască. Cînd auzise vestea despre moartea mamei ei, David se dusese la cimitir numai ca să o privească pe Josephine. În clipa în care o văzu, ştiu că nu se întîmplase nimic. Pentru el, în orice caz. Anii se întoarseră înapoi într-o clipă şi se trezi la

fel de îndrăgostit ca la început.

„Trebuie să-ţi vorbesc... să ne întîlnim diseară..."

„Bine, David..."

„La lac."

Cissy se întoarse şi îl văzu pe David privind-o în oglindă.

– Ar fi bine să te grăbeşti să te schimbi, David. O să întîrziem.

– Mă duc să mă întîlnesc cu Josephine. Dacă mă mai vrea, mă însor cu ea. Cred că e timpul să înceteze farsa, nu?

Ea rămase acolo, uitîndu-se la David. Imaginea ei goală se reflecta în oglindă.

– Lasă-mă să mă îmbrac.

David dădu din cap şi plecă din cameră. Intră în salon şi începu să se plimbe în sus şi în jos, pregătindu-se pentru confruntare. În mod sigur, după toţi aceşti ani, Cissy nu îşi mai dorea să se agaţe de o căsnicie care nu era decît o cochilie goală. Avea să-i dea tot ce-şi dorea şi...

Auzi sunetul motorului maşinii lui Cissy pornind şi apoi scrîşnetul cauciucurilor cînd porni în trombă pe alee. David se repezi la uşa din faţă şi privi afară. Maserati-ul lui Cissy gonea către şosea. David se urcă în propria maşină, porni motorul şi se aruncă în direcţia şoselei după Cissy.

Cînd ajunse pe şosea, maşina ei tocmai dispărea în depărtare. Apăsă tare pe accelarator. Maserati-ul era o maşină mai rapidă decît Rolls-ul lui David. Apăsă mai tare pe pedala de acceleraţie: 70... 80... 90. Maşina ei nu se vedea.

100... 110... Tot nici un semn.

Ajunse în vîrful unui deal şi acolo văzu maşina, ca o jucărie în depărtare, luînd o curbă. Viteza aruncă maşina într-o parte şi cauciucurile luptau s-o păstreze pe şosea. Maserati-ul se legăna într-o parte şi-n alta, ondulînd pe drum. Apoi se stabiliză şi luă curba. Dar brusc maşina lovi marginea drumului, fu proiectată în aer ca dintr-o catapultă şi se rostogoli de mai multe ori pe cîmp.

David scoase trupul fără cunoştinţă al lui Cissy din maşină cu cîteva clipe înainte de explozie. Abia la ora cinci în dimineaţa următoare chirurgul ieşi din sala de operaţie şi-i spuse lui David:

– O să trăiască.

Jill ajunse la lac chiar înaintea amurgului. Se opri la mal. Stinse motorul şi se abandonă sunetelor vîntului şi apei. „Nu ştiu cînd am mai fost atît de fericită", se gîndi ea. Apoi se corectă: „Ba ştiu. Aici. Cu David." Îşi aminti de trupul lui lipit de al ei şi se topi de dorinţă. Orice ar fi fost ceea ce-i distrusese fericirea, se terminase. O simţise în clipa în care îl văzuse pe David. Încă o mai iubea. Ştia ea.

Urmări cum cerul sîngeriu se înecă în apă în depărtare şi căzu noaptea. Îşi dorea ca David să se grăbească.

Trecu o oră, apoi două şi aerul se răci. Ea rămase în maşină, nemişcată şi tăcută. Privi luna de un alb cadaveric plutind pe cer. Ascultă zgomotele nopţii în jurul ei şi-şi spuse: „Vine David".

Jill rămase acolo toată noaptea şi, dimineaţă, cînd soarele începea să se ridice la orizont, porni motorul şi se întoarse la Hollywood.

24

Jill stătea în faţa măsuţei de toaletă şi-şi studia chipul în oglindă. Văzu un rid abia perceptibil în colţul ochilor şi se încruntă. „Nu e drept", se gîndi ea. „Un bărbat poate să arate oricum. Poate să aibă păr cărunt, burtă şi o faţă ca o hartă rutieră, şi nimeni nu-şi face probleme. Dar dacă o femeie are cel mai mărunt rid..." Începu să se machieze. Bob Schiffer, cel mai bun macheur de la Hollywood, o învăţase cîte ceva din tehnicile lui. Jill aplică o bază de fond de ten în locul pudrei pe care o folosea înainte. Pudra usca

pielea, în timp ce fondul de ten o păstra umedă. Apoi se concentră asupra ochilor, punînd pe pleoapa de jos un fard cu trei sau patru nuanţe mai deschis decît pe cea de sus, ca să estompeze cearcănele. Îşi umbri puţin ochii, ca să le scoată în evidenţă culoarea, apoi lipi cu grijă genele false peste propriile ei gene, într-un unghi de 45 de grade la colţul exterior al ochiului. Le lipi cu adeziv *Duo* şi perie împreună genele false cu cele naturale, făcîndu-şi ochii să pară mai mari. Pentru a crea impresia că sînt încă şi mai bogate, desenă puncte fine de dermatograf sub gene, pe pleoapa de jos. După aceea, Jill se rujă, îşi pudră buzele şi aplică un al doilea strat de ruj. Îşi dădu cu puţin roşu în obraji şi-şi pudră faţa, evitînd zonele din jurul ochilor, unde pudra ar fi accentuat ridurile fine.

Jill se lăsă pe spate şi-şi studie opera în oglindă. Arăta superb. Cîndva, va trebui să apeleze la trucul cu banda adezivă, dar, slavă Domnului, mai aveau să treacă ani buni pînă atunci. Jill cunoştea actriţe mai vîrstnice care foloseau şmecheria. Îşi lipeau bucăţele mici de bandă Scotch sub linia părului; lipite de ele erau fire subţiri de aţă pe care le legau în jurul capului şi le ascundeau sub păr. Rezultatul era că întindeau pielea feţei, dînd efectul unei operaţii plastice, fără durerea şi cheltuiala acesteia. O variaţie era folosită pentru a le ascunde sînii căzuţi. O bucăţică de bandă lipită cu un capăt de sîn şi cu celălalt de pielea mai fermă de pe torace oferea o soluţie temporară simplă pentru problemă. Sînii lui Jill erau încă tari.

Termină de periat părul moale şi negru, se uită

pentru ultima oară în oglindă, aruncă o privire la ceas şi realiză că trebuia să se grăbească.

Avea o probă pentru *„The Toby Temple Show"*.

25

Eddie Berrigan, directorul de distribuţie pentru spectacolul lui Toby, era un bărbat însurat. Făcuse aranjamente ca să poată folosi apartamentul unui prieten trei după-amieze pe săptămînă. Una din ele era rezevată amantei lui Berrigan, iar celelalte două erau rezervate pentru ceea ce numea el „talente vechi" şi „tinere talente".

Jill Castle era un tînăr talent. Mai mulţi prieteni îi spuseseră lui Eddie că Jill oferea „o călătorie fantastică în jurul lumii". Eddie era nerăbdător să încerce. Acum găsise un rol care i s-ar fi potrivit. Toate personajele trebuiau să arate sexy, să spună

cîteva replici şi să iasă.

Jill îi citi lui Eddie şi el fu satisfăcut. Nu era chiar Kate Hepburn, dar nici rolul nu cerea aşa ceva.

– E al tău, îi spuse el.

– Mulţumesc, Eddie.

– Uite scenariul. Repetiţiile încep mîine dimineaţă, la zece fix. Fii punctuală şi învaţă replicile.

– Sigur. Jill aştepta.

– Ăăă... Ce-ar fi să ne întîlnim după-amiază pentru o cafea?

Jill dădu din cap.

– Am un prieten care are un apartament pe Argyle, la 9513. În Allerton.

– Ştiu unde e, spuse Jill.

– Apartamentul 6D. La ora trei.

Repetiţiile merseseră bine. Avea să fie un spectacol bun. Printre invitaţii săptămînii se numărau o trupă de dansatori din Argentina, un grup de rock and roll, un magician care făcea să dispară tot ce se putea vedea şi un vocalist de renume. Singurul care lipsea era Toby Temple. Jill îl întrebă pe Eddie despre el.

– E bolnav?

– Bolnav pe dracu', mîrîi Eddie. Salahorii muncesc în timp ce bătrînul Toby se distrează. O să-şi facă apariţia sîmbătă să filmeze spectacolul, apoi valea.

Toby Temple apăru într-adevăr sîmbătă dimineaţa, intrînd triumfal în studio. Din colţul scenei, Jill îl privi cum îşi făcu intrarea, urmat de cei trei Mac, de Clifton Lawrence şi de alte cîteva persoane. Spectacolul o umplu de dispreţ pe Jill. Ştia multe despre Toby Temple. Era un egomaniac care, se zvonea, se lăuda că s-a culcat cu toate actriţele drăguţe de la Hollywood. Nimeni nu-i spunea nu lui Toby Temple. O, da, Jill ştia multe despre el.

Regizorul, un tip scund şi nervos pe nume Harry Durkin, îi prezentă lui Toby distribuţia. Toby lucrase cu majoritatea lor. Hollywood-ul era un orăşel şi feţele îţi deveneau repede familiare. Cu Jill Castle nu se mai întîlnise niciodată. Arăta superb într-o rochie de tricot bej şi părea calmă şi elegantă.

– Ce joci, iubito? întrebă Toby.

– Sînt în sketch-ul cu astronautul, domnule Temple.

Îi zîmbi cu căldură şi-i spuse:

– Prietenii îmi spun Toby.

Toată lumea se apucă de lucru. Repetiţia merse suspect de bine şi Durkin înţelese repede şi motivul. Toby voia să o impresioneze pe Jill. Se culcase cu toate fetele din distribuţie, iar Jill era o nouă provocare.

Sketch-ul pe care Toby îl făcea cu Jill era punctul maxim al spectacolului. Toby îi dădu cîteva replici în plus lui Jill, şi totul ieşi foarte bine. Cînd repetiţia se

termină, Toby îi spuse:

– Ce-ar fi să bem ceva în cabina mea?

– Mulţumesc, nu beau. Jill îi zîmbi şi plecă. Avea întîlnire cu un director de distribuţie şi ăsta era mai important decît Toby Temple. El mergea numai o dată. Un director de distribuţie însemna roluri permanente.

Cînd filmară spectacolul în seara aceea, se dovedi un imens succes, unul dintre cele mai bune spectacole pe care le făcuse Toby vreodată.

– Încă o lovitură, îi spuse Clifton lui Toby. Sketch-ul cu astronautul a fost formidabil.

Toby zîmbi.

– Mda. Îmi place puicuţa care joacă în el. Are ceva special.

– E drăguţă, spuse Clifton.

În fiecare săptămînă era altă fată. Toate aveau „ceva special", toate se culcau cu Toby şi toate deveneau subiecte perimate.

– Invit-o să ia masa cu noi, Cliff.

Nu era o rugăminte. Era un ordin. Cu cîţiva ani în urmă, Clifton i-ar fi spus lui Toby să se descurce singur. Dar acum, cînd Toby îţi cerea să faci ceva, făceai. Era un rege şi acesta era regatul lui, iar cei care nu doreau să fie exilaţi încercau să rămînă în graţiile lui.

– Sigur, Toby. Aranjez.

Clifton se îndreptă către cabina unde se schimbau dansatoarele şi fetele din distribuţie. Bătu o dată la uşă şi intră. În cameră se aflau o duzină de fete în diverse stadii de goliciune. Nu-i dădură nici o atenţie sau îl salutară pur şi simplu. Jill se demachiase şi se

îmbrăca în hainele de stradă. Clifton se îndreptă către ea.

– Ai fost bună, îi spuse.

Jill îl privi fără interes prin oglindă.

– Mulţumesc.

Cîndva ar fi fost entuziasmată să fie atît de aproape de Clifton Lawrence. El i-ar fi putut deschide orice uşă de la Hollywood. Acum, toată lumea ştia că e doar valetul lui Toby Templer.

– Am veşti bune pentru tine. Domnul Temple vrea să vii să mănînci cu el.

Jill îşi trecu uşor mîna prin păr şi spuse:

– Spuneţi-i că sînt obosită. Mă duc să mă culc.

Şi ieşi.

Cina din seara aceea fu o catastrofă. Toby, Clifton Lawrence şi Durkin erau la restaurantul *La Rue,* într-un separeu. Durkin sugerase să invite vreo două din dansatoarele din spectacol, dar Toby refuzase cu furie ideea.

Chelnerul îi întrebă:

– Doriţi să comandaţi, domnule Temple?

Toby arătă către Clifton şi spuse:

– Mda. Comandă-i idiotului de aici să-şi dea drumul la limbă.

Clifton se alătură rîsetelor generale, prefăcîndu-se că Toby e doar amuzant. Toby răbufni:

– Ţi-am cerut să faci un lucru simplu: să inviţi o fată la masă. Cine te-a pus s-o sperii?

– Era obosită, explică Clifton. A spus că...

– Nici o curvă nu e prea obosită ca să ia masa cu mine. Ai spus ceva care a supărat-o. Toby ridicase vocea. Cei de la mesele alăturate se întoarseră să

privească. Toby le zîmbi cu zîmbetul lui copilăresc: Asta e o petrecere de adio, oameni buni. Arătă către Clifton: Şi-a donat creierul unei grădini zoologice.

De la masa alăturată se auziră rîsete. Clifton se forţă să zîmbească, dar sub masă avea pumnii încleştaţi.

– Vreţi să ştiţi cît e de prost? îi întrebă Toby pe cei din separeul de alături. În Polonia, se spun bancuri despre el.

Rîsetele crescură în intensitate. Clifton îşi dorea să plece, dar nu îndrăznea. Durkin era jenat, dar prea prevăzător ca să spună ceva. Toby atrăsese deja atenţia mai multor mese. Ridică din nou vocea, surîzîndu-le fermecător. Clifton Lawrence este un prost cinstit. Cînd s-a născut, părinţii lui s-au certat din cauza lui. Mama lui pretindea că nu e copilul ei.

Din fericire, seara se termină totuşi. Dar a doua zi poveştile despre Clifton Lawrence aveau să se răspîndească în tot oraşul.

Clifton se răsuci în pat toată noaptea, fără să poată dormi. Se întreba de ce-i permisese lui Toby să-l umilească. Răspunsul era simplu: banii. Venitul de pe urma lui Toby Temple era de peste un milion de dolari. Clifton trăia costisitor şi era mînă spartă şi nu pusese de-o parte nici un bănuţ. Fără alţi clienţi, avea nevoie de Toby. Asta era problema. Toby ştia, şi Clifton devenise sacul lui de antrenament favorit. Clifton trebuia să se retragă înainte de a fi prea tîrziu.

Dar ştia că era deja prea tîrziu.

Fusese prins în capcana acestei situaţii din cauza afecţiunii lui pentru Toby: îl iubea cu adevărat. Îl privise pe Toby distrugîndu-i pe alţii – femei care se

îndrăgostiseră de el, comici care încercaseră să-l concureze, critici care nu-l plăcuseră. Dar aceia erau alţii. Clifton nu crezuse niciodată că Toby l-ar putea ataca pe el. El şi Toby erau prea apropiaţi, Clifton făcuse prea multe pentru el.

Îi era groază să se gîndească la ce-i putea rezerva viitorul.

În mod obişnuit, Toby nici nu s-ar fi uitat a doua oară la Jill Castle. Dar Toby nu era obişnuit să i se refuze ceva ce-şi dorea. Refuzul lui Jill nu făcu decît să-l îndîrjească. O invită din nou la cină. Cînd ea refuză, Toby consideră că se juca cu el şi hotărî să uite de ea. Ironia era că, dacă ar fi fost un joc, Jill n-ar fi reuşit să-l păcălească pe Toby, pentru că Toby înţelegea prea bine femeile. Dar simţi că Jill cu adevărat nu dorea să iasă cu el şi asta îl rodea. Nu era în stare să şi-o scoată din minte.

Ca din întîmplare, Toby îi spuse lui Eddie Berrigan că n-ar fi o idee rea s-o folosească pe Jill Castle din nou în spectacol. Eddie o sună. Îi spuse că era ocupată cu un rol într-un western. Cînd Eddie îi raportă lui Toby, acesta se înfurie.

– Spune-i să anuleze orice face, urlă el. O plătim mai mult. Pentru numele lui Dumnezeu, ăsta e cel mai bun spectacol care există. Ce dracu' are tîrfa asta nebună?

Eddie o sună din nou pe Jill şi îi spuse ce crede Toby.

– Te vrea cu adevărat în spectacol, Jill. Nu poţi s-o faci?

– Îmi pare rău, spuse Jill. Fac un rol la *Universal.* Nu pot să-l las.

Şi nici nu voia să încerce. Nici o actriţă nu avansa la Hollywood dînd cu piciorul unui studio. Pentru Jill, Toby Temple nu însemna decît o zi de lucru. În seara următoare, o sună însuşi Marele Om. La telefon, vocea lui era caldă şi fermecătoare.

– Jill? Aici modestul tău coleg, Toby.

– Da, domnule Temple.

– Hei, ce-i asta? Ce-i chestia cu „domnule"? Nu se auzi nici un răspuns. Îţi place baseball-ul? întrebă Toby. Am bilete pentru...

– Nu, nu-mi place.

– Nici mie. Rîse. Te testam. Ascultă, ce-ai zice să iei cina cu mine sîmbătă seara? L-am furat pe bucătarul şef de la *Maxim*, din Paris. Ştie să...

– Îmi pare rău. Am o întîlnire, domnule Temple. În vocea ei nu se simţea nici o umbră de interes.

Toby se trezi că strînge receptorul foarte tare în mînă.

– Dar cînd eşti liberă?

– Muncesc prea mult. Nu prea ies. Dar vă mulţumesc pentru invitaţie.

Şi închise telefonul. Scîrba îi închisese telefonul – o prăpădită de figurantă îi închisese telefonul lui Toby Temple! Toby nu cunoscuse nici o femeie care să nu dea un an din viaţă ca să petreacă o noapte cu el – şi curva asta proastă îl refuza! Îl apucă o furie violentă, pe care şi-o revărsă pe tot ce se afla în jur. Nimic nu era bine. Scenariul puţea, regizorul era un idiot,

muzica era groaznică şi actorii erau proşti. Îl convocă pe Eddie Berrigan la el în cabină.

– Ce ştii despre Jill Castle? întrebă Toby.

– Nimic, răspunse Eddie pe loc. Nu era tîmpit. Ca toţi ceilalţi, ştia exact ce se petrecea. Oricum s-ar fi terminat, nu avea intenţia să fie prins la mijloc.

– Se culcă cu unul şi cu altul?

– Nu, domnule, spuse Eddie ferm. Dacă ar face-o, aş şti.

– Vreau s-o verifici, ordonă Toby. Află dacă are un prieten, unde se duce, ce face – înţelegi ce vreau să spun.

– Da, domnule, spuse Eddie cu toată seriozitatea.

La trei dimineaţa, pe Eddie îl trezi telefonul de pe noptieră.

– Ce ai aflat? întrebă o voce.

Eddie se ridică în capul oaselor, încercînd să se trezească.

– Cine dracu'... Brusc realiză cu cine vorbeşte. Am verificat, spuse în grabă. E curată.

– Nu ţi-am cerut certificatul medical, se răsti Toby. Se culcă cu cineva?

– Nu domnule, cu nimeni. Am vorbit cu prietenii mei din oraş. Toţi o plac pe Jill şi o folosesc pentru că e o actriţă bună.

Vorbea mai repede acum, disperat să-l convingă pe interlocutor. Dacă Toby Temple afla vreodată că Jill se culcase cu Eddie – că îl alesese pe el în locul lui Toby Temple! – Eddie nu avea să mai găsească vreodată de lucru în Hollywood. Vorbise într-adevăr cu prietenii lui şi toţi erau în aceeaşi situaţie ca şi el. Nici unul nu voia să-şi facă un duşman din Toby

Temple, aşa încît se puseseră de acord asupra unei conspiraţii a tăcerii.

– Nu-şi face de cap cu nimeni.

Vocea lui Toby se îmblînzi.

– Înţeleg. Bănuiesc că e doar un fel de tipă ciudată, nu?

– Probabil că da, spuse Eddie, uşurat.

– Hei, sper că nu te-am trezit?

– Nu, nu, e în regulă, domnule Temple.

Dar Eddie rămase treaz multă vreme, reflectînd ce se putea întîmpla dacă adevărul ieşea vreodată la iveală.

Pentru că oraşul îi aparţinea lui Toby Temple.

Toby şi Clinton luau masa la *Hillcrest Country Club*. *Hillcrest* fusese creat pentru că puţine din cluburile selecte din Los Angeles admiteau evrei. Politica aceasta era atît de rigidă, încît fetiţa de 10 ani a lui Groucho Marx, Melinda, fusese dată afară din piscina unui club unde o dusese o prietenă creştină. Cînd Groucho auzise ce se întîmplase, îl sunase pe directorul clubului şi-i spusese: „Ascultă, fiica mea nu-i decît pe jumătate evreică. O laşi să intre în piscină pînă la mijloc?"

Ca rezultat al unor asemenea incidente, un grup de evrei influenţi, cărora le plăcea să joace golf şi tenis şi să-şi bată joc de antisemiţi, se adunaseră şi formaseră propriul lor club, vînzînd acţiuni numai membrilor evrei. *Hillcrest* era construit într-un parc

splendid, la cîteva mile de centrul Beverly Hills, şi devenise repede celebru pentru mîncarea excelentă şi atmosfera plăcută. Goimii se dădeau în vînt să fie admişi. Într-o pornire spre toleranţă, conducerea admisese ca în club să fie primiţi şi cîţiva neevrei.

Toby stătea întotdeauna la masa comedienilor, unde cele mai ascuţite spirite din Hollywood se adunau ca să schimbe glume şi să se împungă unii pe alţii. Dar în ziua aceea, Toby avea probleme pe suflet. Îl duse pe Clifton la o masă într-un colţ.

– Am nevoie de sfatul tău, Clifton, îi spuse el.

Agentul îl privi surprins. Era multă vreme de cînd Toby nu-i mai ceruse sfatul.

– Sigur, băiete dargă.

– E vorba de fata aia, începu Toby, şi Clifton se limpezi deodată. Acum, jumătate de oraş ştia povestea. Era cea mai bună glumă din Hollywood. Un jurnalist scrisese chiar o schiţă, fără să dea nume. Toby citise şi comentase: „Cine o fi idiotul?" Marele amorez era prins de o fată de doi bani care-l refuzase.

– Jill Castle, spuse Toby, îţi aduci aminte de ea? Fata care a fost în spectacol?

– A, da, o fată atrăgătoare. Care-i problema?

– Să fiu al naibii dacă ştiu, admise Toby. E ca şi cum ar avea ceva împotriva mea. De fiecare dată cînd îi cer o întîlnire, mă refuză. Mă face să mă simt ca ultimul troglodit.

Clifton încercă marea cu degetul:

– De ce nu renunţi?

– Asta-i partea dementă, amice. Nu pot. Între noi trei – tu, eu şi scula mea – n-am dorit niciodată mai

tare vreo fufă, toată viaţa mea. Am ajuns să nu mă gîndesc la altceva. Zîmbi şi spuse: Ţi-am spus că e o nebunie. Dă-mi un sfat, Cliff. Ce să fac?

Pentru o clipă, Clifton fu tentat să-i spună lui Toby tot adevărul. Dar nu-i putea spune că fata visurilor lui se culca cu orice regizor secund care-i oferea o zi de lucru. Nu dacă voia să-l păstreze pe Toby de client.

– Am o idee, sugeră Clifton. E serioasă în legătură cu cariera ei?

– Da. E ambiţioasă.

– Bine. Atunci fă-i o propunere pe care trebuie s-o accepte.

– Adică?

– Dă o petrecere la tine acasă.

– Ţi-am spus, nu vrea să...

– Lasă-mă să termin. Invită directori de studiouri, producători, regizori – oameni care s-o poată ajuta. Dacă e cu adevărat interesată să fie actriţă, o să dea orice să-i întîlnească.

Toby formă numărul ei.

– Bună, Jill.

– Cine e? întrebă ea.

Toată ţara îi cunoştea vocea lui, şi ea întreba cine e!

– Toby. Toby Temple.

– Ah.

Era un sunet care putea însemna orice.

– Ascultă, Jill, dau o petrecere la mine acasă miercuri seara şi... (o auzi că începe să spună ceva şi se grăbi)... vine Sam Winters, directorul de la *Pan-Pacific*, şi cîţiva alţi şefi de studiouri şi nişte producători şi regizori. M-am gîndit că ţi-ar folosi să-i întîlneşti. Eşti liberă?

Urmă o pauză imperceptibilă, apoi Jill Castle spuse:

– Miercuri seara. Da, sînt liberă. Mulţumesc, Toby.

Şi nici unul din ei nu ştia că era o întîlnire la Samara.

Pe terasă cînta orchestra, în timp ce chelneri în livrea treceau cu tăvi cu *hors d'oeuvres* şi pahare cu şampanie.

Cînd sosi Jill, cu 45 de minute întîrziere, Toby se repezi cu nervozitate la uşă s-o întîmpine. Purta o rochie simplă de mătase albă,şi părul îi cădea liber pe umeri. Arăta răpitor. Toby nu-şi putea lua ochii de la ea. Jill ştia bine că arăta superb. Îşi spălase şi-şi coafase părul cu multă grijă şi petrecuse multă vreme cu machiajul.

– Sînt o grămadă de oameni pe care vreau să-i cunoşti. Toby o luă pe Jill de mînă şi o conduse de-a curmezişul sălii de recepţii în salon. Jill se opri la intrare, privind oaspeţii. Aproape toate feţele din cameră îi erau cunoscute. Le văzuse pe coperta de la *Time* şi *Life* şi *Paris Match* şi *Oggi*, sau pe ecran. Acesta era adevăratul Hollywood. Aceştia erau realizatorii de filme. Jill îşi imaginase acest moment

de o mie de ori. Acum că era cu adevărat aici, îi venea greu să creadă că e aievea.

Toby îi întindea un pahar de şampanie. O luă de braţ şi o duse către un bărbat înconjurat de un grup.

– Sam, vreau să ţi-o prezint pe Jill Castle.

Sam se întoarse către ea.

– Bună, Jill Castle, spuse amabil.

– Jill, el e Sam Winters, şeful de trib de la *Pan-Pacific*.

– Ştiu cine e domnul Winters, spuse Jill.

– Jill e actriţă, Sam, o actriţă al naibii de bună. Ai putea s-o foloseşti. Mai capătă şi prăvălia ta puţină clasă.

– O să ţin minte, spuse Sam politicos.

Toby o luă de mînă, ţinînd-o strîns.

– Haide iubito, spuse el. Vreau să te cunoască toată lumea.

Înainte de sfîrşitul serii, Jill cunoscuse trei directori de studiouri, jumătate de duzină de producători importanţi, trei regizori, cîţiva scenarişti, mai mulţi redactori de ziar şi de televiziune şi o duzină de staruri. La dineu, Jill stătu în dreapta lui Toby. Ascultă diverse conversaţii, savurînd sentimentul de a fi pentru prima oară cu adevărat *înăuntru.*

– ...Problema cu scenariile astea e că, dacă unul din ele cade, s-a dus dracului tot studioul. *Fox* atîrnă de un fir de aţă, aşteptînd să vadă ce iese din *Cleopatra*.

– Aţi văzut filmul lui Billy Wilder? E senzaţional!

– Da? Îmi plăcea mai mult cînd lucra cu Brackett. Brackett are clasă.

– Billy are talent.

– ...şi aşa, i-am trimis lui Peck un scenariu anonim săptămîna trecută, şi e înnebunit după el. Mi-a spus că-mi dă un răspuns clar într-o zi sau două.

– ...am primit o invitaţie să-l cunosc pe noul guru, Krishi Pramananada. Ei bine, draga mea, s-a dovedit că ne cunoaştem Fusesem la bar *mitzvah-ul lui.*

– ...problema cu finanţarea unui film de două milioane e că, pînă primeşti un răspuns, costul inflaţiei şi afurisitele de sindicate îl ridică la trei sau patru.

„Milioane", se gîndi Jill emoţionată. „Trei sau patru milioane". Îşi aminti de nesfîrşitele conversaţii de la *Schwab*, în care micii paraziţi, Supravieţuitorii, îşi dădeau cu aviditate unul altuia frînturi de informaţii în legătură cu ce făceau studiourile. Ei bine, oamenii de la masa aceea erau adevăraţii supravieţuitori, cei care făceau şi desfăceau totul la Hollywood.

Aceştia erau oamenii care-i închiseseră porţile în nas, care refuzaseră să-i dea o şansă. Oricare din ei ar fi putut s-o ajute, să- i schimbe viaţa, dar nici unul nu avusese cinci minute pentru Jill Castle. Se uită la un producător care era pe creasta valului cu noul său musical. Îi refuzase lui Jill pînă şi o probă.

La celălalt capăt al mesei, un celebru regizor de comedie era prins într-o conversaţie animată cu starul ultimului său film. Refuzase s-o vadă pe Jill.

Sam Winters discuta cu directorul unui alt studio. Jill îi trimisese o telegramă lui Winters, rugîndu-l să-i urmărească rolul într-un spectacol de televiziune. Nu-şi dăduse osteneala să-i răspundă.

Aveau să plătească pentru umilinţele şi insultele lor, ei şi oricine se purtase atît de ticălos cu ea. În

clipa aceea, nu însemna nimic pentru cei de acolo, dar într-o zi avea să însemne. O, da. Într- o zi avea să însemne.

Mîncarea era minunată, dar Jill era prea preocupată ca să bage de seamă ce mînca. Cînd cina se termină, Toby se ridică şi spuse:

– Hei, să ne grăbim, că altfel începe filmul fără noi.

Ţinînd-o pe Jill de braţ, o conduse în imensa sală de proiecţie unde avea să ruleze filmul.

Camera era aranjată astfel încît 60 de persoane să poată urmări comod filmul, aşezaţi pe canapele şi fotolii. De o parte a intrării era un bufet plin cu dulciuri, iar de cealaltă se afla o maşină de făcut floricele de porumb.

Toby se aşezase lîngă Jill. Tot timpul filmului, ea îi simţi privirea aţintită la ea, şi nu la film. Cînd pelicula se termină şi se aprinseră luminile, se servi cafea şi prăjituri. Peste o jumătate de oră, lumea începu să plece. Majoritatea oaspeţilor aveau filmări dimineaţa următoare.

Toby stătea în uşă, luîndu-şi rămas bun de la Sam Winters, cînd se apropie Jill, îmbrăcată cu haina.

– Unde te duci? întrebă Toby. Te duc eu acasă.

– Sînt cu maşina, răspunse Jill dulce. Îţi mulţumesc pentru seara minunată, Toby. Şi plecă.

Toby rămase în prag, fără să-i vină să creadă. Îşi făcuse planuri atît de aţîţătoare pentru restul serii. Avea s-o ducă pe Jill sus, în dormitor, şi... alesese chiar şi muzica pe care aveau s-o asculte! „Orice femeie de aici ar fi fost fericită să-mi sară în pat", se gîndi Toby. Şi erau staruri, nu o prăpădită de

figurantă. Jill Castle era pur şi simplu prea proastă ca să-şi dea seama la ce dă cu piciorul. Dinspre partea lui Toby, totul se terminase. Se învăţase minte.

Nu avea să mai vorbească niciodată cu Jill.

A doua zi de dimineaţă, la ora nouă, Toby o sună pe Jill şi-i răspunse robotul: „Alo, aici Jill Castle. Îmi pare rău, dar nu sînt acasă. Dacă lăsaţi numele şi numărul de telefon, vă voi suna cînd mă întorc. Vă rog aşteptaţi semnalul. Mulţumesc." Urmă un ţiuit ascuţit.

Toby rămase strîngînd receptorul în mînă, fără să lase nici un mesaj. Să fie el afurisit dacă o să continue o conversaţie cu un robot. O clipă mai tîrziu, forma din nou numărul. Ascultă din nou înregistrarea, apoi vorbi: „Ai cea mai dulce voce din oraş. Ar trebui s-o vinzi cu gramul. De obicei nu sun fetele care mănîncă şi fug, dar în cazul tău am hotărît să fac o excepţie. Ce faci diseară pe la...?"

Linia se întrerupse. Vorbise prea mult pentru împuţita de bandă. Îngheţă, fără să ştie ce să facă, simţindu-se ca un prost. Îl înfurie că trebuia să sune din nou, dar formă pentru a treia oară numărul şi spuse: „După cum voiam să spun cînd m-a întrerupt amicul, ce-ai zice de cină diseară? Aştept răspunsul." Îşi lăsă numărul şi închise.

Toby aşteptă neliniştit toată ziua, fără nici un rezultat. Pe la ora şapte, decise: „Să te ia dracu'. Asta

ţi-a fost ultima şansă, fetiţo." Şi de data asta era definitiv. Îşi luă agenda de telefoane şi începu s-o răsfoiască. Nu găsi pe nimeni care să-l intereseze.

26

Era cel mai formidabil rol din viaţa lui Jill.

Nu avea idee de ce o dorea Toby atît de mult, cînd putea avea orice fată din Hollywood şi nici nu conta. Fapt era că o dorea. Zile în şir, Jill nu se putuse gîndi decît la petrecere şi la cum toţi cei de acolo – toţi oamenii aceia importanţi – se înghesuiră să-l mulţumească pe Toby. Ar fi făcut orice pentru el. Cumva, Jill trebuia să găsească o cale să-l facă pe Toby să facă orice pentru ea. Ştia că trebuie să fie foarte atentă. Reputaţia lui Toby era că, odată ce se culca cu o fată, îşi pierdea orice interes pentru ea. Îi făcea plăcere urmărirea, provocarea. Jill petrecu mult

timp gîndindu-se la Toby, şi cum să se poarte cu el.

Toby îi telefonă zilnic, iar ea lăsă să treacă o săptămînă pînă acceptă să ia din nou masa cu el. El intră într-o asemenea stare de euforie încît toată echipa comentă.

– Dacă aşa ceva ar exista, îi spuse Toby lui Clifton, aş zice că m-am îndrăgostit. De fiecare dată cînd mă gîndesc la Jill, am o erecţie. Rînji şi adăugă: Şi cînd am eu o erecţie, amice, e ca şi cînd ai pune un afiş pe Hollywood Boulevard.

În seara primei lor întîlniri, Toby o luă pe Jill de acasă şi îi spuse:

– Avem o masă la *Chasen's.*

Era sigur că avea să fie o încîntare pentru ea.

– Da?

În vocea lui Jill era o notă de dezamăgire. Toby clipi din ochi de uimire.

– Ai vrea să mergi în altă parte?

Era sîmbătă seara, dar Toby ştia că putea obţine o masă oriunde: la *Perino's,* la *Ambasador,* la *Derby.*

– Spune unde.

Jill ezită, apoi spuse:

– O să rîzi.

– Nu, n-o să rîd.

– La *Tommy's.*

Unul din cei trei Mac îi făcea un masaj lîngă piscină, în timp ce Clifton Lawrence privea.

– N-o să-ţi vină să crezi, se minuna Toby. Am stat la coadă 20 de minute pentru un hamburger. Ştii unde e *Tommy's*? În centrul Los Angeles-ului. Singurii care se duc acolo sînt faliţii. E nebună. Sînt dispus să arunc o sută de dolari pe şampanie franţuzească pentru ea, şi toată seara mă costă 40 de cenţi. Am vrut s-o duc la *Pip* după aia. Ştii ce am făcut în loc de asta? Ne-am plimbat pe plajă la Santa Monica. Mi-a intrat nisip în pantofii mei *Gucci*. Nimeni nu se plimbă pe plajă noaptea. Clătină admirativ din cap. Jill Castle. Îţi vine să crezi?

– Nu, spuse Clifton sec.

– N-a vrut să vină la mine pentru un pahar, aşa că m-am gîndit că o facem la ea, nu?

– Ba da.

– Greşit. Nici nu m-a lăsat să intru. Primesc un pupic pe obraz şi uite-mă pe drum spre casă, singur. Ce dracu' fel de noapte în oraş e asta pentru Charlie-superstar?

– Ai de gînd s-o mai vezi?

– Te-ai scrîntit? Poţi fi sigur că da!

După asta, Toby şi Jill fură împreună aproape în fiecare seară. Cînd Jill îi spunea lui Toby că nu-l putea vedea pentru că era ocupată sau avea filmare dimineaţa devreme, Toby era disperat. O suna de douăzeci de ori pe zi.

O dusese la toate restaurantele costisitoare şi la cele mai exclusiviste cluburi private din oraş. În schimb, Jill îl ducea la plaja Santa Monica şi la Trancas Inn, şi la mica cîrciumioară franţuzească numită *Taix,* şi la *Papa DeCarlos*, şi la toate localurile prizărite la care se duceau actriţele fără roluri şi fără bani. Lui Toby nu-i păsa unde erau, atîta timp cît era cu Jill.

Era prima persoană pe care o cunoscuse şi care făcea să-i dispară sentimentul de singurătate.

Lui Toby îi era acum aproape frică să se culce cu Jill, de teamă ca farmecul să nu se risipească. Şi totuşi o dorea mai mult decît dorise vreo femeie în viaţa lui. Odată, la sfîrşitul unei seri, cînd Jill îi dădea un sărut de noapte-bună, Toby îi băgă o mînă între picioare şi-i spuse:

– Doamne, Jill, înnebunesc dacă nu te am.

Ea se trăsese înapoi şi răspunsese:

– Dacă asta e tot ce vrei, poţi să cumperi oriunde în oraş cu 20 de dolari.

Şi-i trîntise uşa în faţă. După aceea, rămăsese rezemată de uşă, tremurînd, speriată că mersese prea departe. Nu dormi toată noaptea, îngrijorată.

A doua zi, Toby îi trimise o brăţară cu diamante, şi Jill ştiuse că totul era în regulă. Îi înapoie brăţara cu un bilet gîndit cu grijă: „Mulţumesc, oricum. Mă faci să mă simt minunat."

– M-a costat trei miare, îi spuse Toby lui Clifton, mîndru, şi ea mi-o trimite înapoi! Clătină neîncrezător din cap. Ce zici de aşa o fată?

Clifton i-ar fi putut spune exact ce credea, dar tot ce zise fu:

– E fără îndoială neobişnuită, băiete dragă.

– Neobişnuită! exclamă Toby. Orice tîrfă din oraşul ăsta e disperată să apuce tot ce poate. Jill e prima fată pe care o cunosc, care nu dă doi bani pe chestii materiale. Mă poţi condamna că sînt nebun după ea?

– Nu, spuse Clifton. Dar începea să se îngrijoreze. Ştia totul despre Jill şi se întreba dacă n-ar fi trebuit să vorbească mai devreme.

– N-aş obiecta dacă ai vrea s-o iei pe Jill de clientă, îi mărturisi Toby lui Clifton. Pun pariu că ar putea fi un mare star.

Clifton pară abil, dar ferm:

– Nu, mulţumesc, Toby. Un superstar pe cap mi-e de-ajuns. Şi rîse.

În seara aceea, Toby îi repetă remarca lui Jill.

După încercarea nereuşită cu Jill, Toby fu atent să nu mai abordeze subiectul culcatului împreună. De fapt, Toby era mîndru că Jill îl refuza. Toate fetele cu care se culcase fuseseră preşuri de şters pe picioare. Nu şi Jill. Cînd Toby făcea ceva pe care Jill îl considera deplasat, îi spunea. Într-o seară, Toby se legă de un om care-l sîcîia pentru un autograf. Mai tîrziu, Jill îi spuse:

– E amuzant cînd eşti sarcastic pe scenă, Toby, dar l-ai rănit pe omul acela.

Toby se dusese la el şi îşi ceruse scuze.

Jill îi spuse lui Toby că bea prea mult şi că nu

credea că-i face bine. Toby renunţă la băutură. Ea făcu o remarcă întîmplătoare despre hainele lui şi Toby îşi schimbă croitorul. Toby îi permitea lui Jill să spună lucruri pe care nu le-ar fi tolerat de la nimeni altcineva pe lume. Nimeni nu îndrăznea să-i spună ce să facă sau să-l critice.

Evident, cu excepţia mamei sale.

Jill refuza să accepte bani sau cadouri costisitoare de la Toby, dar el ştia că Jill nu putea avea prea mulţi bani, şi purtarea ei curajoasă îl făcea pe Toby să fie şi mai mîndru de ea. Într-o seară, la Jill acasă, în timp ce Toby aştepta ca ea să termine să se îmbrace pentru cină, observă un vraf de note de plată în camera de zi. Toby le băgă în buzunar şi a doua zi îi ceru lui Clifton să le plătească. Toby se simţi de parcă ar fi înregistrat o victorie. Dar dorea să facă ceva pentru Jill, ceva important.

Şi brusc ştiu ce să facă.

– Sam, am să-ţi fac o mare favoare!

„Păzeşte-te de staruri cînd fac daruri", se gîndi Sam Winters, dezgustat.

– Cauţi înnebunit o fată pentru filmul lui Keller, nu? întrebă Toby. Ei bine, ţi-am găsit-o.

– Cineva cunoscut? întrebă Sam.

– Ai cunoscut-o la mine. Jill Castle.

Sam şi-o amintea pe Jill. Cap şi trup frumoase, păr negru. Mult prea bătrînă ca să joace rolul adolescen-

tei din filmul lui Keller. Dar dacă Toby voia ca ea să dea o probă pentru rol, Sam avea să-i facă pe plac.

– Spune-i să vină să mă vadă după-amiază, vorbi el.

Sam avu grijă ca testul lui Jill să fie condus cu grijă. I se dădu unul din cei mai buni cameramani ai studioului şi Keller însuşi regiză proba.

Sam văzu dublele a doua zi. Aşa cum ghicise, Jill era prea matură pentru rol. În afară de asta, nu era rea. Ce-i lipsea erau charisma, magia care sărea în ochi.

Îl sună pe Toby Temple.

– Am văzut testul lui Jill azi dimineaţă, Toby. E telegenică, ştie să citească, dar nu e pentru rolul principal. Ar putea să-şi cîştige existenţa jucînd roluri minore, dar dacă şi-a pus în minte să devină un star, cred că şi-a greşit cariera.

Toby o luă pe Jill în seara aceea la un dineu în cinstea unui celebru regizor englez care tocmai sosise la Hollywood. Jill aşteptase cu nerăbdare. Din clipa cînd îi deschise uşa, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă.

– Ai aflat ceva despre proba mea, îi spuse.

El înclină din cap fără chef.

– Am vorbit cu Sam Winters. Îi spuse ce afirmase Sam, încercînd să îndulcească pilula.

Jill îl ascultă, fără o vorbă. Fusese atît de sigură. Rolul i se păruse atît de potrivit. În minte îi reveni cupa de aur din vitrina magazinului. Fetiţa care tremurase de dorinţă şi durere; Jill simţea acelaşi sentiment de disperare acum.

Toby îi spunea:

– Ascultă, iubito, nu-ţi face probleme pentru asta. Winters nu ştie ce spune.

Ba ştia! Nu avea să reuşească. Toată durerea şi speranţa fuseseră degeaba. Era ca şi cum mama ei avusese dreptate şi un Dumnezeu răzbunător o pedepsea pe Jill pentru o vină pe care nu o cunoştea. Îl auzea pe pastor strigînd: „O vedeţi pe fetiţa aceea? Va arde în iad dacă nu-şi îndreaptă sufletul către Dumnezeu şi nu se căieşte!" Venise în oraşul acesta cu dragoste şi speranţă şi oraşul o respinsese.

O cuprinse un insuportabil sentiment de tristeţe şi nici măcar nu-şi dădu seama că suspină pînă cînd nu simţi braţele lui Toby în jurul ei.

– Sss! E în regulă, spunea el, şi blîndeţea lui o făcu să plîngă şi mai tare.

Rămase în braţele lui, şi-i spuse despre tatăl ei care murise cînd se năştea ea, şi despre cupa de aur; şi despre predicatori şi despre durerile de cap şi nopţile pline de teroare în care aştepta ca Dumnezeu s-o trăsnească. Îi povesti despre slujbele mărunte şi mizere pe care şi le luase ca să poată deveni actriţă, şi despre toate eşecurile. Un instinct o împiedică să menţioneze toţi bărbaţii din viaţa ei. Deşi începuse prin a juca un joc cu Toby, acum nu se mai prefăcea. În acest moment de profundă vulnerabilitate ajunse pînă la el. Atinse în el o coardă atît de sensibilă, cum nimeni nu mai atinsese vreodată.

El scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse lacrimile.

– Hei, dacă crezi că pentru tine a fost greu, ascultă asta. Tata a fost măcelar, şi...

Vorbiră pînă la ora trei. Era pentru prima oară în

viaţă cînd Toby vorbea cu o femeie cum ar fi vorbit cu o fiinţă umană. O înţelegea. Cum ar fi putut să n-o înţeleagă; ea era el.

Nici unul dintre ei nu ştiu cine făcuse prima mişcare. Ceea ce începuse ca o blîndă alinare deveni o dorinţă animală, senzuală. Se sărutau cu frenezie şi el o ţinea strîns. Îi simţea bărbia apăsîndu-i coapsa. Avea nevoie de el şi îi scotea hainele şi apoi el era gol, în întuneric, lîngă ea, şi amîndoi aveau o grabă nestăpînită. Alunecară pe podea. Toby intră în ea, şi Jill gemu cînd o pătrunse, şi Toby încercă să se retragă, dar ea îl trase mai aproape, strîngîndu-l cu patimă. Începură să facă dragoste, împlinind-o, completînd-o, întregindu-i trupul. Era blînd, şi iubitor, şi continuă să crească, şi de-odată fu deasupra a tot. Era un extaz, o insuportabilă fericire, o acuplare animală dincolo de raţiune, şi Jill striga:

– Iubeşte-mă, Toby! Iubeşte-mă, iubeşte-mă!

Trupul lui era pe ea, în ea, parte din ea, şi erau una.

Făcură dragoste toată noaptea, şi rîseră, şi vorbiră, şi era ca şi cum şi-ar fi aparţinut unul altuia dintotdeauna.

Dacă Toby îşi închipuise că ţinuse la Jill înainte, acum era nebun după ea. Stătură în pat, şi el o ţinu protector în braţe, şi se gîndi uimit: „Asta trebuie să fie dragostea." Se întoarse să o privească. Părea caldă şi era despletită, şi minunat de frumoasă, şi niciodată nu iubise pe cineva aşa. Îi spuse:

– Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Era cel mai firesc lucru din lume.

Ea îl strînse în braţe şi spuse:

– O, da, Toby.

Îl iubea şi avea să se mărite cu el.

Şi abia multe ore după aceea, Jill îşi aminti de ce începuseră toate astea. Îşi dorise puterea lui Toby. Îşi dorise să se răzbune pe toţi cei care o folosiseră, care o răniseră, o degradaseră. Îşi dorise răzbunarea.

Acum avea s-o aibă.

27

Clifton Lawrence era în încurcătură. Într-un fel, era şi vina lui pentru că lăsase lucrurile să ajungă atît de departe. Era aşezat la barul lui Toby, şi Toby îi povestea:

– I-am cerut mîna azi dimineaţă, Cliff, şi a spus da. Mă simt ca un puştan de 16 ani.

Clifton încercă să nu lase şocul resimţit să i se oglindească pe faţă. Trebuia să fie foarte atent cum reacţiona. Ştia un singur lucru: nu putea să lase o tîrîtură ca aceea să se căsătorească cu Toby Temple. În clipa cînd avea să se facă anunţul oficial, fiecare mascul din Hollywood avea să iasă la lumină ca să se

laude că a trecut pe acolo înaintea lui Toby. Era un miracol că Toby nu aflase încă despre Jill, dar nu i se putea ascunde la infinit. Şi cînd avea să afle, Toby avea să înnebunească de furie. Avea să se repeadă la toţi cei din jur, care ştiuseră şi-l lăsaseră să facă aşa ceva şi Clifton Lawrence avea să fie primul care să simtă biciul. Nu, nu putea să lase căsătoria să aibă loc. Era tentat să sublinieze că Toby era cu 20 de ani mai mare ca Jill, dar se stăpîni. Se uită la Toby şi spuse prudent:

– Ar putea fi o greşeală să te grăbeşti. Durează mult pînă să cunoşti cu adevărat o persoană. S-ar putea să te răzgîndeşti şi...

Toby făcu un semn din mînă.

– O să fii cavalerul meu de onoare. Unde crezi că ar trebui să facem nunta, aici sau la Vegas?

Clifton pricepu că-şi pierde vremea. Nu era decît o singură cale de a preveni dezastrul. Trebuia să găsească un mijloc de a o opri pe Jill.

În după-amiaza aceea, agentul o sună pe Jill şi o rugă să vină la biroul lui. Ea sosi o oră mai tîrziu, îi oferi obrazul să i-l sărute, se aşeză pe marginea canapelei şi spuse:

– Nu am prea mult timp. Mă întîlnesc cu Toby.

– Nu durează mult.

Clifton o studie atent. Era o altă Jill. Aproape că nu mai avea nimic din fata pe care o cunoscuse cu cîteva luni în urmă. Ei, şi ce? – mai avusese de-a face

cu asemenea fete.

– Jill, am de gînd să fiu direct, spuse Clifton. Nu eşti bună pentru Toby. Vreau să pleci de la Hollywood. Scoase un plic din sertar. Aici sînt cinci mii de dolari bani gheaţă. Suficient ca să ajungi oriunde ai dori.

Ea îl privi un moment, cu o expresie de surpriză pe faţă, apoi se lăsă pe spate şi izbucni în rîs.

– Nu glumesc, spuse Clifton Lawrence. Crezi că Toby s-ar căsători cu tine dacă ar afla că te-ai culcat cu toată lumea din oraş?

Ea îl privi îndelung pe Clifton. Ar fi vrut să-i spună că şi el era răspunzător pentru tot ce i se întîmplase. El, şi alţii ca el, care refuzaseră să-i dea o şansă. O făcuseră să plătească cu trupul, cu sufletul, cu mîndria ei. Dar ştia că nu avea cum să-l facă să înţeleagă. Încerca să o intimideze. Nu avea să îndrăznească să-i spună lui Toby despre ea; ar fi fost cuvîntul lui împotriva cuvîntului ei.

Jill se ridică şi ieşi din birou.

O oră mai tîrziu, Clifton primi un telefon de la Toby. Nu-l mai auzise niciodată atît de emoţionat.

– Nu ştiu ce i-ai spus lui Jill, amice, dar trebuie să-ţi spun: nu mai vrea să aştepte. Sîntem în drum spre Las Vegas ca să ne căsătorim!

Avionul era în drum către *Aeroportul Internaţional Los Angeles.*

David Kenyon luă legătura cu turnul de control şi le comunică poziţia.

David era fericit. Era pe drum spre Jill.

Cissy îşi revenise după accident, dar avea faţa distrusă. David o trimisese la cel mai bun chirurg plastician din lume, un doctor din Brazilia. Stătuse plecată şase săptămîni, timp în care îi trimisese scrisori entuziaste despre doctor.

Cu 24 de ore în urmă, David primise un telefon de la Cissy, care-l anunţa că nu se mai întoarce. Se îndrăgostise.

Lui David nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– E minunat, reuşise să bălmăjească. Sper că tu şi doctorul veţi fi fericiţi.

– O, nu e doctorul, replicase Cissy. E cineva care are o plantaţie aici. Arată exact ca tine, David. Singura diferenţă e că el mă iubeşte.

Păcănitul radioului îi întrerupse gîndurile.

– Lear Three Papa, sînt Turnul de Control Los Angeles. Ai permisiune de aterizare pe pista 25 est. În spatele tău va fi *United 707*. După coborîre, te rog să tragi la rampa din dreapta.

– Roger.

David îşi începu coborîrea, cu inima bătînd nebuneşte. Era pe cale s-o găsească pe Jill, să-i spună că încă o mai iubeşte, să-i ceară să se mărite cu el.

Ieşea din terminal cînd ochii îi căzură pe un stand de ziare şi văzu ştirea: „Toby Temple se însoară cu o actriţă". Citi de două ori articolul, apoi se întoarse şi

intră în barul aeroportului.

Rămase beat trei zile, apoi se întoarse în Texas.

28

A fost o lună de miere ca-n poveşti. Toby şi Jill au zburat cu un avion particular la Las Hadas, unde au fost oaspeţii familiei Patinos, la minunata lor fermă smulsă junglei mexicane. Proaspeţii căsătoriţi au primit o vilă izolată, înconjurată de cactuşi, ibiscus şi bougainvillea felurit colorate, unde seara le făceau serenade păsările tropicale. Au petrecut zece zile explorînd împrejurimile, ieşind cu iahtul în larg şi mergînd la petreceri date în cinstea lor. Au mîncat mîncăruri delicioase la Legazpi şi au înotat în piscinele cu apă de mare. Jill a făcut cumpărături la *boutique*-urile luxoase de la Plaza.

De la Mexico au plecat la Biarritz, unde au stat la *Hotel de Palais*, spectaculosul palat construit de Napoleon al III-lea pentru împărăteasa Eugenie. Au jucat la cazinouri, au văzut lupte cu tauri şi au făcut dragoste.

De pe Coasta bască au plecat spre est, la Gstaad. Au făcut zboruri de agrement pe deasupra piscurilor, au admirat Mont Blanc şi Matterhorn. Au schiat pe pîrtiile sclipitor de albe, au mers cu săniuţele trase de cîini, au fost la petreceri şi au dansat. Toby nu mai fusese niciodată atît de fericit. Găsise femeia care să-i întregească viaţa. Nu mai era singur.

Toby ar fi continuat la nesfîrşit luna de miere, dar Jill era nerăbdătoare să se întoarcă acasă. Nu o interesa nici unul din aceste locuri şi nici oamenii. Se simţea ca o regină proaspăt încoronată care era ţinută departe de ţara ei. Jill Castle ardea de nerăbdare să se întoarcă la Hollywood.

Doamna Toby Temple avea poliţe de plătit.

CARTEA A TREIA

29

Eşecul are un miros specific. E o duhoare care se răspîndeşte ca o miasmă. La fel cum cîinii detectează mirosul fricii la oameni şi oamenii simt cînd un om se află în cădere.

Mai ales la Hollywood.

Toţi cei care făceau parte din lumea lui ştiau că Clifton Lawrence era un om terminat, chiar înainte ca el s-o afle. O simţeau în aerul din jurul lui.

Clifton nu primi nici o veste de la Jill şi Toby în săptămîna care urmă întoarcerii lor din luna de miere. Le trimisese un cadou costisitor şi lăsase trei mesaje telefonice, toate ignorate. Jill. Reuşise cumva să-l

întoarcă pe Toby împotriva lui. Clifton ştia că trebuie să încheie un armistiţiu. El şi Toby însemnau prea mult unul pentru altul ca să lase pe cineva să intervină între ei.

Clifton se duse la ei acasă într-o dimineaţă cînd ştia că Toby e la studio. Jill îl văzu venind şi-i deschise uşa. Arăta uimitor de frumoasă şi Clifton îi spuse asta. Era prietenoasă. Se aşezară în grădină şi băură o cafea, şi ea îi povesti despre luna de miere şi despre locurile pe unde fuseseră.

– Îmi pare rău, Cliff, că Toby nu te-a sunat. Nu-ţi poţi închipui ce nebunie a fost aici.

Zîmbi a scuză şi Clifton realiză că se înşelase în privinţa ei. Nu-i era duşman.

– Aş vrea să o luăm de la început şi să fim prieteni, îi spuse el.

– Mulţumesc, Cliff, şi eu aş dori.

Clifton simţi o incredibilă uşurare.

– Vreau să dau o petrecere pentru tine şi Toby. O să fie în separeul de la *Bistro*. De sîmbătă într-o săptămînă. Ţinută de seară; o sută dintre cei mai intimi prieteni ai voştri. Ce zici?

– Superb. Toby o să fie încîntat.

Jill aşteptă pînă în după-amiaza petrecerii şi-l sună să-i spună:

– Îmi pare atît de rău, Cliff. Mă tem că nu pot să vin astă- seară. Sînt puţin obosită. Toby crede că ar trebui să stau acasă să mă odihnesc.

Clifton reuşi să-şi ascundă sentimentele:

– Îmi pare rău, Jill, dar te înţeleg. Toby poate veni, sper?

O auzi suspinînd:

– Mă tem că nu, băiete dragă. Nu vrea să meargă nicăieri fără mine. Dar îţi urez petrecere plăcută.

Şi închise telefonul.

Era prea tîrziu ca să mai contramandeze petrecerea. Rezervarea costa 3.000 de dolari. Însă pe Clifton îl costă mai mult. Nu-i venise oaspetele de onoare, singurul său client, şi toată lumea de acolo, directori de studiouri, regizori, staruri – toată lumea care conta la Hollywood – era conştientă de asta. Clifton încercă să pareze spunînd că Toby nu se simţea bine. Nici că putea face ceva mai rău. A doua zi, cînd citi *Herald Examiner*, văzu o fotografie a doamnei şi domnului Temple, făcută la *Stadionul Dodgers*, în seara precedentă.

Acum, Clifton Lawrence ştia că lupta e pe viaţă şi pe moarte. Dacă Toby îl părăsea, nu era nimeni care să-l ajute să se ridice. Nici una din marile agenţii nu l-ar fi luat, pentru că nu avea ce clienţi să le aducă; iar gîndul de a o lua de la capăt nu-l putea suporta. Era prea tîrziu pentru aşa ceva. Trebuia să găsească o cale de a face pace cu Jill. O sună şi îi spuse că ar vrea să treacă pe la ea să stea de vorbă.

– Sigur, spuse ea. Tocmai îi spuneam aseară lui

Toby că nu prea te mai vedem.

– Vin într-un sfert de oră, spuse Clifton.

Se îndreptă către bar şi-şi turnă un scotch dublu. Făcea cam des asta în ultima vreme. Era un obicei prost să bei în timpul lucrului, dar de ce să se ascundă după deget? Care muncă? În fiecare zi primea oferte importante pentru Toby, dar nici măcar nu reuşea să-l facă să stea jos şi să le discute măcar. În trecut, ei doi stăteau de vorbă despre tot. Îşi amintea de vremurile minunate pe care le trăiseră, de călătorii, de petreceri, de fete şi de distracţii. Fuseseră la fel de apropiaţi ca nişte fraţi. Toby avusese nevoie de el, contase pe el. Şi acum... Clifton îşi mai turnă un pahar şi constată cu satisfacţie că mîinile nu-i tremurau prea tare.

Cînd Clifton ajunse la casa familiei Temple, Jill stătea pe terasă şi-şi bea cafeaua. Ridică ochii şi zîmbi cînd îl văzu apropiindu-se. „Eşti negustor", îşi spuse Clifton. „Vinde-te".

– Îmi pare bine să te văd, Cliff. Stai jos.

– Mulţumesc, Jill.

Se aşeză în faţa ei la o masă mare de fier forjat şi o studie. Purta o rochie albă de vară şi contrastul cu părul negru şi pielea aurie, bronzată, era fermecător. Părea tînără şi – singurul cuvînt la care se putea gîndi – inocentă. Îl privea cu ochi calzi şi prietenoşi.

– Vrei să iei micul dejun, Cliff?

– Nu, mulţumesc. Am mîncat de mult.

– Toby nu e aici.

– Ştiu. Am vrut să vorbesc numai cu tine.

– Ce pot face pentru tine?

– Să-mi accepţi scuzele, pledă Clifton. Niciodată

nu rugase pe cineva ceva, în viaţa lui, dar acum implora. Noi... eu am pornit pe picior greşit. Poate că a fost vina mea. Probabil că aşa a fost. Toby mi-a fost client şi prieten atîta vreme încît am... am vrut să-l protejez. Poţi să mă înţelegi?

Jill dădu din cap, privindu-l fix, şi spuse:

– Sigur, Cliff.

El trase aer adînc în piept.

– Nu ştiu dacă ţi-a spus povestea, dar eu am fost cel care l-a lansat pe Toby. Am ştiut că va fi un star de prima oară cînd l-am văzut. Văzu că ea era foarte atentă. Mă ocupam de mulţi clienţi importanţi pe atunci, Jill. Am renunţat la toţi ca să mă pot concentra asupra carierei lui Toby.

– Toby mi-a spus cît de mult ai făcut pentru el, zise ea.

– Ţi-a spus? Se detestă pentru lăcomia din glas.

Jill zîmbi.

– Mi-a spus despre ziua cînd s-a prefăcut că Sam Goldwyn ţi-a telefonat, şi cum te-ai dus totuşi să-l vezi pe Toby. A fost drăguţ din partea ta.

Clifton se aplecă în faţă şi spuse:

– Nu vreau să se întîmple nimic rău relaţiei mele cu Toby. Am nevoie de tine de partea mea. Te rog să uiţi tot ce s-a întîmplat între noi. Îmi cer scuze că am fost deplasat. Îmi închipuiam că-l protejez pe Toby. M-am înşelat. Cred că vei fi minunată pentru el.

– Îmi doresc să fiu. Foarte tare.

– Dacă Toby mă părăseşte, cred că... cred că asta mă ucide. Nu vorbesc numai despre afaceri. El şi cu mine avem... e ca un fiu pentru mine. Îl iubesc. Se dispreţuia, dar se trezi implorînd din nou: Te rog, Jill,

pentru numele lui Dumnezeu... Se opri, cu vocea înecată.

Ea îl privi o clipă cu ochii aceia adînci şi luminoşi, apoi îi întinse mîna.

– Nu port ranchiună, spuse Jill. Poţi veni la masă mîine seară?

Clifton inspiră adînc, apoi zîmbi fericit şi spuse:

– Mulţumesc. Îşi simţi brusc ochii umezi. N-o să uit asta. Niciodată.

A doua zi dimineaţă, cînd Clifton ajunse la birou, găsi o scrisoare recomandată prin care era anunţat că serviciile lui nu mai erau necesare şi că nu mai avea autoritatea de a acţiona ca agent al lui Toby Temple.

30

Jill Castle Temple se dovedi a fi cel mai palpitant lucru care se întîmplase la Hollywood de la descoperirea cinemascopului. Într-un oraş, în care toată lumea se juca de-a admiratul hainelor împăratului, Jill îşi folosea limba ca pe-o seceră. Într-o comunitate în care linguşirea era moneda comună a conversaţiilor, Jill îşi spunea părerea fără teamă. Îl avea pe Toby lîngă ea şi se folosea de puterea lui ca de-o bîtă, atacînd toţi capii studiourilor. Nu mai întîlniseră niciodată pe cineva ca Jill. Nu îndrăzneau

s-o ofenseze pe Jill, pentru că nimeni nu dorea să-l ofenseze pe Toby. El era cel mai profitabil star al Hollywood-ului, iar ei îl doreau şi aveau nevoie de el.

Toby era mai mare ca oricînd. Spectacolul lui de televiziune era numărul unu în *Topul Nielsen,* filmele lui erau enorme succese de casă, iar cînd Toby juca la Las Vegas cazinourile îşi dublau profiturile. Toby era cea mai rentabilă proprietate în *show-business.* Toţi şi-l doreau ca invitat special la filmări, ca să înregistreze discuri, să facă reclame, să participe la spectacole de binefacere, să facă filme; îl voiau, îl voiau, îl voiau.

Oamenii cei mai apropiaţi din oraş se dădeau peste cap ca să-i facă pe plac lui Toby. Aflară foarte repede că pentru a-i face pe plac lui Toby trebuiau să-i facă pe plac lui Jill. Ea începu să-i aranjeze lui Toby întîlnirile, şi-i organiză viaţa astfel încît în ea să aibă loc numai cei care-i plăceau ei. Ridică în jurul lui o baricadă inexpugnabilă, de care nu puteau trece nici unul din cei bogaţi, celebri şi puternici. Ea era păstrătoarea flăcării sfinte. Micuţa poloneză din Odessa, Texas, se întreţinea cu guvernatori, cu ambasadori, cu artişti renumiţi în lumea întreagă şi cu Preşedintele Statelor Unite. Oraşul acela îi făcuse nespus de mult rău. Dar nu avea să-i mai facă rău niciodată. Atîta timp cît îl avea pe Toby Temple.

Cei care aveau cu adevărat de ce se teme erau cei de pe lista urii lui Jill.

De exemplu, era în pat cu Toby şi făceau dragoste. Cînd Toby era sfîrşit şi relaxat, ea se aşeza comod în braţele lui şi-i spunea:

– Iubitule, ţi-am povestit vreodată de vremea cînd îmi căutam un agent, şi m-am dus la femeia aceea – Doamne, cum o chema? – a, da, Rose Dunning. Mi-a spus că are un rol pentru mine şi s-a aşezat pe pat să citim rolul.

Toby se întoarse s-o privească, cu ochii îngustaţi.

– Şi?

Jill zîmbi.

– Proastă şi inocentă ce eram. În timp ce citeam, i-am simţit mîna pe coapsă. Jill îşi lăsă capul pe spate şi rîse: M-am speriat de moarte. În viaţa mea n-am fugit mai repede ca atunci.

Zece zile mai tîrziu, permisul lui Rose Dunning era revocat permanent de către Comisia de Licenţe a oraşului.

În weekend-ul următor, Toby şi Jill erau la casa lor de la Palm Springs. Toby era întins pe masa de masaj din curtea interioară, cu un prosop gros, turcesc, sub el, iar Jill îi făcea masaj. Toby stătea pe spate, cu tampoane de vată pe ochi ca să-l ferească de soare. Jill îi masa picioarele, folosind o loţiune emolientă.

– Mi-ai deschis ochii în privinţa lui Cliff, spuse Toby. Nu era decît un parazit care mă exploata. Aud că se agită în dreapta şi-n stînga, căutîndu-şi un partener de afaceri. Nimeni nu-l vrea. Nu reuşeşte nici măcar să se lase arestat fără mine.

Jill se opri un moment, apoi spuse:

– Îmi pare rău de Cliff.

– Asta-i problema cu tine, iubito. Gîndeşti cu inima, nu cu capul. Trebuie să înveţi să fii mai dură.

Jill zîmbi liniştit.

– Nu mă pot abţine. Sînt aşa cum sînt.

Începu să-i maseze picioarele lui Toby, mişcîndu-şi mîinile în sus, spre coapse, cu mişcări uşoare, senzuale. Toby începea să aibă o erecţie.

– O, Doamne, gemu el.

Mîinile ei urcaseră mai sus acum, către şolduri, şi erecţia lui era mai puternică acum. Ea îi strecură o mînă între picioare, şi unul dintre degetele ei unse îşi găsi drum înăuntrul lui. Enormul său penis era tare ca piatra.

– Repede, baby, spuse el. Urcă-te peste mine.

Se aflau în port, pe *Jill,* yachtul imens pe care Toby îl cumpărase pentru ea. Primul spectacol de televiziune al lui Toby din sezonul acela se turna a doua zi.

– Asta e cea mai grozavă vacanţă pe care am avut-o de ani de zile, spuse Toby. Urăsc ideea de a mă întoarce la lucru.

– E un spectacol atît de bun, vorbi Jill. M-am distrat jucînd în el. Toată lumea a fost atît de drăguţă cu mine. Făcu o pauză, apoi adăugă în treacăt: Aproape toată lumea.

– Ce vrei să spui? Vocea lui Toby era dură. Cine

n-a fost drăguţ cu tine?

– Nimeni, iubitule. N-ar fi trebuit să-ţi spun.

Dar în cele din urmă îi permise lui Toby să scoată adevărul de la ea, şi a doua zi Eddie Berrigan, directorul de distribuţie, se trezi concediat.

În lunile care urmară, Jill îi povesti lui Toby diverse istorioare despre ceilalţi directori de distribuţie de pe lista ei neagră şi aceştia dispărură unul cîte unul. Toţi cei care se folosiseră de ea aveau să plătească. Era, se gîndea ea, la fel ca ritualul împerecherii cu regina albinelor. Toţi îşi primiseră partea lor de plăcere, iar acum trebuiau distruşi.

Se concentră asupra lui Sam Winters, omul care-i spusese lui Toby că ea nu are talent. Nu spusese niciodată nimic rău despre el; dimpotrivă, îl lăuda faţă de Toby. Dar îi lăudă pe ceilalţi directori de studiouri doar un pic mai mult. Ceilalţi directori aveau scenarii mai potrivite pentru Toby... regizori care-l înţelegeau mai bine pe Toby... Jill adăuga că nu poate alunga ideea că Sam Winters nu aprecia cu adevărat talentul lui Toby. Nu trecu mult şi Toby începu să simtă şi el acelaşi lucru. Fără Clifton Lawrence, Toby nu avea cu cine sta de vorbă, nu avea pe nimeni de încredere în afară de Jill. Cînd se hotărî să facă filme la alt studio,

îşi închipui că era ideea lui. Dar Jill se asigură că Sam Winters a aflat adevărul.

Răzbunare.

Existau în jurul lui Toby oameni care-şi închipuiau că Jill n-o să facă mulţi purici lîngă Toby, că era doar un intrus, o fantezie de moment. Aşa încît o tolerau, sau o tratau cu un dispreţ abia mascat. Greşeala lor. Jill îi elimină unul cîte unul. Nu dorea să aibă în preajmă pe nimeni care fusese important în viaţa lui Toby, sau care l- ar fi putut influenţa împotriva ei. Se asigură că Toby şi-a schimbat avocatul şi firma de relaţii publice şi angajă ea însăşi oameni pe placul ei. Scăpă de cei trei Mac şi de anturajul de locotenenţi ai lui Toby. Înlocui toţi servitorii. Acum era casa ei, şi voia să fie stăpînă în ea.

O petrecere la familia Temple deveni cel mai rîvnit lucru în oraş. Toată lumea care era cineva era invitată. Actorii se amestecau cu celebrităţile vieţii sociale şi cu guvernatorii şi directorii de corporaţii. Presa era întotdeauna acolo în păr, aşa încît fericiţii invitaţi aveau numai de cîştigat. Nu numai că se duceau la petrecere şi se distrau grozav, dar mai afla şi tot restul lumii că fuseseră acolo şi se distraseră de

minune.

Cînd nu era gazdă, familia Temple era invitată. Primeau o avalanşă de invitaţii. Erau invitaţi la premiere, la dineuri în scopuri caritabile, la dineuri politice, la inaugurări de restaurante şi hoteluri.

Toby ar fi fost fericit să rămînă acasă cu Jill, dar ei îi plăcea să iasă. Erau seri cînd mergeau la trei sau patru petreceri, şi ea îl tîra pe Toby de la una la alta.

– Dumnezeule, ar fi trebuit să te angajeze Grossinger ca director de relaţii, glumea Toby.

– O fac pentru tine, iubitule, replica Jill.

Toby făcea un film pentru *MGM* şi avea un program cumplit. Veni acasă tîrziu într-o seară, epuizat, şi găsi hainele de seară aşezate pe pat.

– Doar nu ieşim iar, iubito? N-am stat acasă nici o seară tot anul!

– E aniversarea familiei Davis. Ar fi teribil de jigniţi dacă n-am apărea.

Toby se lăsă să cadă pe pat.

– De-abia aşteptam să fac o baie caldă şi o seară liniştită. Doar noi doi.

Dar Toby se duse la petrecere. Şi pentru că trebuia să fie întotdeauna „în priză", totdeauna centrul atenţiei, Toby se alimentă din imensul lui rezervor de energie, şi toată lumea se cutremură de rîs şi-l aplaudă, spunînd apoi tuturor prietenilor ce om mimunat de plin de umor e Toby Temple. Noaptea

tîrziu, în pat, Toby nu reuşi să adoarmă, zdrobit de oboseală, dar retrăi replică cu replică triumful serii. Era un om fericit. Şi numai datorită lui Jill.

Ce mîndră ar fi fost mama lui de el.

În martie primiră o invitaţie la *Festivalul de Film* de la Cannes.

– Nici gînd, spuse Toby, cînd Jill îi arătă invitaţia. Singurul Cannes la care mă duc este cel din propria mea baie. Sînt obosit, iubito. Am muncit ca un nebun.

Jerry Guttman, omul de relaţii cu publicul angajat de Toby, îi spuse lui Jill că filmul lui Toby avea şanse să primească Premiul pentru cel mai bun film, şi că ar fi de folos dacă Toby ar fi acolo. I se părea important ca Toby să participe.

În ultima vreme, Toby se plînsese că e obosit şi nu poate dormi. Seara lua somnifere, iar dimineaţa era ameţit. Jill contracara efectul somniferelor dîndu-i benzedrină la micul dejun, ca Toby să aibă energia să ducă ziua la bun sfîrşit. Acum, ciclul de calmante şi energizante părea să-şi ceară preţul.

– Am acceptat invitaţia, îi spuse Jill lui Toby, dar am s-o anulez. Nici o problemă, iubitule.

– Hai să mergem la Palm Springs o lună şi să stăm la săpun.

Ea se uită la el:

– Ce?

– Am vrut să spun soare. Nu ştiu de ce a ieşit

săpun.

Jill rîse:

– Pentru că ai umor. Îl strînse de mînă. Oricum, Palm Springs sună minunat. Îmi place să fiu singură cu tine.

– Nu ştiu ce-i cu mine, oftă Toby. Pur şi simplu nu mai am putere. Cred că îmbătrînesc.

– N-o să îmbătrîneşti niciodată. O să fii tînăr mult mai multă vreme decît mine.

Toby rînji:

– Zău? Bănuiesc că o anumită parte din mine va trăi mult după ce eu nu mai sînt. Îşi masă ceafa şi spuse: Cred că o să trag un pui de somn. Ca să-ţi spun drept, nu prea sînt în formă. Nu avem nici un program astă-seară, nu?

– Nimic care să nu poată fi contramandat. Trimit servitorii la plimbare şi gătesc eu cina astă-seară. Doar noi doi.

– Hei, asta ar fi grozav.

O privi plecînd, şi se gîndi: „Isuse, sînt cel mai norocos tip de pe lume".

În aceeaşi seară, stăteau întinşi în pat. Jill îi făcuse lui Toby un masaj şi o baie fierbinte, care-i relaxaseră muşchii obosiţi, alungîndu-i tensiunea din corp.

– O, ce bine e, murmură el. Cum m-oi fi descurcat fără tine înainte?

– Nu pot să-mi dau seama. Se cuibări lîngă el.

Toby, spune-mi despre *Festivalul de la Cannes*. Cum e? N-am fost niciodată.

– E doar o adunătură de şmecheri care vin din toată lumea ca să-şi vîndă unul altuia filmele lor împuţite. E cel mai mare tripou din lume.

– Sună palpitant.

– Zău? Da, bănuiesc că poate fi. E plin de figuri. O studie o clipă. Chiar vrei să mergi la tîmpenia aia de festival?

Ea clătină repede din cap.

– Nu. Mergem la Palm Springs.

– Drace, putem să mergem la Palm Springs oricînd.

– Zău, Toby, nu e important.

El zîmbi.

– Ştii de ce sînt aşa nebun după tine? Orice altă femeie de pe lume m-ar fi căpiat s-o duc la festival. Tu mori să mergi, dar nu spui nimic. Nu, tu spui că vrei să mergi la Palm Springs cu mine. Ai anulat participarea?

– Nu încă, dar...

– N-o face. Mergem în India. Pe faţă i se întipări o expresie stupefiată. Am spus India? Am vrut să spun Cannes.

Cînd avionul lor ateriză la *Orly*, lui Toby i se înmînă o telegramă în care i se spunea că tatăl lui murise la azil. Era prea tîrziu ca să mai ajungă la înmormîntare.

Aranjă ca azilului să i se mai construiască o aripă, care să poarte numele părinţilor lui.

Întreaga lume se afla la Cannes.

Erau Hollywood, Londra şi Roma, toate amestecate într-o minunată şi poliglotă cacofonie de sunet şi furie, în Technicolor şi Panavision. De pe întreg cuprinsul globului, cei care făceau filme se adunaseră pe Riviera franceză, aducînd cu ei cutii cu vise, role de celuloid făcute în engleză şi franceză şi japoneză şi maghiară şi polonă, care aveau să-i facă bogaţi şi celebri peste noapte. Oraşul era plin de profesionişti şi amatori, veterani şi începători, nou-veniţi şi foşti, toţi luptîndu-se pentru prestigioasele premii. Un premiu la Cannes însemna bani în bancă; dacă fericitul cîştigător nu avea nici un contract pentru iarnă putea semna unul, iar dacă avea, îl putea îmbunătăţi.

Toate hotelurile din Cannes erau arhipline şi surplusul se răspîndise pe restul coastei, la Antibes, Beaulieu, Saint-Tropez şi Menton. Locuitorii sătucurilor amuţeau de uimire văzînd figurile celebrităţilor care umpleau restaurantele, barurile şi străzile lor liniştite.

Toate camerele fuseseră rezervate cu luni înainte, dar Toby Temple nu avu nici o dificultate în a găsi un apartament la *Carlton.* Toby şi Jill erau sărbătoriţi oriunde se duceau. Aparatele fotografilor de la

agenţiile de ştiri ţăcăneau fără încetare, iar imaginile lor erau transmise în lumea largă. *Cuplul de Aur, Regele şi Regina Hollywood-ului.* Reporterii îi luau interviuri lui Jill în legătură cu orice, de la vinurile franţuzeşti pînă la politica africană. Făcuse un drum lung de la Josephine Czinski din Odessa, Texas.

Filmul lui Toby nu cîştigă premiul, dar, cu două zile înainte de terminarea festivalului, Juriul anunţă că îi acordă un premiu special lui Toby Temple, pentru contribuţia sa în domeniul cinematografiei.

Era un dineu de gală, cu ţinută de seară, iar imensa sală de banchete de la *Hotelul Carlton* dădea pe-afară de invitaţi. Jill era aşezată pe un podium alături de Toby. Observă că Toby nu mînca.

– Ce te supără, dragul meu? întrebă ea.

Toby clătină din cap.

– Probabil am stat prea mult la soare azi. Mă simt cam ameţit.

– Mîine o să am grijă să te odihneşti.

Jill programase pentru el interviuri la *Paris Match* şi *London Times* de dimineaţă, prînzul cu un grup de reporteri TV, urmat de un cocktail. Hotărî să le anuleze pe cele mai puţin importante.

La încheierea dineului, primarul oraşului Cannes îl prezentă pe Toby. *„Mesdames, messieurs, et invités distingués, c'est un grand privilège de vous presenter un homme dont l'oeuvre a donné plaisir et bonheur au monde entier. J'ai l'honneur de lui presenter cette medaille speciale, un signe de notre affection et de notre appréciation."* Ridică o medalie de aur şi o panglică şi se aplecă în faţa lui Toby.

– Monsieur Toby Temple!

Aplauze entuziasmate izbucniră din public, în timp ce toţi cei prezenţi se ridicară în picioare, ovaţionînd. Toby rămase aşezat, nemişcat.

– Ridică-te, îi şopti Jill.

Încet, nesigur şi palid, Toby se ridică. Rămase în picioare un moment, zîmbi, apoi se îndreptă către microfon. La jumătatea drumului, se împiedică şi căzu la pămînt, fără cunoştinţă.

Toby Temple fu expediat la Paris cu un avion al forţelor aeriene franceze şi internat la Spitalul American, unde fu imediat trecut la terapie intensivă. Fură chemaţi cei mai buni specialişti francezi, în timp ce Jill stătea într-o rezervă, aşteptînd. Timp de 36 de ore refuză să mănînce sau să bea sau să răspundă la vreunul din apelurile telefonice care asaltaseră spitalul din toate colţurile lumii.

Stătea singură, privind pereţii, fără să vadă sau să audă ce se întîmpla în jurul ei. Mintea ei se concentra asupra unui singur lucru: Toby trebuia să-şi revină. Toby era soarele ei şi, dacă soarele se stingea, umbra murea. Nu putea să lase să se întîmple aşa ceva.

La ora 5 dimineaţă, doctorul Duclos, directorul spitalului, intră în rezerva în care se instalase Jill pentru a fi aproape de Toby.

– Doamnă Temple, mă tem că nu are rost să

încerc să vă ușurez lovitura. Soțul dumneavoastră a suferit o paralizie puternică. După toate probabilitățile, nu va mai putea merge sau vorbi vreodată.

31

Cînd, în final, i se permise lui Jill să intre în camera de spital în care se afla Toby, fu şocată de înfăţişarea lui. Aproape peste noapte, Toby devenise bătrîn şi uscăţiv, de parcă toate fluidele vitale din corpul său ar fi secat. Nu-şi mai putea folosi nici mîinile, nici picioarele şi, deşi putea scoate mormăieli animalice, nu putea vorbi.

Abia peste şase săptămîni îi permiseră doctorii lui Jill să-l mişte pe Toby. Cînd Toby şi Jill ajunseră înapoi în California, la aeroport îi aşteptau presa, televiziunea şi sute de admiratori. Boala lui Toby

Temple făcuse multă senzaţie. În mod constant primeau telefoane de la prieteni, care se interesau de starea sănătăţii lui Toby. Echipe de televiziune încercau să intre în casă ca să-l filmeze. Primeau mesaje de la Preşedinte şi senatori şi sute de scrisori şi cărţi poştale de la fanii care-l iubeau pe Toby şi se rugau pentru el.

Dar invitaţiile încetară. Nimeni nu suna ca să afle cum se simte Jill, sau dacă n-ar vrea să participe la o cină cu prieteni, să facă o plimbare sau să iasă la un film. Nimănui de la Hollywood nu-i păsa de Jill.

Îl adusese pe doctorul personal al lui Toby, Eli Kaplan şi chemase doi neurologi de primă mărime, unul de la *Centrul Medical UCLA*, şi celălalt de la *John Hopkins*. Diagnosticul lor fu identic cu al doctorului Duclos de la Paris.

– E important să înţelegi, îi spuse doctorul Kaplan lui Jill, că mintea lui Toby nu e în nici un fel afectată. Aude şi înţelege tot ce spui, dar vorbirea şi funcţiile motorii sînt afectate. Nu poate răspunde.

– O să... o să fie întotdeauna aşa?

Doctorul Kaplan ezită.

– E imposibil să fii absolut sigur, evident, dar, după părerea mea, sistemul lui nervos este prea grav lovit pentru ca terapia să aibă vreun efect notabil.

– Dar nu ştii sigur.

– Nu...

Jill însă ştia.

Pe lîngă cele trei infirmiere care-l îngrijeau pe Toby 24 de ore din 24, Jill aranjă ca un fizioterapeut să vină zilnic să lucreze cu Toby. Acesta îl ducea pe Toby în braţe pînă la piscină, şi îl ţinea cu grijă în apă, întinzîndu-i muşchii şi tendoanele, în timp ce el făcea încercări slabe de a da din picioare şi de a-şi mişca mîinile în apa călduţă. Nu se înregistra nici un progres. În cea de-a patra săptămînă, Jill aduse un terapeut în probleme de vorbire. Acesta stătea o oră în fiecare după-amiază încercînd să-l ajute pe Toby să înveţe să vorbească din nou, să articuleze sunete şi cuvinte.

După două luni, Jill nu constată nici o schimbare. Absolut nici una. Îl chemă pe doctorul Kaplan.

– Trebuie să faci ceva ca să-l ajuţi, îi ceru ea. Nu-l poţi lăsa aşa.

El o privi cu milă.

– Îmi pare rău, Jill. Am încercat să-ţi spun...

Jill rămase în bibliotecă singură, mult după ce plecase doctorul Kaplan. Simţea începutul uneia din migrenele ei îngrozitoare, dar nu avea timp să se gîndească la asta. Urcă la etaj.

Toby era aşezat în capul oaselor în pat, privind în gol. Cînd Jill se apropie de el, ochii lui albaştri se luminară. O urmăreau pe Jill, strălucitori şi vii. Ea se apropie şi îl privi. Buzele lui se mişcară şi scoase cîteva sunete ininteligibile. Ochii i se umplură de

lacrimi de neputinţă. Jill îşi aminti vorbele doctorului: „E important să înţelegi că mintea lui nu e în nici un fel afectată."

Jill se aşeză pe marginea patului.

– Toby, vreau să mă asculţi. O să te ridici din patul ăsta. O să mergi şi o să vorbeşti din nou. Lacrimile curgeau acum şiroaie pe obrajii lui Toby. O s-o faci, spuse Jill. O s-o faci pentru mine.

A doua zi, Jill le concedie pe infirmiere şi pe terapeuţi. Imediat ce auzi, doctorul Kaplan se grăbi să vină la Jill.

– Sînt de acord cu tine în ceea ce priveşte terapeuţii, Jill – dar infirmierele! Toby trebuie să aibă pe cineva care să stea cu el 24 de ore...

– O să fiu eu cu el.

El clătină din cap.

– Nu ai idee la ce te înhami. O persoană nu poate să...

– Te chem dacă am nevoie de tine.

Şi-l dădu afară.

Apoi începu calvarul.

Jill avea de gînd să încerce ceea ce doctorii o asiguraseră că nu se putea face. Prima oară cînd îl

luă pe Toby în braţe şi-l puse în scaunul cu rotile se îngrozi de cît de uşor era. Îl duse la parter cu liftul care fusese instalat în casă şi începu să lucreze cu el în piscină, aşa cum văzuse că făcea fizioterapeutul. Dar ceea ce se întîmpla acum era diferit. Pe cînd terapeutul fusese blînd şi persuasiv, Jill era severă şi neînduplecată. Cînd Toby încerca să vorbească, dorind să-i comunice că era obosit şi nu mai putea suporta, Jill spunea:

– Nu sîntem încă gata. Încă o dată. Pentru mine, Toby.

Şi îl forţa să mai încerce o dată.

Şi iar, şi iar, pînă cînd el începea să plîngă de oboseală.

După-amiezele, Jill încerca să-l înveţe pe Toby să vorbească din nou.

– Ooh... ooooooooooh.

– Aaaah... aaaaaagh...

– Nu! Oooooh. Rotunjeşte buzele, Toby. Fă-le să te asculte. Oooooh.

– Aaaaaah...

– Nu, fir-ai tu să fii! O să vorbeşti! Acum spune: Oooooh!

Şi el încerca din nou.

Jill îl hrănea în fiecare seară, apoi se aşeza în pat, ţinîndu-l în braţe. Îi mişca mîinile fără viaţă în susul şi în josul trupului ei, peste sîni şi între picioare.

– Mîngîie asta, Toby, murmura ea. Totul e al tău, dragul meu. Îţi aparţine. Te vreau. Vreau să te faci bine, ca să putem face dragoste din nou. Vreau să te culci cu mine, Toby.

El o privea cu ochii aceia mari şi vii, şi scotea sunete incoerente, scîncite.

– Curînd, Toby, curînd.

Jill era neobosită. Concedie servitorii, pentru că nu dorea pe nimeni în preajmă. După aceea, se ocupă singură de gătit. Făcea comenzile la băcănie prin telefon şi nu ieşea niciodată din casă. La început, fusese mai tot timpul ocupată să răspundă la telefon, dar apelurile se împuţinaseră şi în cele din urmă încetaseră cu totul. Buletinele de ştiri TV despre starea lui Toby încetaseră şi ele. Lumea ştia că Toby Temple e pe moarte. Era doar o chestiune de timp.

Dar Jill nu avea de gînd să-l lase să moară. Dacă el murea, murea şi ea cu el.

Zilele se topeau într-un lung şi nesfîrşit şir de corvezi. Jill se scula la ora şase dimineaţa. Mai întîi, îl spăla pe Toby. Acesta era total inconştient. Deşi avea o sondă şi un fel de scutec, în timpul nopţii se murdărea şi uneori aşternuturile trebuiau schimbate, ca şi pijamaua lui Toby. Duhoarea din dormitor era insuportabilă. Jill umplea un lighean cu apă caldă şi, cu un burete şi o lavetă moale, spăla murdăria de pe trupul lui Toby. Cînd era gata, îl usca şi-l pudra, apoi îl bărbierea şi-l pieptăna.

– Gata. Arăţi minunat, Toby. Admiratorii tăi ar trebui să te vadă acum. Dar te vor vedea în curînd. Or să se bată pe bilete ca să te vadă. O să fie şi Preşedintele prezent – toată lumea va veni să-l vadă pe Toby Temple.

Apoi îi pregătea micul dejun. Îi făcea fie *porridge*,

fie cremă de cereale sau omletă, mîncare pe care să i-o poată da cu lingura. Îl hrănea ca pe un copil, vorbindu-i tot timpul, promiţîndu-i că se va face bine.

– Tu eşti Toby Temple, intona ea. Toată lumea te iubeşte, toată lumea vrea să te întorci. Admiratorii tăi te aşteaptă, Toby. Trebuie să te faci bine pentru ei.

Şi aşa începea o nouă zi lungă şi grea, de corvezi.

Jill împingea scaunul în care se afla trupul inutil şi invalid pînă la piscină, unde începeau exerciţiile. După aceea, îi făcea masaj şi apoi logo-terapie. Venea din nou vremea să facă mîncare şi după prînz o lua de la capăt. Şi, tot timpul, Jill îi povestea lui Toby ce minunat era şi cît era de iubit. Era Toby Temple şi lumea întreagă îl aştepta să se întoarcă. Seara lua unul din albumele lui de fotografii şi îl ţinea în aşa fel încît el să-l poată vedea.

– Aici eşti cu regina. Îţi aminteşti cum te-au aclamat în seara aceea? Aşa o să fie din nou. O să fii mai mare ca oricînd, Toby, mai grozav ca oricînd.

Noaptea îl învelea cu grijă şi apoi se tîra, secată de puteri, în patul de campanie pe care-l aşezase lîngă patul lui. În miez de noapte, o trezea duhoarea măruntaielor lui Toby. Se tîra din pat ca să-i schimbe scutecele şi să-l cureţe. Cînd termina, era tocmai timpul să-i pregătească micul dejun şi să înceapă o nouă zi.

Şi încă una. Dintr-un şir nesfîrşit de zile.

În fiecare zi, Jill îl împingea pe Toby puţin mai tare, puţin mai departe. Nervii ei erau atît de întinşi încît, dacă i se părea că Toby nu-şi dă silinţa, îl plesnea peste faţă.

– O să-i învingem, spunea îndîrjită. O să te faci bine.

Trupul lui Jill era atît de epuizat de rutina cumplită pe care şi-o impusese singură, încît seara cînd se culca nu mai reuşea să adoarmă. Prin mintea ei dansau tot felul de viziuni, ca nişte scene dintr-un vechi film. Ea şi Toby înconjuraţi de reporteri la Festivalul de la Cannes... Preşedintele la ei acasă, la Palm Springs, spunîndu-i lui Jill ce bine arată... Mulţimile de admiratori în jurul ei şi al lui Toby la o premieră... Cuplul de Aur... Toby ridicîndu-se să primească medalia şi prăbuşindu-se... prăbuşindu-se... În cele din urmă, o cuprindea somnul.

Uneori, Jill se trezea cu o durere de cap, bruscă şi fioroasă, care nu voia să cedeze. Şi atunci zăcea în singurătatea întunecată, luptîndu-se cu durerea, pînă cînd răsărea soarele şi se făcea vremea să se scoale.

Apoi o lua de la capăt. Era ca şi cum ea şi Toby ar fi fost singurii supravieţuitori ai unui holocaust demult uitat. Lumea ei se redusese la dimensiunile casei aceleia, ale camerelor acelora, ale acelui bărbat. Se

forţa să meargă înainte, să reziste, din zori pînă după miezul nopţii.

Şi îl forţa şi pe Toby, pe Toby al ei încătuşat în iad, într-o lume în care nu exista decît Jill, pe care trebuia să o asculte orbeşte.

Săptămînile, mohorîte şi dureroase, se tîrau una după alta şi se prefăceau în luni. Acum, Toby începea să plîngă cînd o vedea pe Jill apropiindu-se de el, pentru că ştia ce chin îl aştepta. Zi după zi, Jill era mai nemiloasă. Forţa membrele blege şi inutile ale lui Toby să se mişte pînă cînd acesta nu mai suporta agonizanta durere. Scotea bolboroseli oribile, implorînd-o să se oprească, dar Jill spunea:

– Nu încă. Nu, pînă nu redevii bărbat, şi atunci o să le arătăm noi lor.

Şi continua să-i frămînte muşchii epuizaţi. Toby era un copil mare şi neajutorat, o epavă, un nimic. Dar cînd se uita la el, Jill îl vedea aşa cum avea să fie, şi declara:

– Ai să mergi!

Îl ridica în picioare şi-l ţinea aşa, mişcîndu-i un picior după altul, astfel încît se mişca într-o parodie grotescă de mers, ca o marionetă beată şi dezarticulată.

Migrenele ei deveniră din ce în ce mai dese. Luminile sau zgomotele puternice sau mişcările bruşte declanşau o migrenă. „Trebuie să mă vadă un doctor", se gîndea ea. „Mai tîrziu, cînd se face Toby bine." Acum nu era timp pentru ea.

Numai pentru Toby.

Era ca şi cum Jill ar fi fost posedată. Hainele

atîrnau pe ea, dar nu avea habar cît de mult slăbise sau cum arăta. Faţa îi era trasă şi palidă, ochii îi erau adînciţi în fundul capului. Părul ei, cîndva frumos şi lucios, era mat şi atîrna în laţe. Nu ştia, şi nici nu i-ar fi păsat.

Într-o zi, Jill găsi sub uşă o telegramă prin care i se cerea să-i telefoneze doctorului Kaplan. Nu era timp pentru asta. Rutina trebuia continuată.

Zilele şi nopţile deveniră o ceaţă kafkiană, în care îl scălda pe Toby, îl schimba, îl bărbierea şi-l hrănea.

Şi apoi o lua de la început.

Îi cumpără lui Toby un cadru metalic pentru mers, îi prinse degetele în jurul lui şi-i mişcă membrele, ţinîndu-l în picioare, încercînd să-i arate cum să se mişte, plimbîndu-l încoace şi-ncolo prin cameră. Nu mai ştia unde era, cine era şi ce făcea.

Apoi, într-o zi, Jill înţelese că totul se terminase.

Stătuse cu Toby jumătate de noapte şi apoi se dusese în fine la culcare, unde căzuse într-un somn fără vise, chiar înainte de răsărit. Cînd se trezi, soarele era sus pe cer. Dormise mult peste ora prînzului. Toby nu fusese hrănit, spălat sau schimbat. Zăcea în pat, neajutorat, aşteptînd-o, probabil îngrozit. Jill încercă să se ridice, dar constată că nu se putea mişca. Era cuprinsă de o oboseală adîncă, pînă la oase, şi trupul ei epuizat n-o mai asculta. Rămase acolo, neajutorată, conştientă că pierduse, că totul

fusese în zadar, că toate nopţile şi zilele de iad, toate lunile de agonie nu folosiseră la nimic. Trupul ei o trădase, la fel cum al lui Toby îl trădase pe el. Jill nu mai avea ce să-i ofere, şi-i venea să plîngă. Totul se sfîrşise.

Auzi un zgomot la uşa dormitorului ei şi ridică ochii. Toby stătea în uşă, singur, strîngînd cu braţele tremurînde cadrul metalic, scoţînd sunete ininteligibile, încercînd să spună ceva.

– Jiiiigh... Jiiiigh...

Încerca să spună „Jill". Femeia începu să plîngă necontrolat, fără să se poată opri.

Din acea zi progresele lui Toby fură spectaculoase. Pentru prima oară, ştia şi el că avea să se facă bine. Nu mai obiecta cînd Jill îl împingea dincolo de limitele suportabilului. Îi părea bine. Îşi dorea să se facă bine pentru ea. Jill devenise zeiţa lui; dacă înainte o iubise, acum o diviniza.

Şi cu Jill se întîmplase ceva. Înainte, luptase pentru propria ei viaţă; Toby nu era decît un instrument pe care era obligată să-l folosească. Dar cumva asta se schimbase. Era ca şi cum Toby devenise parte din ea. Erau un singur trup şi o singură minte şi un singur suflet, obsedaţi de acelaşi unic scop. Trecuseră printr-un calvar purificator. Viaţa lui fusese în mîinile ei, şi ea o nutrise şi-i dăduse puteri, o salvase, iar de aici se născuse un anume fel

de dragoste. Toby îi aparţinea, aşa cum şi ea îi aparţinea lui.

Jill îi schimbă regimul alimentar, aşa încît el să recîştige greutatea pe care o pierduse. Stătea zilnic la soare şi făcea lungi plimbări afară, folosind cadrul, apoi un baston, întărindu-şi forţele. Cînd veni ziua în care Toby putu să meargă singur, sărbătoriră cu o cină în doi, la lumina lumînărilor.

În cele din urmă, Jill simţi că Toby putea fi văzut. Îi telefonă doctorului Kaplan şi asistenta lui îi făcu imediat legătura.

– Jill! Am fost teribil de îngrijorat. Am încercat să te sun, dar n-ai răspuns niciodată. Ţi-am trimis o telegramă şi neprimind răspuns la ea am bănuit că l-ai dus pe Toby undeva. Este... a...

– Vino să vezi singur, Eli.

Doctorul Kaplan nu-şi putu ascunde uluirea.

– E de necrezut, îi spuse lui Jill. E... e ca un miracol.

– Este un miracol, spuse Jill. „Numai că în viaţa asta trebuie să-ţi faci tu singur miracolele, pentru că Dumnezeu e ocupat în altă parte", se gîndi Jill.

– Oamenii încă mă mai sună să mă întrebe de

Toby, spunea doctorul Kaplan. Se pare că nu au reuşit să dea de tine. Sam Winters sună măcar o dată pe săptămînă. M-a sunat şi Cliffton Lawrence.

Jill nu era interesată de Clifton Lawrence. Dar Sam Winters! Asta era bine. Jill trebuia să găsească o cale de a spune lumii că Toby Temple era încă un superstar, că ei doi mai erau încă Cuplul de Aur.

Jill îl sună pe Sam Winters a doua zi şi-l întrebă dacă n-ar vrea să-i facă o vizită lui Toby. Sam sosi o oră mai tîrziu. Jill îi deschise uşa şi Sam încercă să-şi ascundă şocul provocat de înfăţişarea ei. Arăta cu zece ani mai bătrînă decît cînd o văzuse ultima oară. Ochii îi erau duşi în fundul capului şi faţa îi era marcată de riduri adînci. Slăbise atît de tare că părea aproape scheletică.

– Îţi mulţumesc că ai venit, Sam. Toby va fi încîntat să te vadă.

Sam se pregătise să-l vadă pe Toby în pat, o umbră a omului pe care-l cunoscuse, dar avu o surpriză uimitoare. Toby era întins pe un şezlong lîngă piscină şi, cînd Sam se apropie, se ridică în picioare, puţin cam încet, dar sigur, şi-i întinse o mînă care nu tremura. Părea bronzat şi sănătos, arăta chiar mai bine decît înainte de a se îmbolnăvi. Era ca şi cum, printr-o stranie alchimie, sănătatea şi vitalitatea lui Jill se scurseseră în trupul lui Toby, iar toată boala lui trecuse în fiinţa ei.

– Hei! Ce bine îmi pare să te văd, Sam.

Vorba lui Toby era ceva mai înceată şi mai atentă ca înainte, dar era clară şi puternică. Nu era nici un semn al paraliziei de care auzise Sam. Toby avea

aceeaşi figură copilăroasă, aceiaşi ochi albaştri şi strălucitori. Sam îl îmbrăţişă pe Toby şi exclamă:

– Isuse, ce ne-ai mai speriat!

Toby zîmbi şi-i replică:

– Nu-i nevoie să-mi spui Isus cînd sîntem doar între noi.

Sam îl privi mai îndeaproape şi se minună:

– Pur şi simplu nu-mi pot crede ochilor. Drace, arăţi chiar mai tînăr! Tot oraşul făcea pregătiri de înmormîntare.

– Peste cadavrul meu, zîmbi Toby.

– E fantastic ce pot face doctorii în ziua de azi...

– Nici un doctor. Toby îl privi pe Jill şi în ochii lui se citea o adoraţie pură. Vrei să ştii cine a făcut-o? Jill. Numai Jill. Cu mîinile goale. I-a dat pe toţi la o parte şi m-a pus din nou pe picioare.

Sam o privi stupefiat. Nu i se păruse genul de femeie capabilă de o asemenea faptă altruistă. Poate că o judecase greşit.

– Ce planuri ai? îl întrebă pe Toby. Banuiesc că vrei să te odihneşti şi...

– Se-ntoarce la lucru, spuse Jill. Toby e prea talentat ca să stea deoparte fără să facă nimic.

– De-abia aştept să mă apuc de muncă, încuviinţă Toby.

– Poate că Sam are un proiect pentru tine, sugeră Jill.

Amîndoi îl priveau. Sam nu voia să-l descurajeze pe Toby, dar nici nu dorea să-i întreţină speranţe false. Nu era posibil să faci un film cu un star fără ca acesta să aibă o asigurare, or, nici o companie nu

putea risca să-l asigure pe Toby Temple.

– N-am nimic pentru moment, spuse Sam prudent. Dar sigur că te am în vedere.

– Ţi-e teamă să-l foloseşti, nu-i aşa?

Era ca şi cum Jill i-ar fi citit gîndurile.

– Sigur că nu! Dar amîndoi ştiau că minţea.

Nimeni din Hollywood n-ar fi riscat să-l folosească din nou pe Toby Temple.

Toby şi Jill se uitau la televizor la un comic tînăr.

– E slab, mîrîi Toby. Doamne, ce n-aş da să fiu din nou în emisie. Poate că ar trebui să-mi iau un agent. Cineva care să caute prin oraş şi să vadă ce se găseşte.

– Nu! Tonul lui Jill era ferm. N-o să lăsăm pe nimeni să te comercializeze. Nu eşti un amărît care-şi caută o slujbă. Eşti Toby Temple. O să-i facem pe ei să vină la tine.

Toby zîmbi trist şi spuse:

– Nu prea ne dărîmă uşile, *baby.*

– Or s-o facă, promise Jill. Nu ştiu în ce formă eşti. Eşti mai bine decît ai fost vreodată. Trebuie numai să le-o arătăm.

– Poate că ar trebui să pozez nud pentru vreo revistă din alea.

Jill nu-l asculta.

– Am o idee, spuse ea încet. Un show personal.

– Poftim?

– Un show personal. În vocea ei era o emoţie crescîndă. O să fac un contract cu *Huntington Hartford Theatre.* O să vină toată lumea de la Hollywood. După asta, or să înceapă să dărîme uşile!

Şi într-adevăr veni toată lumea de la Hollywood: producători, regizori, staruri, critici – toată lumea care avea importanţă în lumea spectacolului. Biletele fuseseră demult vîndute şi sute de oameni fuseseră refuzaţi. În faţa sălii era o mulţime care ovaţiona cînd Toby şi Jill ajunseră la teatru. Era Toby Temple al lor. Se întorsese din morţi, iar ei îl iubeau mai mult ca oricînd.

Publicul dinăuntru se afla acolo parţial din respect pentru un om care fusese celebru şi mare, dar mai ales din curiozitate. Se aflau acolo pentru a plăti tributul unui erou aflat pe moarte, unei stele care stătea să se stingă.

Jill plănuise ea însăşi spectacolul. Se dusese la O'Hanlon şi Rainger, şi ei îi scriseseră texte strălucite, începînd cu un monolog în care rîdeau de oraşul care-l îngropase pe Toby cît el era încă în viaţă. Jill luase legătura cu o echipă de compozitori şi textieri care cîştigaseră trei premii ale Academiei. Nu mai scriseseră niciodată vreun material pentru cineva anume, dar cînd Jill le spusese „Toby insistă că sînteţi singura echipă din lume care..."

Dick Landry, regizorul, venise de la Londra ca să regizeze spectacolul.

Jill adunase cele mai mari talente pe care le putea găsi ca să-l susţină pe Toby, dar pînă la urmă totul depindea numai şi numai de el. Era un spectacol personal, deci avea să fie singur pe scenă.

Momentul sosi în sfîrşit. Luminile de pe scenă se stinseră şi sala se umplu de şoaptele care preced ridicarea cortinei, de speranţa că magia spectacolului se va produce.

Se produse.

Cînd Toby Temple ieşi pe scenă, cu mersul sigur şi firesc, cu zîmbetul lui strîmb şi răutăcios, atît de familiar, luminîndu-i faţa copilărească, urmă un moment de tăcere şi apoi o explozie de aplauze, strigăte şi ovaţii care zguduiră pereţii teatrului timp de cinci minute.

Toby rămase acolo, aşteptînd ca nebunia să se potolească şi, cînd sala fu în cele din urmă liniştită, spuse:

– Şi asta numiţi voi primire?

Iar izbucniră hohotele.

Jucă strălucit. Spuse poveşti, cîntă şi dansă, atacă pe toată lumea, şi totul fu ca şi cum n-ar fi lipsit niciodată. Publicul nu se mai sătura de el. Era acelaşi superstar, dar acum avea ceva în plus; devenise o legendă vie.

Cronica din *Variety* de a doua zi scria: *„Au venit să-l îngroape pe Toby Temple, dar au rămas să-l aplaude şi să-l aclame. Şi cum o mai merită! Nu există nimeni în lumea ectacolului care să aibă magia*

bătrînului maestru. A fost o seară de ovaţii şi nimeni din cei care au fost atît de norocoşi ca să se afle acolo nu va putea uita această memorabilă...“

Cronica din *Hollywood Reporter* spunea: *„Publicul se afla acolo ca să vadă un mare star revenind, dar Toby Temple a dovedit că n-a fost niciodată plecat.“*

Toate celelalte reviste scriau în acelaşi stil. Din acea clipă, telefonul lui Toby sună continuu. Începură să curgă scrisorile şi telegramele cu invitaţii.

Acum dărîmau uşile.

Toby îşi reluă spectacolul la Chicago, la Washington şi la New York; peste tot unde se ducea, era o senzaţie. Lumea era mai interesată de el decît fusese vreodată. Într-un val de nostalgie afectuoasă, şcolile de actorie prezentau filmele vechi ale lui Toby. Reţelele de televiziune ţinură *Săptămîni Toby Temple* şi reluară toate vechile lui spectacole de varietăţi.

Existau păpuşi Toby Temple şi jocuri Toby Temple şi puzzle-uri Toby Temple şi cărţi de glume ale lui Toby şi tricouri Toby Temple. Primi oferte pentru reclame la cafea, pastă de dinţi şi ţigări.

Toby făcu un rol de invitat special într-un film muzical la *Universal* şi semnă un contract pentru apariţii în toate marile spectacole de varietăţi. Reţelele de televizine îşi puseră la treabă textierii, în competiţie pentru o nouă *Oră Toby Temple.*

Soarele răsărise din nou şi lumina asupra lui Jill.

Erau din nou petreceri, recepţii, ambasadorul cutare şi senatorul cutare, proiecţii private de filme, şi... Toată lumea îi voia pentru ceva. Li se oferi un dineu la Casa Albă, onoare de obicei rezervată şefilor de stat. Erau aplaudaţi oriunde apăreau.

Dar acum o aplaudau pe Jill, la fel de mult ca pe Toby. Povestea uimitoare a ceea ce făcuse, faptul că reuşise singură să-l readucă la viaţă pe Toby, în ciuda tuturor, stîrnise imaginaţia lumii întregi. Era numită de presă *love-story*-ul secolului. Revista *Time* îi puse pe amîndoi pe copertă, dedicîndu-i lui Jill un articol elogios.

Toby semnă un contract de 5 milioane de dolari pentru apariţii într-un nou spectacol săptămînal de varietăţi în septembrie, peste trei luni.

– Mergem la Palm Springs ca să te poţi odihni pînă atunci, spuse Jill.

Toby clătină din cap.

– Ai stat închisă în casă destul. Acum o să trăim puţin. O luă în braţe şi adăugă: Nu mă prea pricep la vorbe, *baby*, dacă nu e vorba de glume. Nu ştiu cum să-ţi spun ce simt pentru tine. Aş vrea... aş vrea să-ţi spun că n-am început să trăiesc pînă în clipa cînd te-am întîlnit.

Şi se întoarse brusc cu spatele, ca Jill că nu-i poată vedea lacrimile din ochi.

Toby aranjă să plece în turneu cu spectacolul său la Londra, Paris şi – cea mai formidabilă lovitură – la Moscova. Toţi se luptau să-l obţină. Era la fel de celebru în Europa ca şi-n America.

Erau în larg pe yachtul *Jill*, într-o zi senină şi strălucitoare, îndreptîndu-se spre Catalina. La bord erau o mulţime de oaspeţi, printre care Sam Winters, O'Hanlon şi Rainger, care fuseseră aleşi ca textieri principali, pentru noul spectacol de televiziune al lui Toby. Toţi se aflau în salon, jucînd cărţi şi conversînd. Jill privi în jur şi observă că Toby lipsea. Ieşi pe punte.

Toby stătea rezemat de balustradă, privind fix apa. Jill se duse lîngă el şi spuse:

– Te simţi bine?

– Privesc apa, *baby*.

– E frumoasă, nu-i aşa?

– Dacă eşti rechin, da. Se înfioră. Nu aşa aş vrea să mor. Întotdeauna mi-a fost frică de înec.

Ea îl luă de mînă.

– Ce te frămîntă?

O privi.

– Cred că nu vreau să mor. Mi-e teamă de ce-i acolo. Aici, sînt cineva. Toată lumea îl ştie pe Toby Temple. Dar acolo?... Ştii care-i ideea mea despre iad? Un loc unde nu există public.

Clubul *Friars* dădu o petrecere cu Toby Temple ca

invitat de onoare. O mulţime de comici celebri se aflau pe podiumul de onoare, laolaltă cu Toby şi Jill, Sam Winters şi directorul reţelei cu care semnase Toby contractul. Jill fu rugată să se ridice în picioare. Sala o ovaţionă.

„Mă aclamă pe mine", se gîndi Jill. „Nu pe Toby. Pe mine!"

Maestrul de ceremonii era prezentatorul unei celebre emisiuni TV în nocturnă.

– Nu vă pot spune ce fericit sînt să-l văd pe Toby aici, spuse el. Pentru că, dacă nu l-am fi sărbătorit aici astă seară, ar fi trebuit să ţinem banchetul la cimitirul *Forest Lawn*.

Rîsete.

– Şi, credeţi-mă, mîncarea e groaznică acolo. Aţi mîncat vreodată la *Forest Lawn*? Se servesc resturi de la Ultima Cină.

Rîsete.

Se întoarse spre Toby.

– Sîntem foarte mîndri de tine, Toby. Vorbesc serios. Am înţeles că ai fost rugat să donezi o anumită parte a trupului tău în interesul ştiinţei. Or s-o pună în borcan la *Facultatea de Medicină Harvard*. Singura problemă e că n-au reuşit să găsească un borcan suficient de mare pentru asta.

Hohote.

Cînd Toby se ridică pentru a da replica, îi întrecu pe toţi.

Toată lumea fu de acord că fusese cea mai bună petrecere pe care o dăduse clubul vreodată. Clifton Lawrence era în sală în seara aceea.

Era aşezat la o masă în fundul sălii, lîngă bucătărie, laolaltă cu ceilalţi oameni lipsiţi de importanţă. Fusese obligat să se roage de vechii prieteni ca să obţină pînă şi masa aceea. De cînd îl concediase Toby Temple, Clifton Lawrence purta eticheta de ratat. Încercase să intre ca partener la o mare agenţie. Fără clienţi însă, nu avea nimic de oferit. Apoi, Clifton încercase la agenţiile mai mici, dar acestea nu erau interesate de oameni în vîrstă; doreau tineri agresivi. Pînă la urmă, Clifton îşi găsise o slujbă cu salariu fix la o agenţie mică. Salariul lui săptămînal era mai mic decît fusese obişnuit să cheltuiască într-o singură seară la *Romanoff.*

Îşi aminti de prima lui zi la noua agenţie. Era proprietatea a trei tineri agresivi, toţi către 30 de ani. Clienţii lor erau cîntăreţi rock. Doi dintre agenţi aveau barbă, şi toţi purtau jeanşi, tricouri sport şi pantofi de tenis fără şosete. Îl făceau pe Clifton să se simtă bătrîn de o mie de ani. Vorbeau o limbă pe care nu o înţelegea. Îi spuneau lui Clifton „tataie" şi „moşule", iar el se gîndea la respectul de care se bucurase cîndva în oraşul acela şi-i venea să plîngă.

Omuleţul cîndva elegant şi vesel devenise jigărit şi plin de amărăciune. Toby Temple fusese viaţa lui şi Clifton vorbea despre zilele acelea mai tot timpul. Numai la asta se gîndea. La asta şi la Jill. Clifton o învinovăţea pentru tot ce i se întîmplase. Toby nu era de vină; fusese influenţat de căţeaua aia. O, cum o mai ura Clifton!

Stătea la masa aceea din fundul sălii şi privea mulţimea aplaudînd-o pe Jill Temple, cînd unul din cei de la masă spuse:

– Toby e al dracului de norocos. Mi-aş dori şi eu să am parte de aşa o bucăţică. E grozavă la pat.

– Zău? întrebă altul, cinic. De unde ştii tu?

– E în filmul ăla porno de la cinema *Pussycat.* Dumnezeule, am crezut că-i suge tipului şi splina din el.

Brusc, lui Clifton i se uscă gura atît de tare, încît cu greu reuşi să articuleze:

– Eşti – eşti sigur că e Jill Castle?

Necunoscutul se întoarse către el.

– Sigur. A folosit un alt nume. Josephine nu-ştiu-cum. Un nume polonez tîmpit. Se zgîi la Clifton şi exclamă: Hei, pe vremuri nu erai Clifton Lawrence?

Pe Bulevardul Santa Monica, între Fairfax şi Cienaga se află un fel de teritoriu neutru, controlat de statul California. Parte din insula înconjurată de oraşul Los Angeles se conduce după legile statului, care sînt ceva mai blînde decît cele ale oraşului. Într-o zonă de şase cvartale, există patru cinematografe care nu prezintă decît filme pornografice, jumătate de duzină de librării unde clienţii pot viziona filme în cabine individuale, şi o duzină de saloane de masaj pline de fete tinere care sînt experte în orice altceva decît masajul. Cinematograful *Pussycat* e chiar în mijlocul

lor.

În sala întunecată erau cel mult două duzini de oameni, majoritatea bărbaţi, cu excepţia a două femei care se ţineau de mînă. Clifton privi în jur şi se întrebă cum puteau veni nişte oameni într-o cavernă întunecoasă ca aceea, în miezul unei zile însorite, doar pentru a vedea cum alţi oameni se împerechează pe pelicula filmului.

Începu filmul principal şi Clifton uită tot ce era în jur, concentrîndu-se asupra ecranului. Se aplecă înainte, urmărind figura fiecărei actriţe. Intriga era simplă: un tînăr profesor de liceu îşi chema elevele în propriul dormitor, pentru cursuri nocturne. Toate elevele erau tinere, surprinzător de atrăgătoare şi incredibil de dotate. Trecură printr-o varietate de exerciţii amoroase, orale, vaginale şi anale, pînă cînd tînărul profesor fu la fel de satisfăcut ca şi elevele sale.

Dar nici una din eleve nu era Jill. „Trebuie să fie aici", se gîndi Clifton. Era singura lui şansă de răzbunare pentru ceea ce- i făcuse. Avea să aranjeze ca Toby să vadă filmul. Avea să-l rănească, dar avea să-i treacă. Însă pe Jill o va distruge. Cînd Toby o să afle cu ce fel de tîrfă s-a însurat, o s-o arunce afară cu un şut. Jill trebuia să fie în film.

Şi, deodată, apăru pe ecran, în culori minunate, ca vie. Se schimbase mult. Acum era mai suplă, mai frumoasă şi mai sofisticată. Dar era tot Jill. Clifton se îmbătă privind scena, savurînd-o, bucurîndu-şi simţurile, cuprins de un electrizant sentiment de triumf şi răzbunare.

Clifton rămase pe scaun pînă la generic. Uite-o, Josephine Czinski. Se ridică şi se îndreptă către cabina de proiecţie. Înăuntru era un bărbat în cămaşă, care citea un formular de curse. Se uită la Clifton şi-i spuse:

– Nu e voie să intri aici, amice.

– Vreau să cumpăr o copie a filmului ăstuia.

Bărbatul clătină din cap.

– Nu-i de vînzare.

Se întoarse la cursele lui.

– Îţi dau o sută de dolari ca să-mi faci o copie. N-o să ştie nimeni.

Bărbatul nici măcar nu ridică ochii din ziar.

– Două sute, supralicită Clifton.

Tehnicianul dădu pagina.

– Trei sute.

Ridică ochii şi-l privi pe Clifton.

– Bani gheaţă?

– Bani gheaţă.

A doua zi dimineaţă, la ora zece, Clifton sosi la Toby acasă cu o rolă de film sub braţ. „Nu, nu film", se gîndi el fericit. „Dinamită. Suficientă ca s-o trimit pe Jill Castle în iad."

Uşa i-o deschise un valet englez pe care Clifton nu-l mai văzuse.

– Spune-i domnului Temple că a venit Clifton Lawrence, care doreşte să-l vadă.

– Îmi pare rău, domnule, domnulTemple nu este aici.

– Aştept, spuse Clifton ferm.

Valetul replică:

– Mă tem că nu este posibil. Domnul şi doamna Temple au plecat în Europa în dimineaţa aceasta.

32

Europa fu o succesiune de triumfuri.

În seara premierei lui Toby la *Palladium* în Londra, piaţa Oxford era înţesată de o mare de oameni care se străduiau să-i zărească măcar pe Jill şi pe Toby. Toată zona din jurul străzii Argyll trebuise înconjurată cu cordoane de poliţie. În locurile unde mulţimea nu mai putea fi controlată, era chemată în ajutor poliţia călare. La ora opt fix sosi Familia Regală şi spectacolul începu.

Toby depăşi cele mai optimiste aşteptări. Cu faţa strălucind de inocenţă, atacă guvernul britanic şi

infatuarea lui demodată. Explică cum reuşise să devină mai neputincios ca în Uganda, şi cum o merita din plin. Şi toţi se tăvăliră de rîs, pentru că ştiau că Toby Temple glumeşte. Nu vorbea serios. Toby îi iubea.

La fel cum îl iubeau şi ei.

Primirea la Paris fu şi mai tumultuoasă. Jill şi Toby fură oaspeţii Palatului Prezidenţial şi se plimbară prin oraş într-o limuzină oficială. Apăreau zilnic pe prima pagină a ziarelor şi, cînd sosiră la teatru, poliţia îşi dublă efectivul pentru a controla mulţimea. La sfîrşitul spectacolului lui Toby, el şi Jill erau escortaţi către maşina care-i aştepta cînd, brusc, mulţimea rupse cordoanele şi sute de francezi se repeziră la ei, strigînd: „Toby, Toby... *on veut* Toby!" Mulţimea ţinea în mîini creioane şi carnete de autografe, împingîndu-se să-i atingă pe marele Toby Temple şi pe minunata Jill. Poliţia nu mai reuşea să-i controleze, mulţimea se repezi, trăgînd de hainele lui Toby, luptîndu-se să obţină un autograf. Toby şi Jill fură aproape striviţi, dar Jill nu simţi nici o secundă teama. Totul era un omagiu adus ei. Ea făcuse asta pentru aceşti oameni, ea li-l redase pe Toby.

Ultima oprire era Moscova.

Moscova în luna iunie este unul din cele mai frumoase oraşe din lume. Graţioşi mesteceni albi şi copaci cu flori galbene tivesc bulevardele largi, înţesate cu moscoviţi şi turişti care se plimbă prin soarele blînd. Era sezonul turistic. În afara vizitatorilor oficiali, toţi turiştii care veneau în Rusia erau preluaţi de *Inturist,* agenţia de turism controlată de stat, care aranjează transportul, hotelul şi traseele. Dar pe Toby şi pe Jill îi întîmpină la Aeroportul *Seremetievo* o limuzină Zil, care-i duse la *Hotelul Metropol,* de obicei rezervat pentru VIP-urile din statele-satelit. Apartamentul fusese umplut cu vodcă *Stolichnaya* şi caviar din belşug.

Generalul Iuri Romanovici, înaltă oficialitate de partid, veni la hotel să le ureze bun venit.

– Nu prea avem multe filme americane în Rusia, domnule Temple, dar pe ale dumneavoastră le-am difuzat deseori. Poporul rus crede că geniul depăşeşte toate graniţele.

Toby fusese programat să joace trei spectacole la *Teatrul Bolşoi.* În seara premierei, Jill se alătură ovaţiilor. Din cauza barierelor lingvistice, Toby apelă la pantomimă şi publicul se îndrăgosti de el. Declamă o diatribă în pseudo-rusa lui, şi rîsul şi aplauzele publicului răsunară în imensul teatru ca o binecuvîntare a dragostei.

În următoarele două zile, generalul Romanovici îi

însoţi pe Toby şi pe Jill într-un tur al oraşului. Vizitară parcul *Gorki*, parcul de distracţii, şi catedrala *Sf. Vasile.* Îi duse la Circul de Stat din Moscova şi dădu un banchet în cinstea lor la *Aragvi,* unde li se servi caviar auriu, cel mai rar soi de caviar, *zacuski* şi *pashteet*, un pateu delicat copt în foetaj. La desert, li se oferi celebra plăcintă de mere cu sos de caise.

Apoi din nou plimbări. Se duseră la *Muzeul de Artă Puşkin,* la *Mausoleul lui Lenin* şi la *Detsky Mir,* încîntătorul magazin moscovit pentru copii.

Îi plimbară prin locuri de care majoritatea moscoviţilor nici nu aveau habar. Strada Granovsko, înţesată de maşini Ceaika şi Volga conduse de şoferi. Înăuntru, în spatele unei uşi pe care scria „Biroul pentru permise speciale", se afla o magazie plină ochi de mărfuri luxoase importate din toată lumea. Era magazinul de unde se aproviziona elita rusească.

Se duseră la o *dacha* luxoasă, unde se prezentau filme străine într-o sală de proiecţie privată, pentru cei puţini şi privilegiaţi. Era o faţetă fascinantă a Statului Popular.

În seara ultimului spectacol, cei doi se pregăteau să plece la cumpărături. Toby spuse:

– Nu vrei să te duci singură, *baby*? Cred că o să trag un pui de somn.

Jill îl studie o clipă.

– Nu te simţi bine?

– Mă simt grozav. Doar puţin obosit. Tu du-te şi cumpără toată Moscova.

Jill ezită. Toby era palid. Cînd se va termina turneul, o să aibă grijă ca el să se odihnească înainte de a începe filmările pentru spectacolul de televiziune.

– În regulă, spuse ea. Dormi puţin.

Jill trecu prin hol către ieşire cînd auzi o voce de bărbat strigînd-o:

– Josephine.

Chiar înainte de a se întoarce, ştia cine e şi, într-o fracţiune de secundă, vechea magie se petrecu din nou.

David Kenyon venea către ea, zîmbind.

– Mă bucur atît de tare că te văd.

Simţi că i se opreşte inima în loc. „E singurul bărbat care poate să mă facă să mă simt aşa", se gîndi Jill.

– Nu vrei să bei ceva cu mine? întrebă David.

– Ba da, răspunse ea.

Barul hotelului era mare şi aglomerat, dar reuşiră să găsească o masă relativ retrasă într-un colţ unde

puteau sta de vorbă.

– Ce faci la Moscova? îl întrebă Jill.

– Guvernul Statelor Unite mi-a cerut să vin aici. Încercăm să facem o afacere cu petrol.

Un chelner plictisit veni la masa lor să le ia comanda.

– Ce face Cissy?

David o privi un moment, apoi spuse:

– Am divorţat acum cîţiva ani. Schimbă deliberat subiectul: Am urmărit tot ce ţi s-a întîmplat. Încă din copilărie sînt un fan al lui Toby Temple.

Cumva, asta-l făcea pe Toby să pară bătrîn.

– Îmi pare bine că e din nou sănătos. Cînd am citit despre paralizie am fost îngrijorat pentru tine.

În ochii lui era o expresie pe care Jill şi-o amintea, ceva care exprima dorinţă, chemare.

– Toby a fost grozav la Hollywood şi la Londra, spuse David.

– Ai fost acolo? întrebă Jill, surprinsă.

– Da. Apoi adăugă grăbit: Am avut nişte afaceri acolo.

– De ce nu ai venit în culise?

El ezită.

– Nu voiam să te deranjez. Nu ştiam dacă vrei să mă vezi.

Băutura lor sosi, în pahare scunde şi groase.

– Pentru tine şi Toby, ridică David paharul. Şi din nou era ceva în felul în care o spuse, o undă de tristeţe, o sete...

– Stai întotdeauna la *Metropol?* întrebă Jill.

– Nu. De fapt, am avut o mulţime de greutăţi să...

Remarcă prea tîrziu capcana. Zîmbi trist: Ştiam că eşti aici. Ar fi trebuit să plec din Moscova acum cinci zile. Am rămas, sperînd să dau de tine.

– De ce, David?

Într-un tîrziu, îi răspunse:

– Acum e prea tîrziu, dar vreau să-ţi spun oricum, pentru că ai dreptul să ştii.

Îi povesti despre căsătoria lui cu Cissy, cum îl înşelase, despre încercarea ei de sinucidere şi despre noaptea cînd aveau întîlnire la lac. Totul într-o explozie de emoţie care o zgudui pe Jill.

– Întotdeauna te-am iubit.

Ea stătea şi asculta, simţind cum o cuprinde un sentiment de fericire, ca o beţie. Era ca şi cum un vis frumos se adeverea, era tot ce-şi dorise, tot ce visase. Jill îl studie pe bărbatul care stătea în faţa ei la masă, amintindu-şi mîinile lui puternice cuprinzînd-o, trupul lui plin de dorinţă, simţind cum se trezeşte dorinţa în ea însăşi. Dar Toby devenise parte din ea, era carne din carnea ei; şi David...

O voce de lîngă ea spuse:

– Doamnă Temple! V-am căutat peste tot!

Era generalul Romanovici. Jill se uită la David:

– Sună-mă mîine dimineaţă.

Ultima reprezentaţie a lui Toby la *Teatrul Bolşoi* a fost mai bună ca oricînd. Spectatorii i-au aruncat flori pe scenă şi l-au aclamat şi au bătut din picioare şi au refuzat să iasă din sală. Era o încununare a tuturor triumfurilor lui Toby. După spectacol era programată o recepţie grandioasă, dar Toby îi spuse lui Jill:

– Sînt frînt, zeiţă. Du-te singură. Mă întorc la hotel şi trag un pui de somn.

Deci Jill se duse singură la petrecere, dar îl simţi pe David lîngă ea în fiecare clipă. Conversă cu toţi oaspeţii, dansă şi primi dragostea care i se oferea, dar tot timpul mintea ei era ocupată să retrăiască întîlnirea cu David. „M-am însurat cu cine nu trebuie. Cissy şi cu mine am divorţat. Pe tine te-am iubit întotdeauna."

La ora două dimineaţa, însoţitorii lui Jill o lăsară la hotel. Intră în apartament şi-l găsi pe Toby zăcînd pe podea în mijlocul camerei, inconştient, cu mîna dreaptă întinsă spre telefon.

O ambulanţă îl duse urgent pe Toby la Policlinica Diplomatică de pe Svercikov Prospekt. Trei specialişti fură chemaţi să-l examineze în miezul nopţii. Toată lumea era plină de compasiune faţă de Jill. Directorul spitalului o conduse în biroul lui, unde rămase să aştepte veştile. „E ca o reluare", se

gîndea Jill. „Toate astea s-au mai întîmplat". Totul părea vag şi ireal.

După multe ore, uşa biroului se deschise şi intră un rus scund şi gras. Era îmbrăcat într-un costum care nu-i venea deloc bine şi arăta mai degrabă ca un instalator decît ca un doctor.

– Sînt doctorul Durov, spuse el. Mă ocup de cazul soţului dumneavoastră.

– Vreau să ştiu cum îi este.

– Luaţi loc, vă rog, doamnă Temple.

Jill îşi dădu seama că stătuse în picioare.

– Spune-ţi-mi!

– Soţul dumneavoastră a suferit un atac, în termeni medicali, o tromboză de arteră cerebrală.

– Cît e de grav?

– Este cea mai – cum îi spune? – gravă, cea mai periculoasă. Dacă soţul dumneavoastră supravieţuieşte – şi asta nu vă pot spune încă – nu va mai putea niciodată să meargă sau să vorbească. Mintea nu-i este afectată, dar e complet paralizat.

David o sună înainte ca ea să părăsească Moscova.

– Nu pot să-ţi spun cît îmi pare de rău, spuse el. Voi fi pe aproape. Voi fi aici, oricînd ai nevoie de mine. Ţine minte asta.

Era singurul lucru care o ajută pe Jill să-şi păstreze mintea întreagă pe parcursul coşmarului

care avea să înceapă.

Călătoria către casă era un infernal *déjà vu.* Mizeria bolii în avion, ambulanţa de la aeroport pînă acasă, camera bolnavului.

Numai că, de data asta, nu mai era acelaşi lucru. Jill o ştiuse din clipa cînd o lăsaseră să-l vadă pe Toby. Inima îi bătea, toate organele funcţionau; în toate privinţele era un organism viu. Şi totuşi nu era. Era un cadavru care respira, un mort cu o mască de oxigen, cu tuburi şi ace care erau prinse de trupul lui ca nişte antene ce-l hrăneau cu lichide pentru a-l ţine în viaţă. Faţa îi era strîmbată într-un rictus oribil de buzele care-i lăsau la vedere gingiile. „Mă tem că nu vă pot da nici o speranţă", spusese doctorul rus.

Asta fusese cu două săptămîni în urmă. Acum era din nou acasă, în Bel-Air. Jill îl chemase imediat pe doctorul Kaplan, iar el chemase specialişti, care chemaseră alţi specialişti, dar răspunsul fusese întotdeauna acelaşi: un atac cerebral grav care distrusese centrii nervoşi, cu şanse minime de a îndrepta răul care se produsese.

În jurul lui erau infirmiere 24 de ore din 24, şi un fizioterapeut care să lucreze cu Toby, dar erau acţiuni golite de sens.

Obiectul acestor atenţii era grotesc. Pielea lui Toby se îngălbenise, iar părul îi cădea în şuviţe.

Membrele lui paralizate erau stafidite şi vînoase. Pe faţă îi era întipărit rictusul pe care nu-l putea controla. Era monstruos la vedere, ca un cap de mort.

Dar ochii îi erau vii. Şi ce vii! În ei sclipeau toată puterea şi frustrarea unei minţi în capcana unui trup inert. De fiecare dată cînd Jill intra în cameră, ochii lui Toby o urmăreau febrili, flămînzi, rugători. Rugînd-o ce? Să-l facă să umble din nou? Să vorbească din nou? Să-l transforme din nou în fiinţă umană?

Ea îl privea în tăcere, gîndindu-se: „O parte din mine zace în acest pat, înlănţuită, suferind." Erau legaţi unul de celălalt. Ar fi dat orice ca să-l salveze pe Toby, să se salveze pe ea însăşi. Dar ştia că nu se poate. De data aceasta nu.

Telefonul suna continuu, ca o reluare a celorlalte telefoane, a tuturor ofrandelor de simpatii din trecut.

Dar unul din ele se dovedi a fi diferit. Sună David Kenyon.

– Voiam doar să-ţi spun că orice aş putea face – absolut orice.

Jill se gîndi la cum arăta David, înalt şi puternic şi sănătos, şi se gîndi la caricatura îngrozitoare din camera de alături.

– Îţi mulţumesc, David. Apreciez asta. Nu e nimic de făcut. Cel puţin pentru moment.

– Avem doctori buni la Houston, spuse el. Unii din cei mai buni din lume. I-aş putea aduce acolo.

Jill simţi un nod în gît. O, cum şi-ar fi dorit să-l roage pe David să vină la ea, s-o ia de acolo! Dar nu putea. Era legată de Toby şi nu-l putea părăsi

niciodată.

Niciodată cît mai era în viaţă.

Doctorul Kaplan terminase examinarea lui Toby. Jill îl aştepta în bibliotecă. Se întoarse cu faţa la el cînd îl auzi intrînd. Într-o jalnică încercare de umor, el îi spuse:

– Jill, am veşti bune şi veşti rele.

– Spune-mi-le pe cele rele întîi.

– Mă tem că sistemul nervos al lui Toby este prea grav afectat ca să mai poată fi recuperat. Nu se pune problema de asta. De data asta, nu. Nu va mai merge şi nu va mai vorbi niciodată.

Ea îl privi fix cîteva momente, apoi întrebă:

– Care-s veştile bune?

Doctorul Kaplan zîmbi:

– Inima lui Toby este uluitor de puternică. Cu îngrijiri potrivite, ar putea să mai trăiască încă douăzeci de ani.

Jill îl privi, fără să-i vină să creadă. Douăzeci de ani. Asta numea el veşti bune! Se gîndi la ea însăşi, împovărată cu monstrul oribil de la etaj, prinsă într-un coşmar din care nu avea scăpare. Nu putea divorţa de Toby niciodată. Niciodată în viaţă. Pentru că nimeni n-ar fi putut înţelege. Ea era eroina care-i salvase viaţa. Toţi s-ar fi simţit trădaţi, înşelaţi, dacă l-ar fi părăsit acum. Chiar şi David Kenyon.

David o suna în fiecare zi şi-i vorbea despre

minunata ei loialitate şi lipsă de egoism, în timp ce amîndoi simţeau undele de emoţie care îi legau.

Vorbele nerostite erau „cînd va muri Toby".

33

Trei infirmiere aveau grijă de Toby zi şi noapte, cu schimbul. Erau harnice şi impersonale ca nişte maşini. Jill le era recunoscătoare că se aflau acolo, pentru că nu suporta să se apropie de Toby. O oripila vederea acelei măşti hidoase rînjite. Găsea mereu scuze să nu se apropie de camera lui. Cînd se forţa să se ducă acolo, Jill simţea imediat o schimbare în atitudinea lui. Chiar şi infirmierele o simţeau. Toby zăcea acolo nemişcat şi neputincios, prins în cuşca paraliziei lui. Şi, totuşi, în clipa cînd Jill intra în cameră,

ochii lui albaştri şi vii emanau o incredibilă vitalitate. Jill îi putea citi lui Toby gîndurile la fel de clar ca şi cînd acesta ar fi vorbit. „Nu mă lăsa să mor. Ajută-mă!"

Jill privea trupul ruinat şi se gîndea: „Nu te pot ajuta. Nu poţi să vrei să trăieşti aşa. Vrei să mori."

Înăuntrul lui Jill, ideea începu să crească.

Ziarele erau pline de poveşti despre bărbaţi bolnavi de boli grele şi incurabile, şi de soţii care-i scăpau de chinurile lor. Chiar şi unii doctori admiteau că lasă anumiţi pacienţi să moară. Eutanasie, o numeau ei. Ucidere din milă. Dar Jill ştia că i se putea spune şi crimă, deşi în Toby nu mai era nimic viu în afara afurisiţilor de ochi, care nu încetau s-o urmărească.

În săptămînile care urmară, Jill nu ieşi deloc din casă. Cea mai mare parte a timpului, stătea închisă în propriul ei dormitor. Migrenele reîncepuseră şi nu găsea nici un remediu.

Ziarele şi revistele erau pline de reportaje despre superstarul paralizat şi despre devotata lui soţie, care cîndva îl readusese la viaţă. Toate speculau pe tema posibilităţii ca ea să reuşească să repete miracolul.

Însă ea ştia că nu va mai fi nici un miracol. Toby nu avea să se mai facă bine vreodată.

Douăzeci de ani, spusese doctorul Kaplan. Şi David care o aştepta. Trebuia să găsească o cale ca să evadeze din închisoarea aceea.

Totul începu într-o duminică sumbră şi întunecoasă. Dimineaţa plouase şi continuă aşa toată ziua, răpăind pe acoperiş şi în ferestre, pînă cînd Jill crezu că o să înnebunească. Era în dormitorul ei, citind, încercînd să-şi scoată din minte chinuitorul zgomot al ploii, cînd intră în cameră infirmiera de noapte. Numele ei era Ingrid Johnson. Era nordică şi foarte distantă.

– Încălzitorul de sus nu funcţionează, anunţă Ingrid. Trebuie să mă duc la parter să-i prepar cina domnului Temple. Aţi putea sta dumneavoastră cu el cîteva minute?

Jill simţi dezaprobarea din vocea infirmierei. Găsea că e ciudat ca o soţie să nu se apropie de patul de suferinţă al soţului ei.

– Am eu grijă de el, spuse Jill.

Lăsă din mînă cartea şi se îndreptă către dormitorul lui Toby. În clipa cînd intră în cameră, o asaltă binecunoscutul miros al bolii. Într-o secundă, fiecare fibră îi fu inundată de amintirea acelor lungi, cumplite luni în care se luptase pentru a-l salva pe Toby.

Capul lui Toby era proptit de perne. Cînd o văzu pe Jill intrînd, ochii lui prinseră brusc viaţă, emiţînd mesaje disperate. „Unde ai fost? De ce stai departe de mine? Am nevoie de tine. Ajută-mă." Era ca şi cum

ar fi vorbit. Jill privi trupul oribil şi contorsionat, cu masca rînjită pe faţă, şi simţi că o cuprinde greaţa. *N-o să te mai faci bine niciodată, lua-te-ar dracu'! Trebuie să mori! Vreau să mori!*

Deodată, Jill văzu cum expresia ochilor lui se schimbă. Întîi fu şoc şi surpriză în ei, apoi se umplură de o asemenea ură, de o atît de nedeghizată răutate, încît, fără să vrea, Jill făcu un pas înapoi. Apoi realiză ce se întîmplase. Gîndise cu voce tare.

Se întoarse şi fugi din cameră.

A doua zi dimineaţă se opri ploaia. Vechiul scaun cu rotile al lui Toby fusese adus din subsol. Infirmiera de zi, Frances Gordon, îl scotea pe Toby afară în grădină ca să ia puţin aer. Jill ascultă sunetul scaunului cu rotile prin hol, îndreptîndu-se către lift. Aşteptă cîteva minute, apoi coborî la parter. Trecea prin bibliotecă, cînd auzi telefonul sunînd. Era David, care suna de la Washington.

– Ce mai faci? Vocea lui era caldă şi iubitoare.

Niciodată nu fusese mai fericită să-i audă glasul.

– Sînt bine, David.

– Aş vrea să fii cu mine, iubito.

– Şi eu aş vrea. Te iubesc atît de mult. Şi te doresc. Aş vrea să te ţin din nou în braţe. O, David...

Instinctul o făcu pe Jill să se întoarcă. Toby era în hol, legat de cărucior, unde-l lăsase infirmiera. Ochii

lui albaştri sclipeau către Jill cu o asemenea ură şi răutate, de parcă ar fi lovit-o. Mintea lui îi vorbea prin ochi, urlînd: „Am să te ucid!" Speriată, Jill scăpă telefonul din mînă.

Fugi din cameră, pe scări în sus, simţind cum ura lui Toby o urmăreşte ca o forţă violentă, cumplită. Rămase în dormitorul ei toată ziua, refuzînd să mănînce. Stătea pe un scaun, ca în transă, reluînd mereu şi mereu convorbirea de la telefon. Toby ştia. Nu putea să mai dea ochii cu el.

În cele din urmă veni noaptea. Era mijlocul lui iulie, şi aerul păstra căldura zilei. Jill deschise fereastra dormitorului ca să intre slaba adiere de afară.

În camera lui Toby era de serviciu sora Gallagher. Intră în vîrful picioarelor ca să se uite la pacient. Sora Gallagher ar fi vrut să-i poată citi gîndurile, pentru că atunci poate că ar fi putut să-l ajute pe bietul om. Îl înveli cu grijă.

– Acum noapte bună, spuse ea, vesel. Mă întorc să văd ce faceţi.

Nici o reacţie. Nici măcar nu-şi mişcă ochii s-o privească.

„Poate că-i mai bine că nu ştiu ce gîndeşte", îşi spuse ea. Se mai uită o dată la el şi trecu în camera de alături ca să se uite la televizor. Îi plăceau discuţiile televizate. Adora să le audă pe staruri vorbind despre ele. Păreau mai umani, la fel cu toţi ceilalţi oameni.

Lăsă sonorul încet, ca să nu-şi deranjeze pacientul. Dar Toby Temple n-ar fi auzit oricum. Gîndurile lui erau în altă parte.

Casa era adormită şi în siguranţă în mijlocul bine păzitului Bel-Air. Din depărtare se auzea stins zgomotul de pe Sunset Boulevard. Sora Gallagher se uita la un film de noapte. Ar fi vrut să vadă un film vechi de-al lui Toby Temple. Ar fi fost aşa de palpitant să-l vadă pe domnul Temple la televizor şi să ştie că-l are lîngă ea, la cîţiva metri distanţă.

La patru dimineaţa, sora Gallagher aţipi în mijlocul unui film de groază. În dormitorul lui Toby era linişte adîncă.

În camera lui Jill, singurul sunet care se putea auzi era ticăitul ceasului de pe noptieră. Jill dormea, goală, cu un braţ strîngînd o pernă, trupul ei detaşîndu-se ca o pată întunecată pe albul aşternuturilor. Zgomotele străzii erau îndepărtate.

Jill se răsuci neliniştită în somn şi se înfioră. Visa că ea şi David îşi făceau luna de miere în Alaska. Se aflau pe un cîmp vast şi îngheţat şi deodată a început o furtună cumplită. Vîntul le izbea feţele cu aşchii de gheaţă şi le era greu să respire. Ea se întorcea către David, dar el dispăruse. Era singură în pustiul îngheţat, tuşind, luptînd să-şi recapete răsuflarea. Apoi o trezi un sunet ca acela făcut de cineva care se îneacă. Auzi o horcăitură oribilă,

sufocată, un horcăit de moarte, şi deschizînd ochii îşi dădu seama că sunetul ieşea din propriul ei gît. Nu putea respira. O pătură îngheţată de aer o acoperea ca o plapumă oribilă, mîngîindu-i trupul gol, sînii, sărutîndu-i buzele cu o răsuflare urît mirositoare şi rece, care amintea de momînt. Inima lui Jill bătea înnebunită, în timp ce ea lupta să găsească aer. Plămînii îi erau sfîşiaţi de frig. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar o greutate invizibilă o ţinea culcată. Ştia că trebuia să fie un coşmar, dar în acelaşi timp auzea horcăitul care-i ieşea din gît. Murea. Dar poate cineva oare să moară în vis? Jill simţea tentaculele îngheţate explorîndu-i corpul, pătrunzîndu-i între picioare, umplînd-o şi, cu o bruscheţe care-i opri inima, înţelese că era Toby. Într-un fel, nu ştia cum, dar era Toby. Şi teroarea subită care o cuprinse îi dădu puterea să se tîrască pînă la picioarele patului, luptîndu-se să respire, mintea şi trupul chinuindu-se să rămînă în viaţă. Ajunse pe podea şi se ridică cu chiu, cu vai în picioare şi fugi la uşă, simţind frigul cum o urmăreşte, cum o înconjoară, cum se prinde de ea. Degetele ei găsiră clanţa uşii şi traseră de ea. Fugi în hol, respirînd cu greu, umplîndu-şi plămînii cu oxigen.

Holul era cald, liniştit, tăcut. Jill rămase acolo clătinîndu-se, cu dinţii clănţănind incontrolabil. Se întoarse să privească holul. Era totul normal şi liniştit. Avusese un coşmar. Jill ezită o secundă, apoi intră încet înapoi în cameră. Camera ei era caldă. Nu avea de ce să se teamă. Toby nu avea

cum să-i facă rău.

În salonaşul ei, sora Gallagher se trezi şi intră să vadă ce face pacientul.

Toby Temple zăcea în pat, exact cum îl lăsase. Ochii lui fixau tavanul, atenţi la ceva ce sora Gallagher nu putea vedea.

După acea noapte, coşmarul se repetă regulat, ca o neagră prevestire a nenorocirii, a unui lucru îngrozitor care avea să se întîmple. Încetul cu încetul, în Jill începu să se acumuleze teroarea. De fiecare dată cînd intra în casă, simţea prezenţa lui Toby. Cînd infirmiera îl scotea la plimbare, Jill îl auzea. Scaunul cu rotile căpătase un scîrţîit ascuţit, care o călca pe nervi de fiecare dată cînd îl auzea. „Trebuie să-l repar", se gîndea ea. Evita să se apropie de camera lui Toby, dar asta nu avea nici un fel de importanţă. El era peste tot, pîndind-o.

Migrenele erau constante acum, o durere sălbatică, o pulsaţie ritmică ce nu o lăsa să se odihnească. Jill îşi dorea ca durerea să se oprească pentru o oră, un minut, o secundă. Trebuia să doarmă. Se duse în camera menajerei, în spatele bucătăriei, cît putea de departe de camera lui Toby. Camera era caldă şi liniştită. Jill se întinse pe pat şi adormi instantaneu.

O trezi aerul fetid, îngheţat, care umplea camera, se atîrna de ea şi încerca să o ucidă. Jill sări din pat şi

fugi din cameră.

Zilele erau oribile, dar nopţile erau terifiante. Toate treceau la fel. Jill se ducea în camera ei şi se cuibărea în pat, luptîndu-se să rămînă trează, temîndu-se să adoarmă, ştiind că Toby avea să vină. Dar trupul ei epuizat învingea şi în cele din urmă aţipea.

Pînă cînd o trezea frigul. Stătea tremurînd în pat, pîndind aerul rece care se tîra către ea, o prezenţă care o îmbrăţişa ca un blestem. Se ridica şi fugea îngrozită.

Era ora trei noaptea.

Jill adormise pe scaun, citind. Se trezi din somn treptat, încet, şi deschise ochii în întunericul dormitorului, conştientă că era în neregulă ceva. Apoi realiză ce anume. *Ea adormise cu toate luminile aprinse*. Simţi cum inima bate să-i spargă pieptul şi se gîndi: „N-am de ce să mă tem. Probabil că sora Gallagher a venit şi a stins luminile."

Apoi auzi sunetul. Venea de-a lungul coridorului, scîrţ... scîrţ... Scaunul cu rotile al lui Toby, apropiindu-se de uşa dormitorului ei. Jill simţi cum i se ridică firele de păr din cap. „Nu e decît o creangă de copac care se loveşte de acoperiş sau zgomotele casei", îşi spuse ea. Şi totuşi ştia că nu e aşa. Auzise sunetul acela de prea multe ori: scîrţ... scîrţ... ca muzica morţii apropiindu-se de ea. „Nu poate fi Toby", îşi spuse. „Toby e în pat, neajutorat. Îmi pierd

minţile." Dar putea auzi cum se apropie. Era la uşă acum. Se oprise, aşteptînd. Şi brusc se auzi sunetul a ceva care se sparge, şi apoi tăcere.

Jill îşi petrecu restul nopţii ghemuită pe scaun, în întuneric, prea îngrozită ca să se mişte.

Dimineaţa, lîngă uşa dormitorului ei, găsi pe podea o vază spartă, care fusese dărîmată de pe o masă din hol.

Jill stătea de vorbă cu doctorul Kaplan.

– Crezi că mintea poate controla trupul? întrebă ea.

El o privi uimit.

– În ce sens?

– Dacă Toby ar vrea... dacă ar vrea foarte tare să se ridice din pat, ar putea?

– Vrei să spui, singur? În starea lui actuală? O privi neîncrezător. Nu are nici un fel de mobilitate. Absolut deloc.

Jill nu era satisfăcută pe deplin.

– Dacă... dacă ar fi foarte hotărît să se ridice – dacă ar avea sentimentul că trebuie neapărat să facă ceva...

Doctorul Kaplan clătină din cap.

– Mintea noastră stăpîneşte trupul, dar dacă impulsurile motorii sînt blocate, dacă nu există muşchii care să îndeplinească ordinele, nu se poate întîmpla nimic.

Jill trebuia să afle.

– Crezi că obiectele pot fi mişcate cu puterea minţii?

– Vrei să spui, psihokinezie? S-au făcut o mulţime de experimente, dar nimeni n-a venit cu dovezi suficient de convingătoare pentru mine.

Şi totuşi lîngă uşa ei găsise vaza spartă.

Jill ar fi vrut să-i povestească despre asta, despre aerul rece care o urmărea şi despre scaunul cu rotile al lui Toby, dar el ar fi crezut-o nebună. Dar oare nu era? Era ceva în neregulă cu ea? Îşi pierdea minţile?

Cînd doctorul Kaplan plecă, Jill se duse să se privească în oglindă. Ce văzu o şocă. Obrăjii îi erau scobiţi, iar ochii păreau imenşi pe faţa osoasă. „Dacă continui aşa, îşi spuse Jill, am să mor înaintea lui Toby". Se uită la părul ei lipsit de strălucire şi supleţe, la unghiile rupte şi neîngrijite. „ Nu trebuie să mă vadă David în halul ăsta vreodată. Trebuie să încep să mă îngrijesc. De acum încolo, îşi spuse ea, ai să te duci la coafor o dată pe săptămînă, ai să mănînci trei mese pe zi şi ai să dormi opt ore."

A doua zi, Jill făcu o programare la coafor. Era epuizată şi, legănată de bîzîitul blînd şi cald al uscătorului de păr, adormi şi coşmarul reîncepu. Era în pat, dormea. Îl auzea pe Toby intrînd în camera ei, în scaunul lui... scîrţ... scîrţ. Încet, se ridică de pe scaun şi se îndreptă către patul ei, rînjind, mîinile lui scheletice întinzîndu-se spre gîtul ei. Jill se trezi urlînd, speriind întregul salon de

coafură. Plecă fără măcar să-şi pieptene părul.

După această experienţă, Jill nu mai avu curajul să plece din casă.

Sau să rămînă în ea.

Ceva nu era în regulă cu capul ei. Nu mai erau numai migrenele. Începea să uite. Se ducea la parter după ceva, intra în bucătărie şi rămînea acolo, fără să ştie ce căuta. Memoria începea să-i joace feste ciudate. Odată, sora Gallagher veni să vorbească cu ea; Jill se întrebă ce căuta o infirmieră în casă, apoi îşi aminti. O aştepta regizorul pe platou. Încercă să-şi amintească replica. „Mă tem că nu prea bine, doctore." Trebuia să vorbească cu regizorul şi să afle cum dorea el să interpreteze rolul. Sora Gallagher o ţinea de mînă, spunînd:

– Doamnă Temple! Doamnă Temple! Nu vă simţiţi bine?

Şi Jill se trezi la realitate, înapoi în prezent, încarcerată în teroarea a ceea ce i se întîmpla. Ştia că nu putea continua aşa. Trebuia să afle dacă se întîmpla ceva cu mintea ei sau dacă Toby era cu adevărat în stare să se mişte, dacă găsise vreun mijloc să o atace, să-ncerce să o ucidă.

Trebuia să-l vadă. Se forţă să se ducă în dormitorul lui. Rămase în faţa camerei lui, oţelindu-se, apoi intră.

Toby zăcea în pat şi infirmiera îl spăla cu un burete. Ridică ochii, o văzu pe Jill şi spuse:

– O, iat-o pe doamna Temple. Tocmai făceam o baie, nu-i aşa?

Jill se întoarse să privească silueta din pat.

Braţele şi picioarele lui Toby se zgîrciseră pînă ajunseseră nişte apendice strîmbe şi scofîlcite ale unui trunchi împuţinat şi contorsionat. Între picioare îi atîrna penisul inutil, flasc şi urît, ca un fel de şarpe lung şi indecent. Culoarea gălbejită îi pierise de pe faţă, dar rînjetul idiot era încă acolo. Trupul îi era mort, dar ochii erau disperat de vii. Aruncau săgeţi, căutau, cîntăreau, plănuiau, urau; ochii albaştri, perfizi, plini de planuri secrete, exprimînd o ucigaşă hotărîre. Mintea lui Toby o vedea Jill. „Cel mai important lucru e să-ţi aminteşti că mintea nu-i e afectată în nici un fel", îi spusese doctorul. Mintea lui gîndea şi simţea şi ura. Şi nu avea nimic altceva de făcut decît să-şi plănuiască răzbunarea, să caute un mod de a o distruge pe ea. Toby dorea ca ea să moară, la fel cum ea dorea ca el să moară.

Pe cînd privea la el; la ochii aceia care sclipeau de ură, Jill îl auzi spunînd: „Am să te omor", şi simţi valurile de dezgust lovind-o ca nişte pumni.

Jill privea în ochii aceia şi, amintindu-şi de vaza spartă, ştiu deodată că nici unul din coşmare nu fusese o iluzie. Toby găsise o modalitate.

Acum înţelegea că era vorba de viaţa lui Toby contra vieţii ei.

34

Cînd doctorul Kaplan termină să-l examineze pe Toby, se duse s-o caute pe Jill.

– Cred că ar trebui să încetezi hidroterapia, îi spuse el. E o pierdere de timp. Speram că am putea obţine uşoare îmbunătăţiri asupra musculaturii lui Toby, dar nu merge. O să vorbesc chiar eu cu medicul.

– Nu! Era un ţipăt disperat.

Doctorul Kaplan o privi surprins.

– Jill, ştiu ce ai făcut pentru Toby data trecută. Dar de data asta e inutil. Eu...

– Nu putem renunţa. Nu încă. În vocea ei se

simţea disperarea.

Doctorul Kaplan ezită, apoi ridică din umeri.

– Bine, dacă înseamnă atît de mult pentru tine...

– Înseamnă.

În clipa aceea, era cel mai important lucru de pe lume. Avea să-i salveze viaţa lui Jill.

Acum ştia ce avea de făcut.

A doua zi era vineri. David telefonă să-i spună că trebuia să se ducă la Madrid cu treburi.

– S-ar putea să nu te pot suna în weekend.

– O să-mi fie dor de tine, spuse Jill. Foarte tare.

– Şi mie. Eşti bine? Vorbeşti ciudat. Eşti obosită?

Jill se lupta să-şi ţină ochii deschişi, să uite de durerea formidabilă de cap. Nu-şi putea aminti cînd mîncase sau dormise ultima dată. Era atît de slăbită încît de-abia se putea ţine pe picioare. Se forţă să pară firească.

– Sînt bine, David.

– Te iubesc, draga mea. Ai grijă de tine.

– O să am, David. Te iubesc. Vreau să ştii asta.

Indiferent ce se întîmplă.

Auzi maşina fizioterapeutului intrînd pe alee şi coborî, cu capul pulsînd de durere, picioarele abia ducînd-o. Deschise uşa de la intrare în clipa cînd doctorul era pe punctul de a suna.

– Bună dimineaţa, doamnă Temple.

Dădu să intre, dar Jill îi blocă intrarea. O privi surprins.

– Doctorul Kaplan a decis să suprime tratamentul domnului Temple, spuse Jill.

Fizioterapeutul se încruntă. Însemna că făcuse drumul degeaba. Cineva ar fi trebuit să-i spună dinainte. În mod normal s-ar fi plîns de asta. Dar doamna Temple era o distinsă doamnă, cu atît de grave probleme. Îi zîmbi şi-i spuse:

– E-n regulă, doamnă Temple. Înţeleg.

Şi se întoarse la maşină.

Jill aşteptă pînă auzi maşina plecînd. Apoi urcă scările. La jumătatea drumului, o lovi iar un val de ameţeală şi trebui să se agaţe de balustradă pînă îi trecu. Nu se putea opri acum. Dacă se oprea, era un om mort.

Se duse pînă la uşa lui Toby, răsuci clanţa şi intră. Sora Gallagher era aşezată pe un balansoar, croşetînd. Se uită surprinsă la Jill, care stătea în cadrul uşii.

– Ia uite! spuse ea. Aţi venit să ne vizitaţi. Nu-i aşa că-i drăguţ? Se întoarse către pat. Ştiu eu că domnul Temple e fericit. Nu-i aşa, domnule Temple?

Toby stătea în capul oaselor în pat, sprijinit de perne, şi ochii lui trimiteau mesaje către Jill: „Am să te ucid."

Jill îşi feri ochii şi se îndreptă către sora Gallagher.

– Am hotărît că nu îmi petrec destul timp cu soţul meu.

– Păi, asta-i exact ce mă gîndeam şi eu, ciripi sora Gallagher. Dar cum am văzut că şi dumneavoastră aţi fost bolnavă, şi mi-am spus că...

– Mă simt mult mai bine acum, o întrerupse Jill. Aş vrea să rămîn singură cu domnul Temple.

Sora Gallagher îşi adună lucrurile şi se ridică în picioare.

– Desigur, spuse ea. Sînt sigură că o să ne facă plăcere. Se întoarse către rînjetul din pat. Nu-i aşa, domnule Temple? Către Jill adăugă: Mă duc la bucătărie să-mi fac o ceaşcă de cafea.

– Nu. Ieşi din schimb peste o jumătate de oră. Poţi pleca de acum. Stau eu aici pînă vine sora Gordon. Jill îi zîmbi încurajător. Nu-ţi face probleme. O să fiu aici cu el.

– Păi... Aş putea face nişte cumpărături şi...

– Grozav. Fugi, spuse Jill. Jill rămase acolo, imobilă, pînă auzi uşa de la intrare trîntindu-se şi maşina sorei Gallagher pornind pe alee. Cînd sunetul motorului se stinse în aerul de vară, Jill se răsuci să se uite la Toby.

Ochii lui îi fixau faţa cu o privire neclintită, fără să clipească. Se forţă să se apropie de pat, trase aşternuturile şi privi la trupul paralizat, irosit, şi la picioarele moi şi inutile.

Scaunul cu rotile era într-un colţ. Jill îl trase către pat şi-l poziţionă în aşa fel încît să-l poată pune pe Toby în el. Întinse mîna către el, dar se opri. Îi trebuia fiecare atom de energie ca să-l atingă. Faţa rînjită, mumificată, era doar la cîţiva centimetri de a ei, cu gura care zîmbea idiot şi ochii albaştri şi strălucitori care scuipau venin. Jill se aplecă şi se forţă să-l ridice pe Toby de braţe. Nu cîntărea aproape nimic, dar în starea de epuizare în care se afla, Jill se descurca cu greu. Cînd îi atinse trupul, Jill simţi aerul îngheţat care începea s-o cuprindă. Presiunea din capul ei devenea de nesuportat. În faţa ochilor îi dansau pete colorate,

din ce în ce mai repede, ameţind-o. Simţi că era gata să leşine, dar ştia că nu-şi poate permite să se întîmple asta. Nu dacă voia să trăiască. Cu un efort supraomenesc, trase trupul moale al lui Toby pe scaun şi-l fixă în curele. Se uită la ceas. Mai avea doar 20 de minute.

Lui Jill îi trebuiră cinci minute ca să se ducă în dormitorul ei, să-şi pună un costum de baie şi să se întoarcă în camera lui Toby.

Trase piedica scaunului şi începu să-l împingă pe Toby de-a lungul coridorului, către lift. Rămase tot drumul în spatele lui, ca să nu-i vadă ochii. Dar îi simţea. Şi mai simţea şi răceala umedă a aerului ucigaş care începea să umple cabina liftului, învăluind-o, umplîndu-i plămînii cu putreziciunea lui, pînă începu să tuşească. Tocmai cînd începea s-o apuce leşinul, uşile liftului se deschiseră. Se tîrî în lumina soarelui şi se întinse pe pămînt, inspirînd adînc, sorbind aerul proaspăt, recăpătîndu-şi treptat energia. Se întoarse la lift. Toby stătea în cărucior, urmărind-o, aşteptînd. Jill se grăbi să scoată scaunul din lift. Porni către piscină. Era o zi frumoasă, senină, caldă şi blîndă şi soarele strălucea în apa albastră şi curată.

Jill împinse scaunul către marginea bazinului, în partea unde apa era adîncă şi trase frîna. Ocoli căruciorul ca să ajungă în faţa lui. Ochii lui Toby o fixau, atenţi, uimiţi. Jill trase de curelele care-l ţineau pe Toby în scaun şi le strînse la maximum, apucîndu-le cu toată forţa care-i mai rămăsese, simţind cum efortul îi slăbeşte puterile. Reuşi. Jill văzu cum ochii lui Toby îşi schimbau expresia pe măsură

ce înţelegea ce se întîmplă, şi se umpleau de o panică sălbatică, demonică.

Jill slăbi piedica, apucă mînerul căruciorului şi începu să-l împingă către apă. Toby încerca să-şi mişte buzele paralizate, să strige, dar nu ieşea nici un sunet, iar efectul era îngrozitor. Jill nu suporta să se uite în ochii lui. Nu voia să ştie.

Împinse căruciorul pînă la marginea piscinei.

Şi se împiedică. Îl ţinea marginea de ciment a bazinului. Împinse mai tare, dar nu, scaunul nu voia să treacă. Ea ca şi cum Toby ar fi ţinut căruciorul pe loc prin puterea voinţei sale. Jill îl vedea străduindu-se să se ridice de pe scaun, luptîndu-se să rămînă în viaţă. Avea să se elibereze, să o apuce de gît şi s-o strîngă cu mîinile lui osoase... Îl auzea urlînd „Nu vreau să mor... Nu vreau să mor", şi Jill nu mai ştia dacă era doar imaginaţia ei, sau era real, dar, într-o pornire de panică, găsi brusc puterea să împingă cît putea. Scaunul se înclină înainte, se ridică în aer şi rămase acolo, nemişcat, o secundă care păru o eternitate, apoi se rostogoli în piscină, făcînd un zgomot asurzitor. Căruciorul păru să plutească deasupra apei multă vreme, apoi începu să se scufunde încet.

Apa îl răsuci de cîteva ori, aşa încît ultimul lucru pe care-l văzu Jill fură ochii lui Toby blestemînd-o la chinurile iadului, în timp ce apa îi acoperea.

Jill rămase nemişcată o veşnicie, tremurînd în

căldura aerului de vară, aşteptînd ca forţa să revină în mintea şi în trupul ei. Cînd, în cele din urmă, reuşi să se mişte din nou, coborî treptele piscinei ca să-şi ude costumul de baie.

Apoi intră în casă şi sună la poliţie.

35

Moartea lui Toby Temple umplu coloanele ziarelor din toată lumea. Dacă Toby fusese un erou, atunci Jill devenise o eroină. Se tipăreau sute de mii de cuvinte despre ei, iar fotografiile lor apăreau peste tot. Povestea lor de dragoste era povestită şi repovestită, dîndu-se tragicului sfîrşit o şi mai mare amploare. Telegrame şi scrisori de condoleanţe curgeau din toată lumea, de la şefi de state, de la gospodine, politicieni, milionari, secretare. Lumea suferise o pierdere personală; Toby împărtăşise darul umorului său cu toţi admiratorii săi, ei îi erau recunoscători pe

vecie. Eterul era plin de laude aduse lui şi toate reţelele de televiziune vorbeau despre el.

Nu avea să mai fie niciodată un Toby Temple.

Ancheta se ţinu la Curtea de Justiţie pe Grand Avenue din Los Angeles, într-o sală mică. Un procuror era însărcinat cu audierile, prezidînd un corp de şase juraţi.

Camera era arhiplină. Cînd sosi Jill, fu înconjurată de fotografi, reporteri şi admiratori. Era îmbrăcată într-un costum de lînă negru şi simplu. Nu era deloc machiată şi nu fusese niciodată mai frumoasă. În cele cîteva zile cît trecuseră de la moartea lui Toby, Jill redevenise în mod miraculos ceea ce fusese. Pentru prima oară, de luni de zile, reuşise să doarmă adînc şi fără vise. Avea o poftă nebună de mîncare şi migrenele îi dispăruseră complet. Demonul care-i bîntuise viaţa dispăruse.

Jill vorbise cu David zilnic. David voise să vină la proces, dar Jill insistase să se ţină deoparte. Aveau destul timp după aceea.

– Tot restul vieţii, îi spusese David.

La anchetă se prezentaseră şase martori. Infirmierele Gallagher, Gordon şi Johnson depuseră mărturie despre rutina generală a vieţii pacientului lor şi despre starea lui. Acum era audiată sora Gallagher.

– La ce oră trebuia să ieşiţi din schimb în dimi-

neaţa respectivă? întrebă procurorul.

– La zece.

– Şi la ce oră aţi plecat, de fapt?

Ezitare.

– La nouă treizeci.

– Este normal, doamnă Gallagher, să vă părăsiţi pacientul înainte de a vă veni schimbul?

– Nu, domnule. A fost prima oară.

– V-aş ruga să explicaţi cum de s-a întîmplat să plecaţi mai devreme în ziua aceea.

– A fost sugestia doamnei Temple. Dorea să fie singură cu soţul ei.

– Mulţumesc. Asta e tot.

Sora Gallagher coborî din boxă. „Evident că moartea lui Toby Temple a fost un accident", se gîndea ea. „Păcat numai că o femeie atît de minunată ca doamna Temple trebuie să treacă printr-un asemenea chin". Sora Gallagher se uită la Jill şi simţi ghimpele unei remuşcări. Îşi amintea de noaptea cînd se dusese în dormitorul doamnei Temple şi o găsise adormită. Stinsese în linişte toate luminile şi închisese uşa ca doamna Temple să nu fie deranjată. Pe coridorul întunecat, sora Gallagher se împidicase de o măsuţă şi trîntise o vază, care se spărsese. Avusese de gînd să-i spună doamnei Temple, dar vaza părea foarte scumpă şi, cum doamna Temple nu spusese nimic despre asta a doua zi, sora Gallagher decisese că e mai bine să păstreze tăcerea.

Fizioterapeutul era acum în boxa martorilor.

– De obicei îi făceaţi domnului Temple tratament zilnic?

– Da, domnule.

– Tratamentul avea loc în piscină?

– Da, domnule. Apa se încălzea la 100 grade F, şi...

– I-aţi făcut tratament domnului Temple în ziua cu pricina?

– Nu, domnule.

– Vreţi să ne spuneţi de ce?

– Ea m-a trimis acasă.

– Prin „ea", înţelegeţi doamna Temple?

– Da.

– V-a dat vreun argument?

– Mi-a spus că doctorul Kaplan nu mai dorea să continue tratamentul.

– Şi deci aţi plecat fără să-l vedeţi pe domnul Temple?

– Exact.

Era rîndul doctorului Kaplan.

– Doamna Temple v-a telefonat după accident, doctore Kaplan. L-aţi examinat pe decedat imediat ce aţi ajuns la locul accidentului?

– Da. Poliţia scosese cadavrul din apă. Era încă prins în chingile căruciorului. Medicul legist şi cu mine am examinat cadavrul şi am constatat că era prea

tîrziu pentru orice încercare de a-l salva. Ambii plămîni erau plini cu apă. N-am detectat nici un semn de viaţă.

– Ce aţi făcut atunci, doctore Kaplan?

– M-am ocupat de doamna Temple. Era într-o stare de isterie acută. Am fost foarte îngrijorat.

– Doctore Kaplan, aţi mai avut vreo discuţie anterioară cu doamna Temple în legătură cu întreruperea terapiei?

– Da. I-am spus că e o pierdere de timp.

– Şi cum a reacţionat doamna Temple?

Doctorul Kaplan se întoarse către Jill Temple şi spuse:

– Ei bine, reacţia ei a fost neobişnuită. A insistat să continuăm. Ezită. Deoarece sînt sub prestare de jurămînt şi deoarece juriul doreşte să afle adevărul, mă simt obligat să spun un lucru.

În sală se lăsă o tăcere adîncă. Jill îl privea fix. Doctorul Kaplan se întoarse către juraţi.

– Vreau să spun, şi vă rog să se consemneze, că doamna Temple este probabil cea mai minunată şi mai curajoasă femeie pe care am avut onoarea s-o cunosc.

Toţi ochii din sală se întoarseră către Jill.

– Prima oară cînd soţul ei a suferit un atac, nici unul dintre noi nu credea că are vreo şansă de revenire. Ei bine, ea l-a îngrijit şi l-a readus la viaţă, cu mîinile goale. A făcut pentru el ceea ce nici unul din doctorii pe care-i cunosc n-ar fi putut să facă. Nu există cuvinte cu care să vă descriu devotamentul şi dragostea pe care le-a avut pentru soţul ei. Se uită

către locul unde stătea Jill. Ar trebui să fie un exemplu pentru noi toţi.

Sala izbucni în aplauze.

– Mulţumesc, doctore, spuse procurorul. Aş dori s-o rog pe doamna Temple să vină în boxă.

Toată lumea o privi pe Jill ridicîndu-se şi îndreptîndu-se către boxă ca să depună jurămîntul.

– Ştiu ce chin este pentru dumneavoastră, doamnă Temple, şi am să încerc să termin cît mai repede.

– Vă mulţumesc. Vocea ei era joasă.

– Cînd doctorul Kaplan v-a spus că vrea să întrerupă tratamentul, de ce aţi vrut să-l continuaţi?

Ea îl privi pe procuror şi acesta văzu adînca durere din ochii ei.

– Pentru că voiam ca soţul meu să beneficieze de toate şansele pe care le avea. Toby iubea viaţa şi eu voiam să-l readuc la viaţă. Eu... Vocea i se frînse, dar continuă: Trebuia să-l ajut eu însămi.

– În ziua cînd a murit soţul dumneavoastră, specialistul în fizioterapie a venit şi nu l-aţi primit.

– Da.

– Şi totuşi, puţin mai devreme, aţi spus că doreaţi ca tratamentul să continue. Cum explicaţi acţiunea dumneavoastră?

– E simplu. Simţeam că dragostea noastră era singurul lucru suficient de puternic pentru a-l vindeca pe Toby. L-am mai făcut bine cîndva... Se opri, incapabilă să continue. Apoi, vizibil făcîndu-şi curaj, reluă cu voce spartă: Trebuia să-l fac să înţeleagă cît de mult îl iubesc, cît de tare îmi doresc să se facă

bine.

Toată lumea din sală asculta cu atenţie, fără să piardă vreun cuvînt.

– Vreţi să ne spuneţi ce s-a întîmplat în dimineaţa accidentului?

Urmă o nouă tăcere, timp de un minut, în care Jill îşi adună forţele, apoi vorbi:

– M-am dus la Toby în cameră. Părea atît de fericit că mă vede. I-am spus că îl duc chiar eu la piscină, că aveam să-l fac bine din nou. Mi-am pus costumul de baie ca să pot lucra cu el în piscină. Cînd am încercat să-l ridic din pat ca să-l pun în cărucior, mi-a venit ameţeală. Bănuiesc că ar fi trebuit să înţeleg că nu eram suficient de puternică pentru a face ceea ce încercam să fac. Dar nu mă puteam opri. Voiam să-l ajut. L-am pus în cărucior şi l-am dus jos la piscină. L-am împins pînă la marginea bazinului...

Se întrerupse şi tuturor li se oprise respiraţia. Singurul zgomot era scîrţîitul stilourilor reporterilor care luau frenetic notiţe pe carnetele lor.

– Am întins mîna ca să desfac curelele care-l ţineau în cărucior, dar am ameţit din nou şi am căzut. Probabil că... probabil că am eliberat piedica în cădere. Scaunul a început să alunece în bazin. Am încercat să-l opresc, dar... dar s-a dus în apă cu Toby legat în el. Vocea i se sparse din nou. Am sărit în apă şi am încercat să-l dezleg, dar curelele erau prea strînse. Am vrut să ridic scaunul din apă, dar era... era prea greu. Era... era... prea greu.

Închise ochii ca să-şi ascundă suferinţa adîncă. Apoi, ca o şoaptă:

– Am încercat să-l ajut pe Toby şi l-am ucis.

Curţii îi trebui mai puţin de trei minute ca să dea verdictul: Toby Temple murise într-un accident.

Clifton Lawrence era undeva în fundul sălii cînd se dădu verdictul. Era sigur că Jill îl omorîse pe Toby. Dar nu avea nici o posibilitate de a o dovedi. Jill scăpase şi de data asta.

Cazul era închis.

36

Înmormîntarea se făcu fără slujbă la biserică. Se ţinu la *Forest Lawn* într-o dimineaţă de august însorită, în ziua în care Toby ar fi trebuit să-şi înceapă noua serie de emisiuni TV. Mii de oameni se aflau în preajma cimitirului, încercînd să prindă măcar o imagine a tuturor celebrităţilor care veniseră să-şi aducă un ultim omagiu. Operatori de televiziune filmau panoramic sau în prim plan starurile, producătorii şi regizorii care înconjurau mormîntul. Preşedintele Statelor Unite îşi trimisese un reprezentant. Erau de faţă guvernatori, directori de studiouri, preşedinţi de corporaţii şi reprezentanţi ai tuturor sindicatelor din care

făcuse Toby parte. Preşedintele filialei din Beverly Hills a Asociaţiei Veteranilor de Război se afla acolo, în ţinută de gală. Participau trupe ale poliţiei locale şi ale pompierilor.

Şi mai participau şi „oamenii mărunţi". Tehnicienii, oamenii de la decoruri, figuranţii şi cascadorii care lucraseră cu Toby Temple. Garderobierele, comisionarii, şefii de echipă şi regizorii secunzi. Şi mulţi alţii, toţi veniţi să-i aducă un ultim omagiu unui mare american. Erau acolo O'Hanlon şi Rainger, amintindu-şi de puştiul slăbănog care intrase în biroul lor de la *Twentieth Century Fox.*

Înţeleg că voi, băieţi, o să-mi scrieţi nişte bancuri... Îşi mişcă mîinile de parcă ar tăia lemne. Poate că ar trebui să-i scriem un sketch despre un tăietor de lemne... Exagerează... Isuse, cu un asemenea text, tu ce-ai face?...

Iar Toby Temple muncise şi învăţase şi ajunsese cel mai bun: „Era un măgar", îşi spunea Raigner. „Dar era al nostru."

Era şi Clifton Lawrence acolo. Agentul fusese la frizer şi avea hainele proaspăt călcate, dar ochii îl dădeau de gol. Erau ochii unui ratat. Şi Clifton era pierdut în amintiri. Îşi amintea acel prim telefon absurd. „E vorba de un comic tînăr pe care Sam Goldwyn ar dori să-l vedeţi..." *„Nu trebuie să mănînci tot borcanul de caviar ca să-ţi dai seama că-i bun, nu?... Am hotărît să te iau de client, Toby... Dacă poţi sa-i cucereşti pe băutorii de bere, şleahta care bea şampanie o să fie floare la ureche... O să te fac cel mai mare star din lumea spectacolului."* Toată lumea îl voia pe Toby Temple: studiourile, reţelele de tele-

viziune, cluburile de noapte. *„Ai atît de mulţi clienţi încît uneori îmi vine să cred că nu-mi acorzi suficientă atenţie... E ca un sex-party, Cliff. Cineva rămîne întotdeauna nesatisfăcut... Am nevoie de sfatul tău, Cliff. E vorba de fata aceea..."*

Clifton Lawrence avea multe amintiri.

Lîngă Clifton Lawrence stătea Alice Tanner.

Şi ea era pierdută în amintiri. Îşi amintea de prima reprezentaţie a lui Toby la ea în birou. *„Undeva, sub toate acele staruri, se ascunde un tînăr cu mult talent... După ce i-am văzut pe profesioniştii de aseară, nu – nu mai cred că am talent."* Şi se îndrăgostise de el. *„O, Toby, te iubesc atît de mult... Şi eu te iubesc, Alice..."* Apoi plecase. Dar ea era recunoscătoare că fusese cîndva al ei.

Al Caruso venise şi el. Era încovoiat de spate şi ochii de Moş Crăciun îi erau plini de lacrimi. Îşi amintea cît de bun fusese Toby cu Millie.

Era şi Sam Winters. Se gîndea cît de multă bucurie le adusese Toby milioanelor de oameni şi se gîndea de asemenea cum se putea asta compara cu suferinţa pe care le-o adusese cîtorva.

Cineva îl trase de mînecă şi Sam se întoarse. Văzu o fată drăguţă, brunetă, de vreo 18 ani.

– Nu mă cunoaşteţi, domnule Winters, zîmbi ea, dar am auzit că sînteţi în căutare de o fată pentru filmul lui William Forbes. Sînt din Ohio şi...

Era şi David Kenyon acolo. Jill îl rugase să nu vină, dar David insistase. Voia să fie aproape de ea. Probabil că nu mai are importanţă acum, se gîndi Jill. Ea îşi terminase reprezentaţia.

Piesa se încheiase şi rolul ei se terminase. Jill era

foarte bucuroasă că se sfîrşise. Era ca şi cum chinul prin care trecuse consumase toată amărăciunea din ea, cauterizase toate rănile şi dezamăgirile şi ura. Jill Castle murise în holocaust, iar Josephine Czinski renăscuse din cenuşă. Era din nou împăcată, simţea o mare iubire pentru toată lumea şi o împlinire pe care nu o mai simţise de cînd era copil. Nu fusese niciodată atît de fericită. Ar fi vrut să împărtăşească lumii întregi fericirea ei.

Înmormîntarea se apropia de sfîrşit. Cineva o luă pe Jill de braţ şi ea se lăsă condusă spre limuzină. Cînd ajunse la maşină, David era acolo, cu o expresie de adoraţie pe faţă. Jill îi zîmbi. David îi luă mîinile într-ale lui şi schimbară cîteva cuvinte. Un fotograf le făcu o poză.

Jill şi David hotărîră să aştepte cinci luni înainte de a se căsători, aşa încît convenienţele să fie respectate. David petrecu o mare parte a acestui interval în străinătate, dar vorbeau zilnic la telefon. La patru luni de la înmormîntarea lui Toby, David o sună şi-i spuse:

– Am o idee. Hai să nu mai aşteptăm. Săptămîna viitoare mă duc în Europa pentru o conferinţă. Hai să mergem amîndoi cu vasul *Bretagne*. Ne poate căsători căpitanul. Facem luna de miere la Paris şi de acolo mergem unde vrei tu, pentru cît timp vrei. Ce zici?

– O, da, David, da!

Jill se uită pentru ultima oară prin casă, gîndindu-se la tot ce se întîmplase. Îşi amintea de prima ei petrecere acolo, de toate petrecerile minunate de mai tîrziu, apoi de boala lui Toby şi de lupta ei de a-l readuce la viaţă. Şi apoi... dar erau prea multe amintiri.

Era bucuroasă că pleca.

37

Avionul particular al lui David o duse pe Jill la New York, apoi o limuzină o conduse la *Hotel Regency* de pe Park Avenue. Directorul în persoană o însoţi într-un apartament imens.

– Hotelul vă stă la dispoziţie în întregime, spuse el. Domnul Kenyon a dat instrucţiuni să avem grijă să aveţi tot ce vă trebuie.

La zece minute după ce Jill se instalase, David sună din Texas.

– Confortabil? întrebă el.

– E cam înghesuit, glumi Jill. Am cinci dormitoare, David. Ce să fac cu toate?

– Dacă aş fi acolo, ţi-aş arăta eu, răspunse el.

– Vorbe, vorbe, îl tachină Jill. Cînd te văd?

– *Bretagne* ridică ancora mîine la prînz. Am de terminat nişte afaceri aici. Ne întîlnim la bord. Am rezervat apartamentul pentru tinerii căsătoriţi. Fericită, iubito?

– N-am fost niciodată mai fericită, spuse Jill. Şi era purul adevăr. Tot ce fusese, durerea şi agonia, toate meritaseră. Păreau îndepărtate şi palide acum, ca un vis pe jumătate uitat.

– Te ia maşina mîine dimineaţă. Şoferul are biletul tău de îmbarcare.

– O să fiu gata, promise Jill.

Mîine.

Se poate să fi început cu fotografia făcută la înmormîntarea lui Toby, cînd Jill şi David fuseseră surprinşi împreună. S-ar fi putut să fie din cauza unei remarci întîmplătoare făcută de vreun angajat al hotelului unde stătea Jill sau de vreun membru al echipajului de pe *Bretagne*. În orice caz, nu se putea ca planurile de căsătorie ale cuiva celebru ca Jill Temple să rămînă multă vreme secrete. Prima ştire despre apropiata ei căsătorie apăru într-un buletin *Associated Press*. După aceea, apărură pe prima pagină a tuturor ziarelor din ţară şi din

Europa.

Hollywood Reporter şi *Daily Variety* preluară ştirea.

Limuzina ajunse la hotel la ora zece fix. Un portar şi trei hamali duseră bagajele lui Jill la maşină. Traficul dimineţii era slab şi drumul pînă la Cheiul 90 dură mai puţin de o jumătate de oră.

Un ofiţer superior o aştepta pe Jill la pasarelă.

– Sîntem onoraţi să vă avem la bord, doamnă Temple, îi spuse el. Totul e gata. Dacă doriţi să mă urmaţi, vă rog.

O escortă pe Jill pe puntea de promenadă şi o pofti într-un apartament mare şi aerisit, cu terasă proprie. Camerele erau pline de flori proaspete.

– Căpitanul m-a rugat să vă transmit complimentele sale. Vă va vedea la cină, în seara aceasta. M-a rugat să vă spun că aşteaptă cu nerăbdare să oficieze cununia.

– Vă mulţumesc, spuse Jill. Ştiţi cumva dacă domnul Kenyon s-a îmbarcat deja?

– Am primit un mesaj telefonic. E pe drum. Bagajele au sosit deja. Dacă aveţi nevoie de ceva, vă rog să mă anunţaţi.

– Vă mulţumesc, replică Jill. Nu e nevoie de nimic.

Era adevărat. Nu exista nimic să-şi dorească şi să nu aibă. Era cea mai fericită fiinţă din lume.

În uşa cabinei se auzi un ciocănit şi intră un

steward, cu încă un buchet în braţe. Jill citi cartea de vizită. Erau de la Preşedintele Statelor Unite. Amintiri. Şi le scoase din minte şi începu să despacheteze.

Bărbatul stătea lîngă balustrada cheiului principal studiindu-i pe pasagerii care urcau la bord. Toată lumea era bine dispusă, se pregătea de vacanţă sau se ducea să se întîlnească cu cei dragi. Cîţiva îi zîmbiră, dar bărbatul nu le dădu nici o atenţie. Privea pasarela.

La 11:45, cu douăzeci de minute înainte de ridicarea ancorei, un Silver Shadow opri la Cheiul 90. David Kenyon sări din maşină, se uită la ceas şi-i spuse şoferului:

– Perfect cronometrat, Otto.

– Vă mulţumesc, domnule. Şi permiteţi-mi să vă urez dumneavoastră şi doamnei Kenyon o lună de miere fericită.

– Mulţumesc.

David Kenyon se grăbi către pasarelă, unde prezentă biletul. Îl conduse la bord acelaşi ofiţer care o însoţise pe Jill.

– Doamna Temple e în cabina dumneaei, domnule

Kenyon.

– Mulţumesc.

David şi-o închipuia pe Jill în apartamentul nupţial, aşteptîndu-l, şi inima îi bătu mai tare. Pe cînd se îndepărta, David auzi o voce strigîndu-l:

– Domnule Kenyon...

Se întoarse. Bărbatul care aşteptase lîngă balustradă se îndrepta către el, zîmbind. Nu-l mai văzuse niciodată. David avea neîncrederea milionarului faţă de necunoscuţii prietenoşi. Aproape invariabil, toţi doreau ceva.

Bărbatul îi întinse mîna şi David i-o strînse prudent.

– Ne cunoaştem cumva? întrebă el.

– Sînt un vechi prieten al lui Jill, spuse bărbatul şi David se relaxă. Mă numesc Lawrence. Clifton Lawrence.

– Îmi pare bine,domnule Lawrence.

Era nerăbdător să plece.

– Jill mi-a cerut să vin să vă întîmpin, spuse Clifton. A plănuit o surpriză pentru dumneavoastră.

David se uită la el.

– Ce fel de surpriză?

– Veniţi şi o să vă arăt.

David ezită un moment.

– Bine. Durează mult?

Clifton Lawrence îl privi şi zîmbi.

– Nu cred.

Urcară cu liftul pînă la Puntea C, trecînd pe lîngă mulţimea de pasageri şi vizitatori. O luară pe un coridor care ducea la o uşă dublă. Clifton o deschise

şi David intră. Se trezi într-o sală de cinema mare şi goală. Privi în jur, uimiit.

– Aici?

– Aici, zîmbi Clifton.

Se întoarse şi se uită la tehnicianul proiecţionist, făcîndu-i un semn. Tehnicianul era lacom. Clifton trebuise să-i dea 200 de dolari ca să fie de acord să-l ajute.

– Dacă se află, îmi pierd slujba, mormăise el.

– N-o să se afle, îl asigurase Clifton. E doar o glumă. Tot ce trebuie să faci e să încui uşile cînd intru cu prietenul meu şi să începi proiecţia filmului. Ieşim în zece minute.

În cele din urmă, tehnicianul fusese de acord.

Acum, David se uita la Clifton, uimit.

– Un film? întrebă el.

– Staţi jos, domnule Kenyon.

David se aşeză într-o margine, cu picioarele întinse. Clifton luă loc în faţa lui. Privea figura lui David cînd luminile se stinseră şi imaginile începură să se deruleze pe ecran.

Era ca şi cum cineva îl lovea în plex cu nişte ciocane de fier. David privea imaginile obscene de pe ecran şi creierul său refuza să accepte ceea ce-i vedeau ochii. Jill, o Jill tînără, aşa cum era pe vremea cînd se îndrăgostise el de ea, era goală pe un pat. O vedea clar, în toate detaliile. Privi, mut şi neîncrezător,

cum un bărbat se așează peste fata de pe ecran și-i îndeasă penisul în gură. Ea începu să-l mîngîie drăgăstos și o altă fată intră în scenă și-i desfăcu picioarele, și începu s-o sărute. Lui David îi veni să vomite. O secundă, speră să fie o imagine trucată, un fals, dar aparatul de filmat urmărea fiecare mișcare a lui Jill. Cînd apăru mexicanul, David văzu roșu înaintea ochilor. Avea din nou 15 ani și acolo era sora lui, Beth, sora lui întinsă deasupra grădinarului mexican, în pat, spunînd: „O, Doamne, te iubesc, Juan. Continuă, nu te opri!", și David stătea în ușă, fără să-i vină să creadă, privind-o pe sora lui iubită. Îl cuprinsese o furie oarbă, nestăpînită, apucase un coupe-papier de oțel de pe birou și se repezise la pat, o dăduse la o parte pe sora lui și înfipsese cuțitul în pieptul grădinarului, iar și iar, pînă cînd pereții se umpluseră de sînge, și Beth urla: „O, Doamne, nu! Oprește-te, David! Îl iubesc! Ne căsătorim!" Era sînge peste tot. Mama lui David alergase în cameră și-l expediase de acolo. Mai tîrziu aflase că mama lui sunase la procurorul districtual, vechi prieten al familiei Kenyon. Avuseseră o lungă discuție în bibliotecă și cadavrul mexicanului fusese trimis la închisoare. A doua zi, se anunțase că se sinucisese în celulă. Trei săptămîni mai tîrziu, Beth fusese internată într-un azil de nebuni.

Toate îl năpădiră acum pe David, mai ales insuportabila vinovăție, și-și ieși din minți. Îl ridică pe bărbatul de lîngă el și-l lovi cu pumnul în față, izbindu-l mereu, urlînd cuvinte fără sens, lovindu-l

pentru Beth, pentru Jill şi pentru propria lui ruşine. Clifton Lawrence încercă să se apere, dar nu avea cum să oprească loviturile. Un pumn îl izbi în nas şi simţi cum se rupe osul. Alt pumn îl nimeri în gură şi îl podidi sîngele. Rămase acolo, neajutorat, aşteptînd următoarea lovitură. Dar deodată nu mai mişcă nimic. În cameră nu se mai auzea nici un sunet în afară de răsuflarea lui hîrîitoare, chinuită şi de cuvintele senzuale care veneau de pe ecran.

Clifton scoase o batistă şi încercă să oprească hemoragia. Ieşi şchiopătînd din sală, acoperindu-şi nasul şi gura cu batista, şi se îndreptă către cabina lui Jill. Cînd trecu pe lîngă sufragerie, uşile batante se deschiseră şi el intră în bucătărie, trecînd pe lîngă bucătari, chelneri şi stewarzi. Găzi o maşină de făcut gheaţă, şi scoase cîteva bucăţi pe care le puse în batistă ca să-şi acopere gura şi nasul. Ieşi. În faţa lui era imensul tort de nuntă cu micuţele figurine de zahăr ars în vîrf. Clifton întinse mîna, rupse capul miresei şi-l zdrobi între degete.

Apoi plecă s-o găsească pe Jill.

Nava plecase. Jill simţea mişcarea vasului de 55 de mii de tone care se desprindea de la chei. Se întrebă ce-l reţinea pe David.

Cînd Jill termină de despachetat, auzi o bătaie în uşa cabinei. Jill se repezi la uşă, strigînd:

– David!

Deschise, cu braţele largi.

În faţa uşii era Clifton Lawrence cu faţa zdrobită şi plină de sînge. Jill îşi lăsă braţele să cadă.

– Ce cauţi aici? Ce ai păţit?

– Am venit doar să te salut, Jill.

Abia-l putea înţelege.

– Şi să-ţi aduc un mesaj de la David.

Jill îl privi fără să înţeleagă.

– De la David?

Clifton intră în cabină. Jill era speriată.

– Unde e David?

Clifton se întoarse spre ea şi-i spuse:

– Îţi aduci aminte cum erau filmele de pe vremuri? Băieţii buni aveau pălării albe, iar băieţii răi aveau pălării negre, şi aşa ştiai întotdeauna că pînă la urmă băieţii răi aveau să-şi primească răsplata. Am crescut cu filmele acelea, Jill. Am crezut întotdeauna că viaţa e chiar aşa, că băieţii cu pălării albe cîştigă întotdeauna.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– E plăcut să constaţi că viaţa e ca-n filmele acelea. Îi zîmbi cu buzele pline de sînge şi zdrobite şi-i spuse: David a plecat. Pentru totdeauna.

Ea îl privi fără să creadă. În clipa aceea, amîndoi simţiră că vaporul se opreşte. Clifton ieşi pe punte şi se uită în jos, pe lîngă vapor.

– Vino aici.

Jill ezită un moment, apoi îl urmă, cuprinsă de o teamă crescîndă, fără nume. Se uită peste balustradă. Jos, departe, lîngă apă, îl văzu pe David coborînd pe remorcher, plecînd de pe *Bretagne.*

– De ce? întrebă ea, neîncrezătoare. Ce s-a întîmplat?

Clifton Lawrence se răsuci spre ea şi-i spuse:

– I-am arătat filmul tău.

Şi ea pricepu imediat ce voia să spună şi gemu:

– O, Doamne. Nu! Te rog, nu! M-ai ucis!

– Atunci sîntem chit.

– Ieşi! urlă ea. Ieşi de-aici!

Se aruncă asupra lui şi unghiile i se agăţară de obrajii lui şi i-i sfîşiară. Clifton o lovi peste faţă. Ea căzu în genunchi, strîngîndu-şi capul în mîini.

Clifton rămase s-o privească o lungă clipă. Aşa voia să şi-o amintească.

– Adio, Josephine Czinski, îi spuse.

Clifton ieşi din cabina lui Jill şi se îndreptă către punte, ţinîndu-şi partea de jos a feţei acoperită cu batista. Mergea încet, studiind feţele pasagerilor, căutînd o figură proaspătă, ceva neobişnuit. Nu ştii niciodată cînd dai peste un talent nou. Se simţea pregătit să se apuce iarăşi de lucru.

Cine ştie? Poate că avea noroc şi descoperea un nou Toby Temple.

La puţin timp după ce plecă Clifton, Claude Dessard se îndreptă către cabina lui Jill şi bătu în uşă. Nu îi răspunse nimeni, dar din cameră se auzeau zgomote. Aşteptă un moment, apoi ridică glasul şi spuse:

– Doamnă Temple, sînt Claude Dessard. Vă pot fi de vreun folos?

Nici un răspuns. Dar sistemul intern de avertizare al lui Dessard era deja în alertă. Instinctuiv simţea că era ceva în neregulă şi avea presimţirea că era vorba, cumva, de femeia aceasta. Prin minte i se perindară o mulţime de gînduri îngrozitoare. Fusese ucisă, sau răpită, sau... Încercă clanţa uşii. Era descuiată. Încet, Dessard deschise uşa. Jill Temple era în celălalt capăt al cabinei, privind prin hublou, cu spatele la el. Dessard deschise gura să vorbească, dar ceva din rigiditatea femeii îl opri. Rămase acolo, încurcat, fără să se hotărască dacă nu cumva ar trebui să se retragă în tăcere, cînd brusc cabina se umplu de un sunet neomenesc, ca al unui animal rănit. Neputincios în faţa unei asemenea dureri, Dessard ieşi, închizînd cu grijă uşa în urma sa.

Stătu în faţa uşii cabinei o clipă, ascultînd plînsul fără cuvinte, apoi, adînc tulburat, se întoarse şi porni spre sala de cinema de pe puntea principală.

În seara aceea, la cină, la masa căpitanului erau două locuri goale. Căpitanul îi făcu semn lui Dessard care prezida o masă cu oaspeţi mai puţin importanţi ceva mai departe. Dessard se scuză şi se grăbi către masa căpitanului.

– Dessard, spuse el, jovial. Ce s-a întîmplat cu

doamna Temple şi domnul Kenyon?

Dessard privi în jur la ceilalţi oaspeţi şi şopti:

– După cum ştiţi, domnul Kenyon a coborît pe vasul pilot la farul Ambrose. Doamna Temple e în cabina ei.

Căpitanul înjură printre dinţi. Era un om metodic, căruia nu-i plăcea să i se tulbure rutina.

– *Merde!* Şi toate aranjamentele de nuntă sînt făcute!

– Ştiu, căpitane. Dessard ridică din umeri şi-şi dădu ochii peste cap. Americani.

Jill stătea în cabină, ghemuită pe scaun, cu genunchii la gură, privind în gol. Era îndurerată, dar nu pentru David Kenyon sau pentru Toby Temple, nici chiar pentru ea însăşi. Jelea o fetiţă pe nume Josephine Czinski. Jill dorise să facă atît de multe pentru fetiţa aceea şi acum toate visele frumoase pe care şi le făurise se spulberaseră.

Aşa că Jill stătea acolo, fără să vadă nimic în jur, amorţită de durerea unei înfrîngeri care era dincolo de puterea ei de înţelegere. Doar cu cîteva ore în urmă era stăpîna lumii, avusese tot ce-şi putea dori, iar acum nu mai avea nimic. Îşi dădu seama că durerile de cap reveniseră. Nu realizase mai devreme, din cauza celeilalte dureri, durerea agonizantă care-i sfîşia măruntaiele. Dar acum simţea cum chinga de fier din jurul tîmplelor se

strînge din ce în ce mai tare. Îşi strînse genunchii la piept, în poziţia fătului, încercînd să se izoleze de tot. Era atît de obosită, atît de teribil de obosită. Tot ce-şi dorea era să rămînă acolo pentru totdeauna şi să nu trebuiască să gîndească. Aşa poate că i s-ar fi potolit durerea, măcar pentru o clipă.

Jill se tîrî pînă la pat şi se întinse, cu ochii închişi.

Apoi îl simţi. Un val de aer rece, urît mirositor, care se apropia de ea, o învăluia, o mîngîia. Şi auzi o voce strigînd-o pe nume. „Da", răspunse ea, „da". Încet, ca în transă, Jill se ridică şi ieşi din cabină, urmînd vocea din mintea ei.

Era ora două dimineaţa şi punţile erau pustii cînd Jill ieşi din cabină. Privi în jos la apă, urmărind valurile care loveau uşurel vasul ce-şi tăia calea printre unde, şi ascultă glasul. Durerea de cap era mai rea acum, ca o agonie lentă. Dar vocea îi spunea să nu-şi facă griji, pentru că totul avea să fie bine. „Priveşte în jos", îi spunea vocea.

Jill privi în apă şi văzu ceva plutind. Era un chip. Chipul lui Toby, zîmbindu-i, ochii lui albaştri privind în sus la ea. Briza îngheţată începu să bată, împingînd-o încetişor către balustradă.

– A trebuit s-o fac, Toby, murmură ea. Mă înţelegi, nu?

Capul din apă se mişca în semn de aprobare, invitînd-o să i se alăture. Vîntul se răcea şi Jill începu să tremure. „Nu te teme", îi spunea vocea. „Apa e adîncă şi caldă... O să fii aici, cu mine... Pentru totdeauna. Vino, Jill."

Ea închise ochii o clipă, dar cînd îi deschise, faţa zîmbitoare era tot acolo, plutind pe lîngă navă, cu membrele mutilate atîrnînd pe lîngă ea. „Vino la mine", spunea glasul.

Jill se aplecă înainte ca să poată vorbi cu Toby, să-i explice s-o lase în pace, dar deodată se trezi plutind în vîntul îngheţat, în noaptea catifelată, piruetînd în aer. Chipul lui Toby se apropia de ea, venea s-o întîlnească. Jill simţi braţele lui paralizate cuprinzînd-o, strîngînd-o. Erau împreună, pentru totdeauna.

Apoi, nu mai fu nimic în afară de vîntul blînd al nopţii şi de marea fără sfîrşit şi fără început.

Şi de stelele de deasupra, unde era scris totul.

SFÎRŞIT

*"Cititorul aproape că nu poate să îndure suspansul. **Sheldon** este întotdeauna cel mai mare, un vrăjitor al cuvintelor."*

Fort Worth Star Telegram

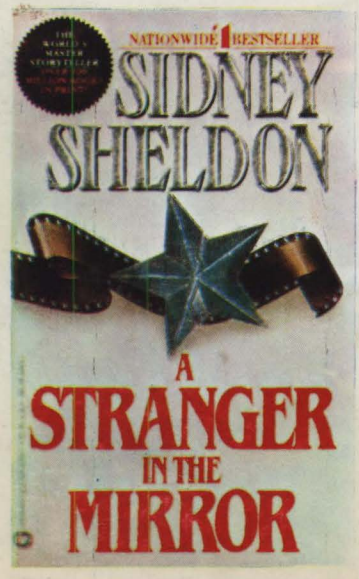

Peste 100 de milioane de exemplare tipărite.

Este povestea lui Toby Temple, superstar, adorat de public, luptîndu-se cu propria lui suspiciune față de ceilalți.

Este povestea lui Jill Castle, care a venit la Hollywood ca să devină star, dar a descoperit că trebuia să plătească cu propriul ei trup pentru asta.

Într-o lume de animale de pradă, cei doi sînt legați unul de altul, printr-o dragoste atît de crudă și de puternică, încît e mai mult decît omenească - sau poate mai puțin.

"Este un simțămînt neliniștitor că aceasta nu e **BESTSELLER** o carte, ci o poveste adevărată de la Hollywood!"

Detroit News

ISBN 973-95056-0-2

Lei 1600